

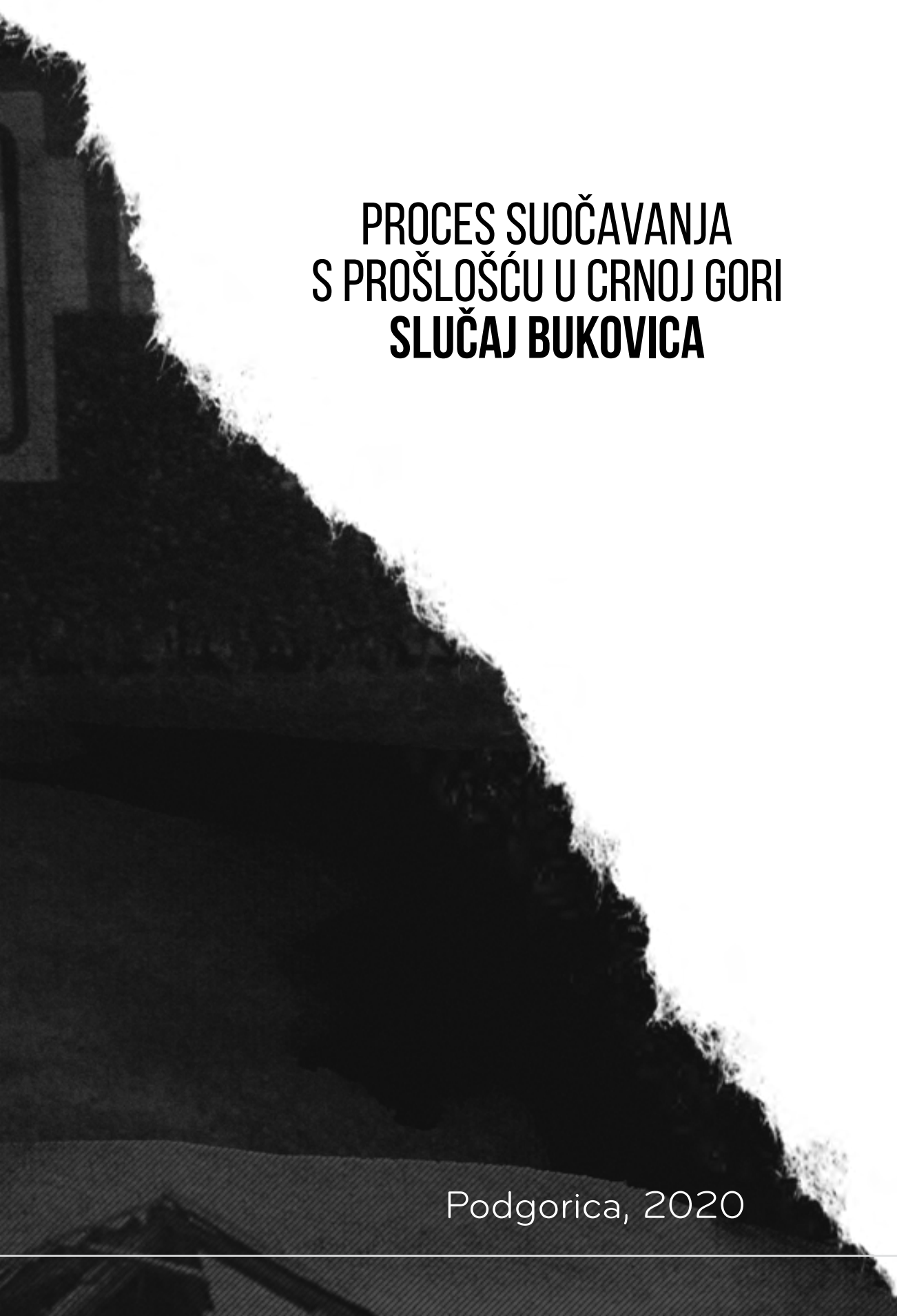
Bukovica

40

PROCES SUOČAVANJA
S PROŠLOŠĆU U CRNOJ GORI
SLUČAJ BUKOVICA

Bukovica

40

**PROCES SUOČAVANJA
S PROŠLOŠĆU U CRNOJ GORI
SLUČAJ BUKOVICA**

Podgorica, 2020

PROCES SUOČAVANJA S PROŠLOŠĆU U CRNOJ GORI - SLUČAJ BUKOVICA

Izdavač:

Centar za građansko obrazovanje (CGO)

Centar za građansko obrazovanje
Centre for Civic Education

Za izdavača:

Daliborka Uljarević

Urednik:

Miloš Vukanović

Redakcija:

Miloš Vukanović

Daliborka Uljarević

Damir Suljević

Diana Rajković

Dizajn i produkcija:

Centar za građansko obrazovanje (CGO)

ISBN 978-9940-44-015-2

COBISS.CG-ID 40358672

Centar za građansko obrazovanje
Centre for Civic Education

Canada^{ca}

Publikacija je dio projekta "Suočavanje s prošlošću za budućnost", koji je podržava Vlada Kanade. Sadržaj ove publikacije je isključiva odgovornost CGO-a i ni na koji način ne može biti interpretiran kao zvanični stav Vlade Kanade.

SADRŽAJ

Uvodne napomene	6
Dokumenti	8
• Optužnica KTS. Br. 20/08	8
• Presuda Viši sud u Bijelom Polju Ks br. 9/10	17
• Žalba Tužilaštva Apelacionom sudu Kt-S.br. 20/08 - 28.03.2011	64
• Rješenje Apelacionog suda Ksž 13/2011	68
• Presuda Viši sud u Bijelom Polju Ks.br. 6/11-10	70
• Žalba Tužilaštva Apelacionom sudu Kt-S.br. 20/8 24.11.2011	118
• Presuda Apelacioni sud Ksž.br. 1/2012	125
• Zahtjev za zaštitu zakonitosti Tužilaštva Vrhovnom sudu Crne Gore Ktz.br. 83/12	134
• Presuda Vrhovni sud Crne Gore Kzz br. 11/12	136

UVODNE NAPOMENE

Područje Bukovica predstavlja planinsku oblast koje se nalazi na sjeveru Crne Gore, u opštini Pljevlja. Za crnogorske prilike to je velika oblast, obuhvata 37 sela i proteže se uz granicu Bosne i Hercegovine. Do početka 90ih godina prošlog vijeka, bila je pretežno naseljena Bošnjacima-Muslimanima, odnosno stanovništvom islamske vjeroispovjesti.

Za vrijeme oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini, na teritoriji Bukovice koncentrisan je veliki broj rezervista Vojske Jugoslavije, policije Republike Crne Gore, ali i pripadnika paravojnih formacija. Zvaničan razlog za grupisanje ovih snaga na pomenutom području bilo je patroliranje granice u cilju spriječavanja upada muslimanskih paravojnih jedinica iz Bosne i Hercegovine i potraga za skrivenim oružjem.

Prema svjedočenjima koja su prikupile nevladine organizacije za ljudska prava, tokom boravka ovih snaga na području Bukovice i njihovog traganja za neprijateljem i skrivenim oružjem, vršena su mučenja, pretresi, pljačke, maltretiranja i zlostavljanja Bošnjaka-Muslimana. Tokom ovih akcija, u periodu od 1992. do 1995. godine, a prema podacima protjeranih Bukovčana, ubijeno je šest osoba, dvije su izvršile samoubistvo od posljedica torture, 11 je oteto, a blizu 70 je podvrgnuto fizičkoj torturi među kojima su i bili i ekstremni vidovi ponižavanja i silovanja. Zapaljeno je najmanje osam kuća, kao i džamija u selu Planjsko, dok su skoro sva domaćinstva opljačkana. Ovo je za posledicu imalo protjerivanje/bježanje 90 porodica, sa oko 270 članova.

Upravo su nevladine organizacije i udruženja protjeranih pokrenule inicijativu za istragu ovog zločina. Međutim, zahtjev za pokretanje istrage povodom krivičnih djela počinjenih u Bukovici, Viši državni tužilac podnio je tek 11. decembra 2007. godine Višem sudu u Bijelom Polju. Istraga je završena poslije duže od dvije godine, 26. marta 2010. godine, i to uz brojne primjedbe na način njenog sprovođenja.

Optužnica za tatni zločin protiv čovječnosti podignuta je 21. aprila 2010. godine protiv braće R. i R. Đ, zatim S. C, M. B. i Đ. G, pripadnika rezervnog sastava Vojske Jugoslavije, odnosno S. S. i R. Š, pripadnika rezervnog sastava Ministarstva unutrašnjih poslova Crne Gore.

Suđenje je počelo 28. juna 2010. godine. Prvu presudu je Viši sud u Bijelom Polju donio 31. decembra 2010. godine. Oslobođajuću presudu i ukidanje pritvora optuženima sud je donio uz ocjenu da nema dokaza koji bi potkrijepili tezu iz optužnice da su okrivljeni svojim radnjama izvršili zločin protiv čovječnosti. Ova prvostepena presuda je ukinuta u junu 2011. godine iz proceduralnih razloga.

Nakon ponovnog glavnog pretresa, Vijeće Višeg suda u Bijelom Polju je 3. oktobra 2011. godine objavilo presudu kojom je optužene oslobodilo od optužbe da su izvršili krivično djelo zločin protiv čovječnosti. Tužilaštvo se na ovo žalilo, a Apelacioni sud Crne Gore je 22. marta 2012. godine donio presudu kojom je odbio navode iz njihove žalbe i potvrdio prvostepenu presudu. Zatim je Vrhovno državno tužilaštvo protiv pravosnažne presude Apelacionog suda podnijelo Vrhovnom sudu zahtjev za zaštitu zakonitosti koji je Vrhovni sud odbio kao neosnovan 21. januara 2013. godine.

Talas napuštanja bošnjačko-muslimanskog stanovništva ovog područja, tužilaštvo je ocijenilo kao posledicu „vršenja sistematskog zlostavljanje muslimanskog življa u Bukovici, prisiljavajući ih na taj način da napuštaju svoje domove“. S druge strane,

odbrana je zastupala stav da je napuštanje stanovništva kontinuirani proces ekonomskih migracija zabačenog stočarskog kraja. Mnoštvo svjedočanstava, uništena sela i džamije, ipak ukazuju da težak život nije bio glavni pokretač iznenadnog i masovnog bježanja stanovništva.

Slučaj "Bukovica" je i za Crnu Goru specifičan, jer otkriva moguće sistematske vojno-policijske operacije sa ciljem protjerivanja stanovništva sa određene oblasti. Postoje indicije da su slične, ako ne i identične, operacije sistematskog maltretiranja sprovedene i u određenim pograničnim oblastima Srbije, a koje su imale i sličan ishod. Na kraju, u potencijalnim operacijama paravojnih jedinica iz Crne Gore i djelovanju tzv. "vikend ratnika", slučaj "Bukovica" ukazuje na *modus operandi* tih jedinica na području Bosne i Hercegovine, prije svega Foče.

Izjave svjedoka i očigledni tragovi protjerivanja stanovništva ukazuju na sistematičnu i planiranu akciju usmjerenu protiv pripadnika određene nacionalnosti. Iako je slično djelovanje uočeno i u drugim djelovima Crne Gore, u periodu 1991.-1995. godine, ali u mnogo manjem obimu, tragedija Bukovice je što su žrtve ubistva i mučenja prošle kroz užase kojima su bili izloženi i Bošnjaci - Muslimani u Bosni i Hercegovini. Sa ove istorijske distance, jasno je da su ubistva i prebijanja muškaraca, silovanja žena, uništenja kuća i kulturnih dobara imali jasan cilj "da podstaknu" šire iseljavanje iz te etničke grupacije iz obuhvaćenog područja.

Svaki slučaj ratnog zločina na prostoru Crne Gore ima svoje posebnosti, ali jedino su stanovnici Bukovice zapravo osjetili kompletan užas građanskog rata i sve elemente horora koji ga prate. Iako još uvijek nijesu dokazani ratni zločini i zločini protiv čovječnosti, očigledno je da vojne i policijske snage u najmanju ruku nijesu radile svoj posao odnosno da nijesu zaštitili građana Crne Gore na ovom području.

Suvišno je reći koliko je adekvatno procesuiranje slučaja "Bukovice" neophodno za održivu budućnost Crne Gore. To je nasušna potreba crnogorskog društva, i to ne zbog obaveza koje su preuzete kroz međunarodna dokumenta i proces pristupanja Evropskoj uniji, već kao osnov čvrstog i dugotrajnog međuvjerskog i međuetničkog pomirenja unutar države. Dok se to ne dogodi, sva retorički proklamovana građanska i multietnička suština Crne Gore ostaje ugrožena.

Miloš Vukanović, Savjetnik u Centru za građansko obrazovanje (CGO)

DOKUMENTI

CRNA GORA

VRHOVNO DRŽAVNO TUŽILAŠTVO

Odjeljenje za suzbijanje organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnog zločina

KTS.br. 20/08

Podgorica, 19.april 2010.god.

VM/JA

VIŠEM SUDU

BIJELO POLJE

Na osnovu čl.44.st.2.tač. 3 , čl.265.st.2. i čl. 274.st.1 i 2.ZKP , te shodno čl.66 i 68. Zakona o državnom tužiocu, podižem

OPTUŽNICU

SA

PREDLOGOM ZA ODREĐIVANJE PRITVORA

Protiv:

Đ. R., JMBG ...,od oca D. i majke I. rođene D., rođen . godine u P, živi u P, selo J., državljanin Crne Gore, metalostrugar, oženjen, završio srednju školu, vojnu obavezu regulisao ... godinu u D. i Z., srednjeg imovnog stanja, navodno nije osuđivan i ne vodi se drugi krivični postupak.

Đ. R., JMBG ... od oca D. i majke I. rođene D., rođen ... godine u P, živi u P, selo J., državljanin Crne Gore, metalostrugar, oženjen, završio srednju školu, vojnu obavezu regulisao ... godine u K, srednjeg imovnog stanja, navodno neosuđivan i ne vodi se drugi krivični postupak.

C.S. JMBG ..., zvanog C. od oca Đ. i majke M. rođene T., rođen godine u P, živi u P,

državljanin CG, vozač, oženjen, završio srednju školu, vojnu obavezu regulisao ... u S. i D., srednjeg imovnog stanja, osuđivan zbog krivičnog djela ugrožavanje saobraćaja, navodno ne vodi se drugi krivični postupak.

G. Đ. JMBG ... zv. Đ, od oca S. i majke S. rođene B., rođen , živi u P. naselje R., državljanin Crne Gore, radnik, neoženjen , vojnu obavezu regulisao ... godine u B. i S., srednjeg imovnog stanja, navodno neosuđivan i ne vodi se drugi krivični postupak.

B. M. JMBG ... od oca B. i majke J., rođene R., rođen ... u P., državljanin Crne Gore, živi u P., radnik, oženjen, završio srednju školu, vojnu obavezu regulisao ... godine u B., srednjeg imovnog stanja, navodno neosuđivan i ne vodi se drugi krivični postupak.

S.S. JMBG ..., od oca Č. i majke M., rođene J., rođen ... godine u P., živi u P., državljanin Crne Gore, oženjen, privatnik, vojnu obavezu regulisao ... godine u V., srednjeg imovnog stanja, navodno neosuđivan i ne vodi se drugi krivični postupak.

Š. R. JMBG ..., od oca T. i majke M., rođene P., rođen ... godine u P., živi u P., državljanin Crne Gore, oženjen, policajac, završio srednju policijsku školu, lošeg imovnog stanja, navodno neosuđivan i ne vodi se drugi krivični postupak.

Što su:

U vrijeme međunarodnog oružanog sukoba u B i H u toku 1992. – 1995. Godine. , kao pripadnici graničnog bataljona Vojske Jugoslavije u P. i pripadnici Ministarstva unutrašnjih poslova- Centra bezbjednosti u P., kršeći pravila Međunarodnog prava utvrđena čl.7 st.2. Rimskog statuta prema civilnom stanovništvu u Mjesnoj zajednici B., opština P., koja je u graničnom pojasu prema B i H, u okviru šireg i sistematskog napada uperenog protiv civilnog stanovništva Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti, prilikom pretresa kuća radi pronalaska i oduzimanja oružja nehumano postupali prema građanima muslimanske nacionalnosti, vršili torturu i nasilje, tukli ih dok su tražili da predaju oružje, provjeravali da li učestvuju u borbenim okršajima na strani Zelenih beretki i da li u Zelenim beretkama dopremaju hranu i ostale namirnice i kriju pripadnike Zelenih beretki u svojim kućama u B., pa su kod istih nehumanim ponašanjem prouzrokovali teške patnje i ozbiljno im ugrožavali zdravlje i vrijeđali tjelesni integritet, primjenjivali mjere zastrašivanja, stvarali psihozu za prinudno iseljavanje iz sela tog područja, usled kojeg ponašanja je došlo do iseljavanja dijela muslimanskog stanovništva na područje S., G. i P., na način što sui to:

Okrivljeni Đ. R., Đ. R., C. S. i G. Đ. , kao pripadnici rezervnog sastava Vojske Jugoslavije, dana 22.02.1993. godine u selu M., opština P. sličnim naoružanjem došli ispred kuće R. Š., pa je Đ. R. uperio pušku prema oštećenom, naredio mu da odmah izađe iz kuće u dvorište, što je ovaj učinio i zašao ispred kuće nakon čega su ga okrivljeni pitali, gdje je bio u četvrtak sumnjajući da je on doturao hranu "zelenim beretkama" iz B i H, pa kada im je oštećeni kazao da je bio kuće i pekao rakiju , okrivljeni su ga počeli tući kundacima pušak, nogama ju predijelu stomaka, poslije čega je Đ. R. ušao u kuću i nogama i rukama nanio više više udaraca R. A., supruzi oštećenog R. Š. i odgurnuo je, kojom prilikom je ista udarila u zid i zadobila povrede sjekotine na glavi, a kada je oštećeni R. Š. ustao i krenuo da uđe u kuću okrivljeni C. S. ga još nekoliko puta udario sa cijevi puške u predjelu grudnog koša i stomaka.

Okrivljeni B. M., kao pripadnik rezervnog sastava Vojske Jugoslavije sa nepoznatim pripadnicima VJ i policije, u februarugodine u selu P. MZ B., opština P. fizički zlostavljao oštećenog B. A. iz istok mjesta, na način što ga je presreo kada su oštećeni vraćao iz prodavnice dok je tjerao brašno na konju i kazao mu da to brašno tjeta zelenim beretkama i pitao ga gdje mu je brat D., za kojeg se sumnjalo da je pripadnik zelenih beretki, pa kada je mu to oštećeni nije kazao, okrivljeni ga više puta udario otvorenom šakom po licu usled čega mu je nanio povrede u

vidu otoka lica i glave , nakon čega su izvršili pretres kuće oštećenog i tražili oružje koje nije pronađeno.

Okrivljeni S. S. i Š. R., kao pripadnici policije CB u P. u prvoj polovini aprila (...) Godine u selu V. MZ B., opština P. sa još nekoliko naoružanih NN lica Vojske Jugoslavije i policije došli u selo, pozvali punoljetna lica Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti D. I., D. O., S. H. ,T. H. i njegove sinove T. O. i H. i od istih zahtjevali da predaju oružje , nakon čega su izvršili pretres, njihovih kuća radi pronalaska oružja, kojom prilikom su prije izvršenog pretresa i nakon izvršenog pretresa pošto su u kućama D. I., D. O., T. H., pronašli oružje okrivljeni oštećene, zlostavljali , na način što su ih udarali po tijelu , plašili ih pucajući iz oružja iznad njihovih glava, stavljali im palice u usta, pa su lica kod kojih su pronašli oružje, lišili slobode priveli u CB u P., a lica kod kojih nijesu pronašli oružje pustili kućama, pa je usled straha i ovako nehumanog ponašanja okrivljenih narednog dana okrivljeni S. H. izvršio samobistvo vješanjem.

4. Okrivljeni Š. R. istog dana, nakon što je s ostalim pretresao kuću D. M. u kojoj su radnici policije pronašli automatssku pušku i dvije ručne bombe, zbog čega je lišen slobode njegov sin D. I., pa kada je došao u dvorište kuće oštećeni D. J., okrivljeni Š. R. je iz džepa na pantalonama izvadio ručnu bombu koju je prethodno pri pretresu pronašao u kući D. i zaprijetio da će je staviti u usta D. J, a nakon čega prišao D. J. i izudarao ga šakama i nogama po tijelu , te vrhom palice u predjelu grudi i stomaka, dok je NN lice iz rezervnog sastava VJ prišlo i šljemo, ga udarilo u predjelu vilice, a drugo NN lice pripadnik VJ udarilo ga nogom u predjelu butine noge, čime su izvršili krivično djelo zločin protiv čovječnosti iz čl. 427. Krivičnog Zakonika Crne Gore u vezi čl. 7. St.2. Evropske konvencije o ljudskim pravima.

Stoga,

Predlažem

I Da se poslije predaje optužnice sudu protiv okrivljenih Đ. R., Đ. R., C. S., G. Đ., B. M., S. S. i Š. R., odredi **pritvor**, a po pritvorskom osnovu iz čl. 148. St.1 tač.4 Zakonika o krivičnom postupku.

II Da se pred sudom zakaže i održi glavni pretres na koji da se pozovu:

1. Specijalni tužilac iz Podgorice

2. Okrivljeni:

- Đ. R., iz P., selo J.
- Đ. R. iz P., selo J.
- C. S. iz P., R
- G. Đ. iz P., naselje R
- B. M. iz P., ul. ...
- S. S. iz P., ul. ...
- Š. R. iz P, ul...

3. Oštećeni :

- R. Š. iz S. ul.,
- B. A. iz g.
- S. Z. iz S., ul G.,
- D. J. iz P. , ul...
- D. I. iz P., ul...
- D. O., iz S., ul... ,
- T. H., iz S., ul...
- T. O., iz P. MZ B., selo R.,
- T. H., iz S., ul... i
- T. M. iz P. – B. MZ K., selo R.

Svedoci:

- R. M., iz P. ul.,
- Č. Z., iz B, ul. P. br. 9
- J. R., iz Z. ul...,
- Z. G., iz P. ul...,
- T. M., iz P. ul...,
- S. M., iz P. ul...,
- T. Z. iz P. – B., selo T.
- K. M., iz P. ul..
- B. B., iz P.
- R. B. iz P., selo P.
- V. V. iz P. ul...
- D. M., iz B...
- A. J., iz P.,
- R. O., iz S. ul..
- R. R., iz P. ul...
- S. B., iz P.
- D. D., iz P. ul..
- Š. V. iz P. ul...
- B. M., iz B.,ul...
- M. A., iz A., ul...
- B. V. iz P.
- M. S., iz P.
- B. V. iz P.,.

Da se u dokazanom postupku na glavnom pretresu izvrši uvid i pročita:

- Potvrdu o privremenom oduzetom predmetu izdatu na ime D. I. izdatu od strane CB Pljevlja, dana ...
- Potvrdu Centra Bezbjednosti iz P. od ... godine izdatu na ime D. I.
- U otpusnicu Psihijatrijske klinike iz S. izdatu na ime B. B. od
- U otpusno pismo Psihijatrijske klinike S. od ...
- U izvještaj Uprave Policije- Područna jedinica P. br. ... odgodine
- U potvrdu Mjesne zajednice Š. od ... godine izdatu na ime R. O.
- Uuputnicu specijalisti Doma zdravlja kantona S. izdatu na ime D. O.

- U nalaz i mišljenje psihologa iz S. H. A. izdatu na ime D. O. od ...
- U nalaz i mišljenje ljekara specijaliste izdat na ime D. O. od ...
- U izvještaj Doma zdravlja iz P. od ... godine izdat na ime T. O.
- U nalaz i mišljenje vještaka psihijatra iz B. P. Dr. K. G., dat na zapisniku kod istražnog sudije ...
- U izvještaj načelnika Dječijeg odeljenja Opšte bolnice iz P. dr. V. J. od ...
- U izvještaj dr. M. V. ljekara Opšte bolnice iz P.
- U izvještaj dr. M. P., ljekara iz Opšte bolnice iz P. od ...
- U izvještaj Doma zdravlja, ljekara Dž. S. iz P. , izdatu od ...
- U izvještaj dr. B. Đ. od ...
- U biohemijski nalaz Doma zdravlja iz P. izdat na ime R. Š. od
- U izvještaj Uprave Policije PJ iz P. br ... od ...
- U zapisnik o uviđaju br. ... povodom smrti M. H. i M. E. oba iz B., opština P., sačinjen od strane istražnog sudije Višeg suda iz B. P....
- U potvrdu o privremeno oduzetom predmetu Centra Bezbjednosti P. od godine izdatu na ime B. Š.
- U potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta izdata na ime D. R., izdatu od strane CB P. od ...
- U potvrdu o privremenom oduzetim predmetima izdatu od strane CB iz P. na ime V. H. od ...
- U potvrdu o privremenom oduzetim predmetima, izdatu od strane CB iz P. od ... godine na ime D. O..
- U potvrdu o oduzimanju predmeta CB iz P. od ... godine izdatu od strane D. O.
- U potvrdu CB iz P. od ... izdatu na ime D. I.
- U potvrdu CB iz P. od ... godine na ime D. I..
- U potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta CB iz P. od godine izdatu na ime T. H.
- U zapisnik o uviđaju CB iz P. od ...

o požaru koji je izbio na objektu porodične kuće i pomoćnih objekata vlasništvo B. O., D. M., V. i L, sa izvještajem koji je priložen uz isti zapisnik.

- U službenu zabilješku br.... od ... godine sačinjenu od strane CB iz P, a povodom pronalaska leša Đ. B.
- U kopiju knjige evidencije o oduzetom oružju dostavljenom od strane CB iz P.
- U zapisnik o uviđaju povodom ubistva D. Z. Kri.br. istražnog sudije Višeg sudije iz B. P. od godine
- U zapisnik o uviđaju Kri.br.... povodom smrti B. L., sačinjen od strane istražnog sudije u B. P. od ...godine.

- U obdukcioni zapisnik izvršen od strane vještaka M. Š. na tijelu D. Đ.
- U zapisnik o obdukciji izvršenoj na tijelima M. E. i M. H. iz P. sačinjeni od strane vještaka prof. dr. M. K. dana ...
- U informaciju o dešavanjima i događajima vezanim za Mjesnu zajednicu B. evidentiranim u CB u P. u periodu od
- U zapisnik KR.br.... od ... godine o uviđaju istražnog sudije Osnovnog suda iz P. o pronalasku mrtvog tijela B. Đ. iz P.
- U dnevnik događaja dostavljen od strane Vojske Crne Gore.

Da se u dokazanom postupku na glavnom pretresu za okrivljene Đ. R., Đ. R., C. S., G. Đ., B. M., S. S., Š. R. pribave i pročitaju podaci iz kaznene evidencije za okrivljene.

Obrazloženje

Postojanje krivičnog djela zločin protiv čovječnosti iz čl.427. Krivičnog Zakonika i krivične odgovornosti optuženih za isto utvrđuje se rezultatima sprovedene istrage od strane istražnog suduje Višeg suda B. P.

Iz dokaza prikupljenih u toku istrage proizilazi da su okrivljeni Đ. R., Đ. R., C. S., G. Đ. i B. M. u vrijeme ratnih zbivanja u B i H u toku ... godine bili pripadnici graničnog bataljona VJ u P, dok su okrivljeni S. S. i Š. R. bili pripadnici Ministarstva unutrašnjih poslova – CB u P. Zadatak pripadnika VJ je bio da čuvaju granicu Crne Gore , da na teritoriju Crne Gore ne uđu pripadnici Zelenih beretki iz B i H i da se ratni sukobi ne prenesu u Crnu Goru , dok je policija imala zadatak da čuva i održava mir na području opštine P. Pripadnici VJ i pripadnici Policije su imali zajedničke akcije oko pretresanja kuća, građana B., a koji pretresi su vršeni radi oduzimanja oružja koje je nabavljeno u B i H. Tokom vršenja pretresa okrivljeni kao pripadnici VJ i policije su se nehumano ponašali prema stanovnicima Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti. Isti su prilikom pretresa zlostavljali,tukli civilno stanovništvo muslimanske nacionalnosti,,sprovodili nasilje prema njima , zastrašivali ih pucajući iz ličnog naoružanja povrh njih i preduzimali i druge mjere kako je opisano u dispozitivu optužnice, što je stvorilo strah, nesigurnost i psihozu za iseljavanje, usled čega se je veći broj stanovnika mislimanske nacionalnosti sa područja B. iselio u S., G. i druga mjesta u B i H.

U toku istrage ispitani su okrivljeni na okolnosti izvršenog krivičnog djela. Isti ne priznaju da su počinili krivično djelo koje im je stavljeno na teret.

Tako okrivljeni Đ. R. u svojoj odbrani ističe da je od godine sa VJ potpisao Ugovor i da je bio vojnik po ugovoru, a raspoređen je sa bratom okrivljenim Đ. R., C. S., G. Đ. i B. M. sa ostalim vojnicima u kasarni u K. Komandant im je bio R. M., njegov zamjenik J. R., a neposredni starješina mu je bio potporučnik M. A. Zadatak VJ je bio da obezbjeđuje državnu granicu između CG i B i H od upadanja Zelenih beretki na teritoriju Crne Gore. Iz njihove jedinice je poginuo vojnik koji se zvao D.. Što se tiče događaja od ... u vezi radnji koje mu se stavljaju na teret nije mu ništa poznato. R. Š. u ... godini nikada nije video, a smatra i da ga ne poznaje. Dozvoljava mogućnost da je ugodini , pošto je bio vozač, pa je iz ovog mjesta ka P. često prevozio vojnim vozilom civile, da je moguće da je i njega negdje prevozio sa ostalim građanima B.. Njegov brat Đ. R. je takođe bio vojnik po ugovoru u sastavu VJ, a radio je u kuhinji. Nikada nije patrolirao sa ostalom vojskom, pa su neosnovane tvrdnje da je njegov brat R. učestvovao u akciji protiv R. Š. Ne sjeća se gdje je bio i šta je radio ... godine. Nikada nije dolazio niti ulazio u kuću R. Š. i nikakve druge aktivnosti na području B. nije vršio osim što

je patrolirao u graničnom području sa B i H. Odbrana okrivljenog je neosnovana i suprotna je dokazima prikupljenim u toku istrage.

Okrivljeni Đ. R. u svojoj odbrani kod istražnog sudije Višeg suda u B. P. je istakao da je bio vojnik po ugovoru u VJ.

Radio je u kasarni K. kao kuvar. Nikada nije patrolirao sa ostalom vojskom. U toku ... godine je iz K. premješten u na područje Mjesne zajednice Š., opština P. R. Š. je samo jedan put video, dok njegovu suprugu A. nije nikada video niti je bilo kada boravio u selu M.. Ništa nije učinio što mu je stavljeno Zahtjevom za sprovođenje istrage na teret. Kao vojnici po ugovoru u VJ nijesu imali ovlašćenja da vrše pretres kuća, niti su to činili, već su samo obezbjeđivali granicu. Odbrana i ovog okrivljenog je neosnovana i sračunata ka izbjegavanju krivične odgovornosti.

Okrivljeni C. S. je u toku istrage istakao da je kao vojnik po ugovoru bio pripadnik VJ, da je bio u mjestu K. –B., opština P., Sa njim u jedinici su bili ostali okrivljeni i još drugih pripadnika VJ, a bilo ih je oko 30 vojnika u toj jedinici. Kao i ostali okrivljeni ističe da je zadatak njihove jedinice bio zaštita granice od ulaska zelenih beretki na područje Crne Gore. Kaže da ne poznaje R. Š., niti njegovu suprugu A. Koliko se sjeća Šabana je samo jedan put video, kada mu je vozilo bilo u kvaru i kada su mu on i drugi pripadnici VJ pomagali da montira gumu na njegovom vozilu. Ne priznaje da je bilo šta učinio što je opisano u zahtjevu za sprovođenje istrage i da on, niti njegovi drugovi nijesu nanosili bilo kakve povrede oštećenom R. Š. Na dan događaja, dana ... godine on i ostali okrivljeni bili su u odsustvu kući poslije pogibije vojnika iz njihove jedinice D.. Za vrijeme boravka na K. u K., nije znao za selo M.. Za okrivljenog Đ. R. kaže da je bio kuvar u kuhinji i da nije dužio nikakvo lično naoružanje. Nikada od njih niko nije vršio pretres bilo čijih kuća.

Okrivljeni G. Đ. je u toku istrage istakao da je po ugovoru od godine bio prvi pri VJ u mjestu K. kao graničar. Ne zna gdje je selo M. R. Š. i njegovu suprugu A. ne poznaje, nikada ih nije video. Kaže da on i pripadnici njegove jedinice nijesu nikoga tukli, pa ni oštećenog R. Š. i njegovu suprugu A. i da uopšte ne stoji navodi iz zahtjeva za sprovođenje istrage.

Dana ... godine bio je kući on kao i ostali okrivljeni poslije stradanja vojnika D. Nikada kao pripadnici VJ nijesu vršili pretres kuća, a ovo se sve može utvrditi na osnovu dnevne zapovjesti.

Okrivljeni B. M. je u odbrani istakao, da je od ... godine po ugovoru bio pripadnik VJ, raspoređen kao graničar. Nikada nije vršio pretres kuća, niti je kada bio u selu P. Ne poznaje nikog od oštećenih B. Ovim licima nije upućivao nikakve riječi prijetnje kako to stoji u zahtjevu za sprovođenje istrage. Sa muslimanima je uvijek sarađivao, tako da neki muslimani iz S., njegove komšije iz B. i sada drže ključeve kod njega kući. Nije B. govorio "da je ovo naša zemlja, za vas više nema mjesta, selite se". Bio je u patrol kada je poginuo vojnik D. i nakon stradanja ovog vojnika 15 dana su on i ostali okrivljeni bili kući. B. A., njegovu suprugu i njihovu djecu ne poznaje.

Okrivljeni S. S. je istakao u svojoj odbrani da je bio policajac u CB u P., pa je njemu kao i ostalim radnicima Ministarstva unutrašnjih poslova CB iz P. bio zadatak očuvanje mira u B. Na osnovu dojava sprovedene su akcije pretresanja kuća u selima B.. Akcije za pretres kuća vodio je V. V., koji je tada bio komandir policije, a jedinicom je komandovao B. V. Za vrijeme pretresa nisu nikog tukli i ne stoji navodi iz zahtjeva za sprovođenje istrage. Nikada nijesu vršili prozivku građana muslimanske nacionalnosti, nisu tjerali pripadnike muslimanske nacionalnosti da trče, nijesu iz oružja pucali iznad njihovih glava da bi ih uplašili. S. H. je u CB u P. privođen zbog krivičnog djela krađe stvari iz kuće M. E. i H. iz B.. S. H. nije izvršio samoubistvo vješanjem zbog zlostavljanja izvršenog od strane radnika policije i pripadnika VJ. Učestvovao je u pretresu kuće D. J., jer su kao pripadnici policije imali dojavu D. J. posjeduje oružje. U pretresu kuće D. J. nije učestvovao Š. R., a lica koja su vršila pretres nijesu tukla D. J.. Prilikom pretresa kod D. J. je pronađeno oružje, i to jedna puška, bomba. Spreman je da se suoči sa D. J.

Okrivljeni Š. R. je u svojoj odbrani istakao, da je bio pripadnik policije, učestvovao je u pretresu kuće D. M. a ne D. J. J. živi u toj kući. U pretresu ove kuće sa njim učestvovao je Z. G. i T. M. Nije primjenjivana nikakva sila prema D., akod njih je pronađeno oružje, međutim sada mu nije poznato šta je pronađeno od oružja. O pretresu postoji video snimak. Spreman je da se suoči sa oštećenim. Sve što je radio radio je po naređenju komandira Z. G.. Ne stoji navodi iz zahtjeva za sprovođenje istrage, da je stavljao bombu u usta D. J. i da ga niko nije zlostavljao. Tog dana od strane D. nije bilo nikakvog otpora, te nije ni imalo razloga za primjenu sile.

Odbrane okrivljenih su u potpunosti neosnovane i sračunate su ka izbjegavanju krivične odgovornosti, asuprotne su iskazima oštećenih, iskazima svjedoka i drugim dokazima prikupljenim u toku istrage..

Oštećeni R. Š. je saslušan u toku istrage kod istražnog sudije Višeg suda u B.P. nekoliko puta. Ovaj oštećeni je do detalja objasnio kako su okrivljeni Đ. R., Đ. R., C. S. i G. Đ. sa još nekoliko pripadnika VJ došli ispred njegove kuće, da ga je okrivljeni Đ. R. pozvao da izađe iz kuće i nakon tog sva četiri okrivljena su se nehumano ponašala prema njemu. Pitali ga gdje je bio u četvrtak, sumnjajući da je doturao hranu Zelenim beretkama. Bez obzira što ih je oštećeni ubjeđivao da je tog dana bio kod kuće, da je pekao rakiju, okrivljeni su ga udarili kundacima pušaka, koje su nosili kao lično naoružanje po tijelu, cijevima pušaka ga ubadali u tijelo, od kojih udara je oštećeni pao, a okrivljeni dok je bio u ležećem položaju udarali kundacima pušaka i nogama u dijelu stomaka. Nakon ovog Đ. R. je ušao u kuću a potom nogama i rukama udarao njegovu suprugu R. A., a u jednom momentu je oštećenu odgurnuo, koja je udarila u zid i dobila ranu u vidu sjekotine. Kada je oštećeni R. Š. ustao i krenuo da uđe u kuću okrivljeni C. S. ga je još nekoliko puta udario sa cijevi puške u predjelu grudnog koša i stomaka. Kazivanje ovog oštećenog je u potpunosti vjerodostojno, jer je isti nekoliko puta saslušavan i uvijek je naistovjetan način prikazivao kako se događaj odigrao.

Takođe i oštećeni B. A. je kod istražnog sudije Višeg suda u B. P. po nekoliko puta ponovio da ga je kritičnog dana kako je to naznačeno u dispozitivu optužnice zlostavljao okrivljeni B. M., na način što ga je presreo i dok je tjerao brašno na konju, pitao gdje mu je brat Dž., za kojeg su pripadnici VJ i pripadnici Ministarstva unutrašnjih poslova sumnjali da je pripadnik Zelenih beretki i da povremeno dolazi na teritoriju B. Kada im oštećeni B. A. ovo nije kazao okrivljeni B. M. ga je više puta udario otvorenom šakom po licu, usled čega mu je nanio povrede u vidu otoka lica i glave. Nakon ovog izvršen je pretres njegove kuće i prilikom pretresa nije pronađeno nikakvo oružje. Kazivanje ovog oštećenog u potpunosti je potvrđeno iskazima saslušanih svjedoka, njegove supruge B. A. i djece B. B., S. i H.

I oštećena S. Z. je kod istražnog sudije Višeg suda u B. P. posvjedočila, da su pripadnici policije i VJ došli kritičnog dana u selo i izdvojili punoljetne muškarce i to: D. I., D. O., S. H.-njenog supruga, T. H. i njegove sinove, T. O. i H. i od istih zahtjevali da im predaju oružje, da su ih vozilom otjerali iz sela, da su ih zlostavljali, pucali iznad njihovih glava, stavljali im palice u usta, kuće nekih lica pretresli i kod nekih pronašli oružje. Njen suprug S. H. se kasnije vratio kući i bio je uplašen zbog ovakvog ponašanja pripadnika VJ i policije, pa je istoj govorio, da ako bi ikako mogao kupio oružje i predao im ga da ga ne bi zlostavljali. Ovaj svjedok je još istakao da nikog od pripadnika VJ i policije nije poznavala, ali da je od ostalih ova svjedokinja čula da su lica koja su odvedena kritičnog dana sa njenim mužem pominjala S. S. i Š. R koji su vršili nasilje prema licima koja su odveli vozilom.

Oštećeni D. J. je takođe saslušan nekoliko puta i istakao da je kritičnog dana čuvao ovce, da je došao kod kuće i da su mu otac M. i majka Đ. kazali da su pripadnici VJ i policija odveli brat mu D. I., jer su prilikom pretresa pronašli pušku i dvije bombe. Kada je došao kući prišao mu je okrivljeni Š. R., pa ga je izudarao šakama i nogama i vrhom palice po čitavom tijelu, a naročito u predjelu stomaka i grudi. Zbog ovih povreda nije se javljao ljekaru. Jedan pripadnik VJ, kojeg

ne poznaje, je prišao i udario ga šljemom u predjelu vilice. Udarac je bio jak toliko da mu se učinilo da mu je i vilicu polomio. I drugi pripadnik VJ udario ga je nogom u predjelu butine.

Iskazi oštećenih u potpunosti su potvrđeni iskazima svjedoka koji su saslušani, kao i ostalim dokazima prikupljenim u toku postupka.

Dokazi izvedeni u toku istrage, ukazuju na jasan zaključak da su se okrivljeni ogriješili o pravila Međunarodnog prava i da su postupili suprotno čl.7. st.2. Rimskog statuta. Ova pravila su ih obavezivala da prema civilnom stanovništvu muslimanske nacionalnosti postupaju čovječno, bez bilo kakve prisile, vršenja torture i narušavanja tjelesnog integriteta.

Kršeci pravila Rimskog statuta okrivljeni su svojim djelovanjem ostavili obilježja krivičnog djela zbog kojeg su optuženi. Zbog ovakvog ponašanja okrivljenih prema oštećenim, kao pripadnicima muslimanske nacionalnosti kod oštećenih i ostalih građana Bukovice je nastupio strah usled ugrožavanja njihovog tjelesnog integriteta, pričinjavanja štete na stambenim i pomoćnim objektima, kao i na vjerskim objektima od strane NN lica, atakođe pripadnika VJ i policije, što je dovelo do iseljavanja dijela muslimanskog stanovništva sa svog područja i preseljavanje u S., G. i P.

Za ovo krivično djelo predviđena je najmanja kazna zatvora u trajanju od 5 godina ili kazna zatvora do 40 godina, za to je shodno čl.148. st.1. tač 4. Zakonika o krivičnom postupku opravdano da im se predloži određivanje pritvora. Osim tog, pri određivanju pritvora treba imati u vidu i okolnosti pod kojima je djelo učinjeno kao i posledicu djela.

Sa naprijed izloženog optužnica je opravdana i na Zakonu osnovana.

ZAMJENIK SPECIJALNOG TUŽIOCA

Veličković Milosav

Ks.br 9/10

U IME CG

Viši sud u B. P., kao prvostepeni krivični u Specijalizovanom odjeljenju za organizovani kriminal, korupciju, terorizam i ratne zločine u vijeću sastavljenom od sudije Šefkije Dješevića kao predsjednika vijeća, stalnog sudije Konatar DrA., i sudija porotnika Kambera Smailovića, Drobnjak Draška i Radoljuba Baltića, kao članova vijeća, uz učešće namještenika suda Rade Radovanović, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih D. R., D. R., C. S., G. Dj., B. M., S. S. i Š. R., svi iz P., zbog krivičnog djela zločin protiv čovječnosti iz čl.427. Kz u vezi čl.7.st.2. Evropske konvencije o ljudskim pravima, po optužnici Vrhovnog državnog tužilaštva - Odjeljenja za suzbijanje organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina Kts.br.... od 19.04.2010 godine, koju je na glavnom pretresu zastupao Milosav Veličković zamjenik Specijalnog tužioca, nakon održanog usmenog, glavnog i javnog pretresa u prisustvu zamjenika Specijalnog tužioca Milosava Veličkovića, optuženih D. R., D. R., C. S., G. D., B. M., S. S. i Š. R., njihovih branilaca adv. Golubović MiodrA. iz P. i adv.Joksimović Miladina iz B. P. kao i predstavnika oštećenih adv.Popović Save iz P., nakon tajnog vijećanja i glasanja, donio je dana 21.12.2010 godine i javno objavio dana 31.12.2010 godine

P R E S U D U

1.Optuženi D. R., JMBG ..., od oca D. i majke I., rođene D., rođen... godine u P., živi u selo J. kod P., državljanin CG, metalostrugar, oženjen, završio srednju školu, vojsku služio ... u D. i Z., srednjeg imovnog stanja, osudjivan presudom Osnovnog suda u' P. K.br.... od 03.02.2009 godine zbog k.djela iz čl.207.st.3. u vezi st.1. Kž CG i izrečena mu uslovna osuda 6 mjeseci zatvora uslovno za dvije godine,nalazio se u pritvoru od 22.04.do 31.12.2010 godine.

2. Optuženi D. R. JMBG ... od oca D. i majke I., rođene D., rođen ... godine u P., živi u selo J. kod P., državljanin CG, oženjen, završio srednju školu, vojnu obavezu regulisao ... godine u K., srednjeg imovnog stanja, neosudjivan, nalazio se u pritvoru od 22.04.do 31.12.2010 godine.

3. Optuženi C. S. zv. C. JMBG ..., od oca Dj. i majke M., rođene T., rođen ... godine u P. gdje i živi, državljanin CG, vozač, oženjen, završio srednju školu, vojsku služio u S. i D. ... godinu, srednjeg imovnog stanja, osudjivan presudom Vojnog suda u Podgorici K.br.... od 08.04.2002 godine zbog k.djela iz čl.37.st.2. KZ RCG gdje mu je izrečena uslovna osuda tri mjeseca zatvora uslovno za jednu godinu i presudom Osnovnog suda u P. K.br ... od 15.02.2007 godine zbog k.djela iz čl.348.st.3. KZ RCG gdje je osudjen na novčanu kaznu u iznosu od 1.200,00 €, nalazio se u pritvoru od 22.04.do 31.12.2010 godine.

4. Optuženi G. D. zv.Dj. JMBG ..., od oca S. i majke Š. rođene B., rođen ... godine u P. gdje i živi, državljanin CG, radnik, neoženjen, pismen, završio osnovnu školu, vojsku služio u S. ... godine, srednjeg imovnog stanja, osudjivan presudom Okružnog suda u B. P. K.... od 16.06.1986 zbog k. djela iz čl.153.st.1. KZ SRCG na kaznu zatvora u trajanju od tri mjeseca, nalazio se u pritvoru od 22.04.do 31.12.2010 godine

5. Optuženi B. M. JMBG ... od oca B. i majke J. rođene R., rođen ... godine u P. gdje i živi, državljanin CG, radnik, oženjen, pismen, završio srednju školu, vojsku služio u mjestu V. ... godine, neosudjivan, srednjeg imovnog stanja, nalazio se u pritvoru od 22.04.do 31.12.2010. godine.

6. Optuženi S. S. JMBG ... od oca Č. i majke M. rođene J., rođen ... godine u P. gdje i živi, državljanin CG, oženjen, privatnik, vojsku regulisao ... godine u V., srednjeg imovnog stanja, neosudjivan, nalazio se u pritvoru od 22.04.do 31.12.2010 godine.

7. Optuženi Š. R. JMBG ..., od oca T. i majke M. rođene P, rođen ... godine u P. gdje i živi, državljanin CG, policajac, oženjen, završio srednju školu, vojsku služio u sklopu školovanja, slabog imovnog stanja, osudjivan presudom Osnovnog suda u P. K.br.... od 14.04.1999 godine zbog k. djela iz čl.39 RCG kada mu je izrečena kazna zatvora od tri mjeseca uslovno za jednu godinu, nalazio se u pritvoru od 22.04.do 31.12.2010 godine

Na osnovu odredbe čl.373.tač.2 Zkp-a

OSLOBADJAJU SE OD OPTUŽBE

Da su:

U vrijeme međunarodnog oružanog sukoba u BiH u toku 1992 -1995 godine, kao pripadnici graničnog bataljona V. J. u P. i pripadnici Ministarstva Unutrašnjih poslova-Centra bezbjednosti u P, kršeći pravila Međunarodnog prava utvrđena čl.7.st.2. Rimskog statuta prema civilnom stanovništvu u BiH u okviru šireg i sistematskog napada uperenog protiv civilnog stanovništva Bošnjačko- muslimanske nacionalnosti prilikom pretresa kuća radi pronalaska i oduzimanja oružja nehumano postupali prema građanima muslimanske nacionalnosti, vršili torturu i nasilje, tukli ih dok su tražili da predaju oružje, proveravali da li učestvuju u borbenim okršajima na strani zelenih beretki i da li zelenim beretkama dopremaju hranu i ostale namirnice i kriju pripadnike zelenih beretki u svojim kućama u B. pa su kod istih nehumanim ponašanjem prouzrokovali teške patnje i ozbiljno im ugrožavali zdravlje i vrijedjali tjelesni integritet, primjenjivali mjere zastrašivanja, stvarali psihozu za prinudno iseljavanje iz sela tog područja, usled kojeg ponašanja je došlo do iseljavanja muslimanskog stanovništva na području S., G. i P., na način da su i to:

1. Optuženi D R., D. R., C. S. i G. Dj., kao pripadnici rezervnog sastava V. J., dana 22.02.1993 godine, u selu M., opština P., s ličnim naoružanjem došli ispred kuće R. Š., pa je Dj. R. uperio pušku prema oštećenom, naredio mu da odmah izadje iz kuće u dvorište, što je ovaj učinio i izašao ispred kuće nakon čega su ga optuženi pitali, gdje je bio u četvrtak, sumnjajući da je doturao hranu "zelenim beretkama" iz BiH, pa kada im je oštećeni kazao da je bio kod kuće i pekao rakiju, optuženi su ga počeli tući kundacima pušaka po tijelu, cijevima pušaka ga ubadali u tijelo, od kojih udara je oštećeni pao, a optuženi nastavili da ga udaraju kundacima pušaka i nogama u predjelu stomaka, posle čega je D. R. ušao u kuću i nogama i rukama nanio više udaraca R. A., supruzi oštećenog R. Š. i odgurnuo je, kojom prilikom je ista udarila u zid i zadobila povrede u

vidu sjekotine na glavi, a kada je oštećeni R. Š. ustao i krenuo da udje u kuću optuženi C. S. ga još nekoliko puta udario sa cijevi od puške u predjelu grudnog koša i stomaka.

2. Optuženi B. M., kao pripadnik rezervnog sastava V. J., sa nepoznatim pripadnicima VJ i policije u februaru 1993 godine u selu P., MZ B., opština P., fizički zlostavljao oštećenog B. A. iz istog mjesta, na način što ga je presreo kada se oštećeni vraćao iz prodavnice dok je tjerao brašno na konju i kazao mu da to brašno tjera zelenim beretkama i pitao ga gdje mu je brat Dž. za kojeg se sumnjalo da je pripadnik zelenih beretki, pa kada mu to oštećeni nije kazao optuženi ga više puta udario otvorenom šakom po licu usled čega mu je nanio povrede u vidu otoka lica i glave, nakon čega su izvršili pretres kuće oštećenog i tražili oružje, koje oružje nije pronadjeno.

3. Optuženi S. S. i Š. R., kao pripadnici policije CB u P., u prvoj polovini aprila (05.april) 1992 godine, u selo V. MZ B., opština P. sa još nekoliko naoružanih NN lica V. J. i policije došli u selo, pozvali punoljetna lica Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti D. I., D. O., S. H., T. O. i njegove sinove T. M. i H. i od istih zahtijevali da predaju oružje, nakon čega su izvršili pretres njihovih kuća radi pronalaska oružja, kojom prilikom su prije izvršenog pretresa i nakon izvršenog pretresa pošto su u kućama D. I., D. O., T. H. pronašli oružje, optuženi oštećene, zlostavljali na način što su ih udarali po tijelu, plašili ih pucajući iz oružja iznad njihovih glava, stavljali im palice u usta, pa su lica kod kojih su pronašli oružje lišili slobode i priveli u CB P., a lica kod kojih nijesu pronašli oružje pustili kućama, pa je usled straha i ovako nehumanog ponašanja optuženih narednog dana oštećeni S. H. izvršio samoubistvo vješanjem.

4. Optuženi Š. R., dana 05.11.1992 godine u selu V., MZ B., opština P., kao pripadnik policije CB P., sa još nekoliko naoružanih NN lica VJ i policije, nakon što je pretresao kuću D. M. u kojoj su radnici policije pronašli automatsku pušku i dvije ručne bombe, zbog čega je lišen slobode njegov sin D. I., pa kada je došao u dvorište kuće, oštećeni D. J., optuženi Š. R. je iz džepa na pantalonama izvadio ručnu bombu koju je prethodno pri pretresu pronašao u kući D. i zaprijetio da će je staviti u usta D. J., a nakon čega prišao D. J. i izudarao ga šakama i nogama po tijelu, te vrhom palice u predjelu grudi i stomaka dok je NN lice iz rezervnog sastava VJ prišlo i šljemom ga udarilo u predjelu vilice, a drugo NN lice pripadnik VJ ga udarilo nogom u predjelu butine noge,

- čime bi izvršili krivično djelo zločin protiv čovječnosti iz čl.427. Kz u vezi čl.7.st.2. Evropske konvencije o ljudskim pravima,

-jer nije dokazano da su učinili krivično djelo za koje su optuženi.

Na osnovu čl.230.st.1. Zkp-a troškovi krivičnog postupka predviđjeni čl.226. st.2.tač.1. do 6. ovog zakonika, kao i nužni izdaci optuženih i nužni izdaci nagrada branioca padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Na osnovu čl.239.st.2. Zkp-a oštećeni R. Š., B. A., S. Z., D. J., D. I., D. O., T. H., T. O., T. H. i T. M. radi ostvarivanja imovinsko pravnog zahtjeva upućuju se na parnicu.

O b r a z l o ž e n j e

Vrhovno državno tužilaštvo - Odjeljenje za suzbijanje organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina, optužnicom Kts.br ... od 19.04.2010 godine, optužilo je D. R., Dj. R., C. S., G. Dj., B. M., S. S. i Š. R., svi iz P., zbog krivičnog djela zločin protiv čovječnosti iz čl.427. Kz u vezi čl.7.st.2. Evropske konvencije o ljudskim pravima.

Pri podnesenoj optužnici je sve do kraja krivičnog postupka u svemu ostao i zamjenik Specijalnog tužioca Milosav Veličković, koji je u završnoj riječi istakao da je u toku dokaznog postupka, na nesumnjiv način utvrđeno da su optuženi izvršili krivično djelo zločin protiv čovječnosti iz čl.427 Kz u vezi čl.7.st.2. Evropske konvencije o ljudskim pravima jer su u njihovim radnjama obuhvaćena nehumana i nečovječna ponašanja prema pripadnicima Muslimansko- bošnjačke nacionalnosti i kreću se od lišavanja života do nanošenja teških tjelesnih povreda i teškog narušavanja zdravlja i drugog nehumanog ponašanja koja su prouzrokovala teške patnje, ozbiljno im ugozili zdravlje i vrijedjali tjelesni integritet jer je na području B. zapaljen veći broj kuća i pomoćnih objekata, vjerskih objekata što je dovećo do većeg straha i nesigurnosti te da se u konkretnom slučaju jedna radnja optuženih može kvalifikovati kao zločin protiv čovječnosti. Predložio je sudu da se optuženi oglase krivim za izvršeno krivično djelo i osude na kaznu po zakonu.

Predstavnik oštećenih R. Š., B. A., S. Z., D. J., D. I., D. O., T. H., T. O., T. H. i T. M. adv.Sava Popović iz P. se pridružio završnoj riječi zastupnika optužbe a istakao imovinsko pR. zahtjev svih oštećenih koga će ostvarivati u parnici.

Optuženi Dj. R. iznoseći svoju odbranu negirao je izvršenje krivičnog djela i krivicu. U odbrani datoj kod istražnog sudije navodi da je dana 31.01.1993 godine, potpisao ugovor sa Vojskom Jugoslavije u P. kao vojnik po ugovoru te rasporedjen na karaulu u K. zajedno sa optuženim R., C. S., G. Dj., B. M. i dr. da im je starješina bio M. A. kao profesionalni oficir a komandant R. M. dok je zamjenik komandanta bio J. R.. Zadatak im je bio obezbjedjenje granice prema B., a radi sprečavanja upada bilo kojeg lica iz B. a posebno zelenih beretki. Da je vojnu dužnost obavljao profesionalno a sve na osnovu dnevnih zapovijesti, stim da nekih intevencija u 1993 godini nije bilo sem kada je poginuo vojnik V. D.. Patrolirali su uglavnom u grupi od po 10 vojnika a vodja im je bio profesionalni oficir. Ne priznaje da je dana 22.02.1993 godine bio umiješan u događaj koji mu se stavlja na teret a vezano za oštećenog R. Š. iz sela M. jer Š. u 1993 godini nikada nije vidio niti poznaje suprugu Š., R. A., niti je ikada bio u kući R. Š. ali je ostavio mogućnost da ga je sreo 1994 godine kada je vozio vojno vozilo Panoniju 110 kojim su prevozili mještane B. do P. i obratno bez obzira koje su bili nacionalnosti. Da su ove mještane prevozili iz humanih razloga zbog udaljenosti od njihovih sela do P. Istakao da je njegov brat Dj. R. primljen i radio u kuhinji kao kuvar i nikada nije patrolirao. Da je od strane VJ vodjena stroga aktivnost kretanja VJ jer osim obezbjedjenja državne granice prema B. i RS da nijesu imali naredbe i zadatke da pretresaju kuće jer nije bilo ratno stanje. Kada su odlazili svojim kućama imali su propusnice, po kojima su morali da postupaju i u njima odredjeno vrijeme odlaska kući i povratka od kuće.

Na glavnom pretresu optuženi R. je ponovio odbranu koju je dao u toku istrA. dajući da je početkom februaru 1993 godine ubijen vojnik V. D. pa su vojnici dobili odredjene dane da odmaraju kućama. Smatra da je svoj posao obavljao profesionalno, savjesno i odgovorno u duhu pravila službe po osnovnu komandne odgovornosti i da nezna da li je bilo zajedničkih akcija VJ i policije. Niko se nije žalio na njegovo ponašanje kao vojnika po ugovoru kod VJ.

Optuženi D. R. iznoseći svoju odbranu kod istražnog sudije ovog suda istakao je da nije izvršio krivično djelo stavljeno mu na teret optužnicom te da ne priznaje ni svoju krivicu. Ističe da je dana 21.01.1993 godine potpisao ugovor sa VJ u P. kao vojnik po ugovoru gdje je počeo da radi dana 26.01.1993 godine jer je bio rasporedjen na karaulu u K. a radio zajedno sa bratom optuženim R. te optuženima C., G., B. i dr. da je do kraja 1994 godine radio kao kuvar u kuhinji u K. a onda premješten u karaulu u Š.. Komandant 70-og graničnog bataljona VJ u P. bio je M. R. a zamjenik J. R. dok je komandir karaule u K. prethodno bio M. A. a onda R. Ž.. Da je dana 22.02.1993 godine komandir karaule u K. bio Z. Č. Vojnici nijesu imali pravo da vrše pretrese kuća niti da

zalaze u sela već samo da obezbjedjuju granicu. Vezano za događaj koji mu se stavlja na teret za oštećenog R. Š. u 1993 godini u selu M. ističe da Š. u 1993 godini nikada nije vidio niti poznaje njegovu suprugu A. jer nikada nije bi u kući R. Š. niti ikada dolazio u selo M. te da nije tukao oštećenog Š. i njegovu suprugu A.

Na glavnom pretresu ponovio je odbranu koju je dao u toku istrA. dodajući da je početkom februara 1993 godine ubijen V. D. prilikom patroliranja. Ističe daje on jedanput sreo R. Š. u MZ K. ali to je bio običan susret. Disciplina u VJ je bila izuzetno čvrsta i na visokom nivou s tim što je on zadužio lično naoružanje i to snajper iz kojeg nije metak ispalio dok se nalazio na karauli u K., svoj posao kuvara je obavljao profesionalno, savjesno i odgovorno u duhu pravila službe po osnovu komandne odgovornosti i nezna da li je bilo zajedničke akcije VJ i policije. Niko se nije žalio na njegovo ponašanje kao vojnika po ugovoru kod VJ a u svojstvu kuvara

Optuženi C. S. je u svojoj odbrani koju je iznio kod istražnog sudije istakao da on nije izvršio krivično djelo koje mu je stavljeno na teret pa stoga ne priznaje ni krivicu. Brani se da je dana 21.01.1993 godine potpisao ugovor sa VJ kao vojnik po ugovoru s tim što je bio na karauli u selo K. u 70-om graničnom bataljonu čiji je komandant bio R. M. a komandir Z. a prije njega M. A.. Da vojnici nijesu imali pravo da vrše pretrese kuća niti da zalaze u sela već samo da obezbjedjuju granicu i spriječe upade zelenih beretki iz teritorije B. u CG. Da mu je bilo prvo angažovanje na granici dana 05.02.1993 godine kada je u njegovoj patroli poginuo vojnik V. D., pa je od tada vodja patrole uvijek bio aktivni starješina komandir karaule ili komandir čete i da su imali postupanja po dnevnoj zapovijesti. Ne priznaje daje on ikada bio u selo M. niti ikada vidio R. Š. u 1993 godini koga i ne poznaje niti njegovu suprugu R. A.. Da je on oštećenog Š. upoznao 2000 godine kada je išao sa vojnim vozilom a neko od prisutnih poznao Š. jer je imao kvar na gumi od auta pa mu pomogao oko montiranja gume, pa mu kolege rekli kako pomaže Š. a on svašta priča za vojsku. Da je nakon pogibije V. D. on imao odmor od 15 dana pošto su njega i ostale vojnike iz patrole ispitivali do 10.02.2003 godine u vezi pogibije navedenog vojnika, poslije otišli kućama i dana 22.02.1993 godine nije bio u karauli u K. već kući zajedno sa optuženima B. i G.. U njegovom radu nije bilo nikakve pruijmjedbe ni pritužbe na njegov odnos prema mještanima B.

Na g.pretresu ponovio je odbranu koju je dao u toku istrA. dodajući da prilikom prolaska pored sela nikada nijesu pucali niti šenlučili a poslije pogibije vojnika D. da su bile pojačane patrole od 15 do 20 članova u grupi. Smatra da je svoj posao obavljao profesionalno, savjesno i odgovorno u duhu pravila službe po osnovu komandne odgovornosti. Municiju koju je zadužio prije dnevnih aktivnosti bi vraćao sa puškom nakon tih aktivnosti a nezna da li je bilo zajedničkih akcija VJ i policije. Niko se nije žalio na njegovo ponašanje kao vojnika po ugovoru kod VJ a da je on dužio snajpersku pušku. Nigdje se nije mogao udaljiti od karaule pošto je disciplina bila veća nego kad je bio aktivni vojnik.

Optuženi G. Dj. u svojstvu okrivljenog je kod istražnog sudije istakao da ne priznaje izvršenje krivičnog djela niti svoju krivicu. Da je od 21.01.1993 godine radio kao vojnik po ugovoru kod VJ i bio u sastavu 70-og graničnog bataljona sa sjedištem u karauli K. u B. a čiji je komandant bio R. M. a komandir

karaule M. A.. Radio je sve do marta 1994 godine. Njegov zadatak je bio da sa ostalima čuvaju granicu SRJ od upada zelenih beretki iz BiH na teritoriju CG. Dana 05.02.1993 godien poginuo je vojnik V. D., ali bi uvijek neko od aktivnih starješina bio u svojstvu komandira čete jer su sve aktivnosti vršene na osnovu dnevnih zapovijesti. Ističe da on nikada nije bio u selu M. niti poznaje oštećenog R. Š. i njegovu suprugu A.. I na dan 22.02.1993 godine nije bio u karauli K., već kod svoje kuće. Negira da je ikada išao na pretresanju kuća i ljudi na reonu B., niti je dobio bilo kakvu naredbu od starješina VJ za takva pretresanja.

Na glavnom pretresu ponovio je odbranu koju je dao pred istražnim sudijom, dodajući da je u karauli K. i bila izuzetna vojna disciplina. Od naoružanja dužio je puško-mitraljez a ponekada kada bi išli u patroli i bombu ali u rijetkim slučajevima. Usled pogibije komandira V. D. bio je odsutan najprije tri dana a poslije toga i 15 dana kući na odmor i da nije nikada bilo šenlučenja od vojnika kada bi patrolirali.

Optuženi B. M. iznoseći svoju odbranu kod istražnog sudije ne priznaje izvršenje krivičnog djela niti krivicu. Ističe da je on potpisao ugovor sa VJ 21.01.1993 godine kao vojnik po ugovoru i bio je na karauli u K. - MZ B. Vojnici nijesu imali pravo da vrše pretrese kuća niti da zalaze u sela već samo da ozebjedjuju granicu i spriječe upade zelenih beretki iz teritorije B. u CG a išli su oko 100 m od granice prema B. i RS. Prvo angažovanje bilo mu je dana 05.02.1993 godine kada je u njegovoj patroli poginuo vojnik V. D. i od tada vodja patrole je bio aktivni starješina, komandir karaule ili komandir čete a sve je radjeno na osnovu dnevnih zapovijesti. On od prilike zna gdje je selo P. ali, nikada u njemu nije bio niti poznaje oštećenog B. A., jer nikada za njega nije čuo niti poznaje A. sinove S., B. i H. niti A. brata Dž. Ističe da se kod njega nalaze ključevi od više kuća muslimana iz B. koji sada tu ne žive već u S. a to je bilo od rata u B., sve do sada. Niko nije imao primjedbe niti pritužbe na njegov rad kod VJ.

Na g.pretresu je ponovio odbranu datu u istrazi dodajući da je on zadužio automatsku pušku i nikada nije imao susret sa B. A. na putu da A. ide za svoje selo P. Selo L. u kojem on živi je udaljeno oko 5 sati hoda do sela P. gdje je živio B. A. pa nikome od muslimana nije govorio da se sele iz B. jer ovo nije njihova zemlja. On ne zna da li postoji lice B. D. ali zna da niko od vojnika koji je bio u patroli nije šenlučio prilikom prolaska kroz selo i nije bilo nikakvih zajedničkih akcija policije i VJ. Što se tiče stanovništva B. koje se selilo navodi da su se posebno iz B. selili mladi radi boljeg života, jer je B. planinski pasivni kraj i nije mu poznato da je bilo ko zlostavljan od lica muslimanske nacionalnosti.

Optuženi S. S. iznoseći svoju odbranu kod istražnog sudije ne priznaje izvršenje krivičnog djela i krivicu. Da je on od 1986 do 1999 godine radio u policiji i to kod CB P. a, poznaje selo V. u MZ B. jer je bio više puta u tom selu. Najprije je bio krajem aprila 1992 godine do jula a onda u avgustu i septembru iste godine zbog zadataka koje je imala policija a sve radi očuvanja mira na reonu B. Da je policija vršila pretresanje kuća i to dva puta u selo V. i to 01. i 02. 09.1992 godine pošto se radilo o planiranoj i kordiniranoj akciji službe a po dobijenim dojavama da pojedina lica iz B. posjeduju nelegalno oružje a što je potvrđeno i na terenu. Tom akcijom je rukovodio V. V. tadašnji komandir CB P. a specijalnom jedinicom je komandovao V. B. pa je akcija bila uz učešće oko 100 policajaca. Sve što je radjeno na terenu B. je radjeno profesionalno pa su neosnovani navodi i zahtjevi za sprovođenje istrA. da je bio od njegove strane ili policije maltretiranja, vike, pucanja i dr. na civilno muslimansko stanovništvo u B. Lice S. H. priveden je u CB P. zbog prijave oko kradje u kući M. sa još dva lica i H. je poslije izvršio samoubistvo vješanjem ali ne zbog maltretiranja policije i slično tim prije što je povodom njegove smrti vršen uvidjaj i obdukcija . Dana 05.11.1992 godine vršen je pretres kuća D. J.. Sa njim nije bio Š. R. a pretres vršen na osnovu dojave policiji da ovo lice posjeduje oružje koje je u njegovoj kući pronadjeno. D. J. niko nije tukao jer su u tom pretresu učestvovala jedinice saveznog SUP- a, starješine iz CB P. i inspektori R.SUP-a CG a da je on bio samo izvršilac u poslovima pretresa. Prilikom pretresa kuća D. nadjena je bomba specijalne namejne za diverziju a cio događaj je sniman video tonskim zapisom od strane inspektora, napravljen fotoelaborat, a nadjena je i puška. Medjutim, kako je policija dobila dojavu da u kući D. ima još nelegalnog oružja, da je je opet vršen pretres ali on u tome nije učestvovao.

Na glavnom pretresu je ponovio odbranu iz istrA. ističući da je radio u duhu pravila službe i na terenu B. ostao oko 6 mjeseci a bio vodja sektora smjene. U akcijama

pretresa kuća i objekata su učestvovali po 30 policajaca iz tri dana, a uz aktivno učešće starješina V. V. i V. B. i postupao po naredjenjima, ali, da nije bilo maltretiranja lica D. I., D. O., S. H., T. O., M. i H. niti T. H. ili D. J. Da se S. H. nije objesio zbog akcije oko oružja već iz njemu znanih razloga, jer nije bilo pucnjave niti šenlučenja iz oružja jer su akcije bili planske i sistematske uz prisustvo starješina policije. Policija u selima B. imala je zadatak da održava red i mir i da se što više približi mještanima muslimanske nacionalnosti pa sve radnje koje su preduzete u vezi lica D. I. i dr, kod kojih je pronađeno oružje, su preuzete na osnovu zakona i pravila službe koja važe u policiji jer su D.I., T. H. i D. O. odgovarali za krivično djelo u vezi nelegalnog oružja, zbog čega su oglešeni krivim i osudjeni na kazne zatvora pravosnažnim presudama. Takodje se brani da za svoj rad u policiji nije imao primjedbe ili prigovora, pritužbi ili kakvih negativnosti jer koliko je njemu poznato za vrijeme rata u B. od 6 mjeseci da nije bilo zapaljenog ni jednog vjerskog objekta muslimana, Muslimansko stanovništvo se selilo iz sela koja su se nalazila u prečniku oko 500 m u blizini granice prema B.. Nije bilo ni jedne zajedničke akcije VJ i policije na terenu B. dok je on bio u B., niti bilo kakvih pritužbi na rad policije i njihovo djelovanje sve do 1996 godine, kada su neka lica koja su otišla u S. pokušala da sebi obezbijede neka prava vezano za stan, penziju i dr. Da je optuženi Š. R. bio u akciji pretresa kuća u B. samo jedan dan i o tome sačinjen pismeni izvještaj a postoji video i audio zapis kojeg je sačinio T. M. krim tehničar CB P. jer je sve to snimao. Prilikom pretresa on nije nosio bombe niti je bilo fizičkog zlostavljanja lica čiji pretres kuća je vršen jer od tih lica nije bilo pružanja nikakvog otpora. Priznaje da je bio u pretresu kuće i objekata T. O. početkom maja 1992 godine i da je O. stavio jedinu primjedbu na izvršeni pretres kuće zbog nestanka zlatnog nakita. Od O. je oduzeto nelegalno oružje i to 6 dugih cijevi s tim da je bilo u vezi oružja pretresanje kuća srpske nacionalnosti, a u 3 do 5 slučajeva da su starješine CB bili ispred kuća gdje se vršio pretres a on u pretresanju kuće T. sa još dva lica, dok su ispred bile starješine Z. G. i S. M. nakon što je selo bilo blokirano, a akcija pretresa vršena u više kuća istovremeno sve po dojavama o posjedovanju nedozvoljenog oružja.

Optuženi Š. R. u svojoj odbrani kod istražnog sudije nije priznao izvršenje krivičnog djela niti svoju krivicu. Brani se da je on u službi kod CB P. u svojstvu policajca od 1989 godine. Da oštećenog D. J. zna od skorije i da nije bio u pretresu J. kuće već u pretresanju kuće njegovog oca D. M. a u kojoj živi J. i to samo jedanput dana 05.11.1992 godine ali ne i prilikom pretresa dana 01.11.1992 godine. Da je pretres obavljen profesionalno jer je postupao po naredjenju komandira policije Z. G. a tu bili rukovodioci iz CB P. pored Z. i M. T. koji je čitavu radnju pretresa snimao, pa i ne priznaje da je stavljao bombu oštećenom J. u ili da je bilo kakvog fizičkog maltretiranja oštećenog J. a pošto je pretres izvršen po pravilima službe a nadjeno oružje u kući D. u kojoj živi oštećeni J. je oduzeto uz potvrdu. Tom prilikom nije bilo otpora pri radnji pretresa pa i nije imalo potrebe da se primjenjuje fizička sila, niti je on dužio bombu a nije imao istu ni na licu mjesta da bi nju gurao u usta oštećenom J. pošto nije imao fizičkog kontakta sa članovima porodice D..

I na glavnom pretresu optuženi R. je ponovio odbranu datu u toku istrA. dodajući da je prilikom jednog dana prisustva pretresanju kuća D. u B. to trajalo oko sat i po vremena jer je pretresu kuće D. M. prisustvovao i D. I., sin M., kod koga je nadjena automatska puška i izdata mu potvrda o nadjenom oružju a da je postupao u skladu sa zakonom. Da je unazad nekoliko godina preko sredstava javnog informisanja saznao za oštećenog D. J. koji je pogrešno obavještavao javnost o slučaju B.. O akciji pretresa kuće D. nije bilo pripadnika VJ a osim pretresa kuće D. M. nije učestvovao u pretresanju kuća S. H., T. O., T. H.. Niko do sada nije imao nikakve primjedbe na njegov rad u policiji pa ni od oštećenih.

Branioci optuženih adv. Golubović Miodrag i Joksimović Miladin su u završnoj riječi istakli da optuženi nijesu samoinicijativno išli u B. da stvaraju neredu već su oni

rasporedjeni od strane svojih komandira i to optuženi Dj. R, Dj. R., C. S., G. D. i B. M. kao vojnici po ugovoru da obezbijede državnu granicu prema BiH odnosno optuženi S. S. i Š. R. u svojstvu policajaca CB P. da obezbijede red i mir u B. a sve sa zajedničkim zadatkom da se ne prenese ratni vihor iz BiH i RS na teritoriji CG, na području B. i dalje prema unutrašnjosti kako bi se zaštitilo stanovništvo pograničnog područja MZ B. i ostalih zaseoka kao i da se sačuvaju materijalna dobra svih mještana B.. Svi optuženi su postupali po pravilima službe i komandnoj odgovornosti svojih pretpostavljenih jer su optuženi vojnici po ugovoru kod VJ zaključili ugovor sa VJ 21.01.1993 godine a poslije 10 dana upućeni u B. , oružje nosili kada su bili na dužnosti a poslije ga odli. i zadatak im je bio kontrola granice prema BiH, pa je i VJ pom. la mještanima B. u poslovima na obradi imanja, prevozu do P. i to hitnih slučajeva i VJ nije vršila pretrese kuća a ovi optuženi nijesu bili 22.02.1992 godine na poslu već kući zbog pogibije vojnika V. D.. Da se optužnica zasniva samo na dešavanjima dva dana u B., pa se radilo o saznanjima policije oko nedozvoljenog oružja kod njenog stanovništva gdje su nakon pretresa kod ovih lica našli oružje i ta lica su zbog nedozvoljenog držanja oružja ili eksplozivnih materija osudjeni na kazne zatvora što upućuje na zaključak da su pretresi kuća vršeni po osnovu zakona. Da je u ovom predmetu 10 oštećenih a Muslimana - bošnjaka u B. je bilo nekoliko stotina koji su otišli dr. volje iz B. za boljim životom ili kod svoje djece u druge gradove. Oštećeni R. Š. pomenuo je imena optuženih vojnika po nečijem kazivanju iako on nije poznao ni jednog od ovdje optuženih vojnika po ugovoru kod VJ jer je Š. napustio kuću u ljeto 1996 godine i niko od saslušanih svjedoka nije potvrdio da su Š. u i njegovoj supruzi optuženi nanijeli povrede kako je to predstavljeno u optužnici. Optuženi Š. je potvrdio da je u bolnici u P. proveo 12 dana ali ne od povreda zadobijenih od udaranja već zbog upale pluća. Oštećeni B.A. ne poznaje optuženog B.M. već je govorio o nekom B. da je navodno njega samo tukao B. iako je sa njime bilo više vojske a svoju izjavu kod Kantonalnog tužilaštva i u toku istr. on to i ne priznaje. Dalje navode da ni porodica T. O. nije maltretirana od strane policajaca S. i Š.. Niko se od oštećenih nije javljao kod ljekara zbog navodno zadobijenih povreda. Optuženi Š. i S. vezano za oštećene D. I., O., T. H. i D. J., nijesu nehumano postupali, jer prilikom pretresa kuće D. M. nije bio prisutan oštećeni J. jer je čuvao ovce a optuženi Š. bio samo u jednom pretresanju kuće objekata porodice D., gdje su bili prisutni V. V., Z.G. i T. M. koji je sve to zabilježio video kamerom, da nije bilo fizičkog zlostavljanja, jer se lica čiji je pretres kuća vršen nijesu protivila istom a u tim pretresima kuća pronadjeno nelegalno oružje i ta lica su privedena, protiv kojih je kasnije pokrenut krivični postupak zbog nedozvoljenog držanja oružja i eksplozivnih materija i osudjeni na kazne zatvora. Da su svi optuženi vršili svoju dužnost časno i pošteno te da krivično djelo zločin protiv čovječnosti iz čl.427 Kz nije bilo u vrijeme za koje su optuženi i u ovom predmetu optuženi niti je SRJ ili CG bila u ratu niti proglašeno ratno stanje niti toga bilo na teritoriji B.. Oštećeni nijesu podkrijepili svoje navode o povredama kroz med.dokumentaciju, bilo izvještaja od bolnice ili zatvorskog ljekara, gdje su oštećeni D. O. i I. bili u zatvoru u B. P. Niko od optuženih nije palio vjerske objekte ili druge objekte u reonu B., niti vršio ubistva.

Branioци optuženih su predložili da se optuženi oslobode od optužbe za krivično djelo koje im je stavljeno na teret pošto u njihovim radnjama nema elemenata krivičnog djela kojim je stavljeno na teret i predlažu da se optuženima naknade troškovi krivičnog postupka.

Optuženi su prihvatili završnu riječ svojih branilaca sa istim predlogom, da ih sud oslobodi od optužbe.

Sud je u dokaznom postupku na glavnom pretresu proveo sledeće dokaze: neposredno saslušao na glavnom pretresu oštećene D. I., D. J., B. A., T. H., T. O., T. M., D. O., S. Z., saslušao svjedoke R.M., Z.G., T. M., S. M., M. S., K. M., B. B., R. B., V. V., A. J., Č. Z., T. Z., R. O., uz saglasnost stranaka pročitao iskaz svjedoka B. M. jer je ovaj svjedok

u medjuvremenu umro dana 09.09.2010 godine, a koji je dao kod istražnog sudije Okružnog suda u B. dana 17.03.2009 godine, pročitao uz saglasnost iskaz svjedoka D. M. dat kod tužilaštva BiH dana 06.02.2006 godine i dana 20.01.2009 godine kod Okružnog tužilaštva u B., pročitao uz saglasnost stranaka iskaz svjedoka J. R. dat kod istražnog sudije ovog suda dana 31.03.2008 godine, neposredno saslušao svjedoke A. R., S.B., D.D. zv. D., Š. V., S.M., uz saglasnost stranaka pročitao iskaze svjedoka M.A. dat kod istražnog sudije okružnog suda u B. dana 17.03.2009 godine u predmetu ..., iskaz svjedoka B.V. dat kod istražnog sudije ovog suda dana 21.04.2009 godine u predmetu ..., te pročitao pismene dokaze, potvrdu o oduzetim predmetima izdatu na ime D. I. dana 05.11.1992 godine, potvrdu CB P. od 02.11.1992 godine izdatu na ime D. I., u otpusnicu psihijatrijske klinike iz S. izdata na ime B.B. od 03.11.2008 godine, u otpusno pismo psihijatrijske klinike S. od 03.11.2008 godine u izvještaj UP PJ P. br.... od 20.08.2007. godine, potvrdu MZ Š. od 01.02.2002 godine izdate na ime R. O., u uputnicu specijalisti Doma Zdravlja, kantona S. izdatu na ime D. O.a , u nalazu i mišljenju psihologa iz S. Halinić Aide izdate na ime D. O.a od 27.11.2006 godine, nalaz i mišljenje ljekara specijaliste izdata na ime D. O. od 30.11.2006 godine, izvještaj Doma Zdravlja iz P. od 04.12.1994. godine izdat na ime T. O., nalaz i mišljenje vještaka psihijatra iz B. P. Konatar Gordane, datog na zapisniku kod istražnog sudije ovog suda dana 24.03.2009 godine, izvještaj načelnika dječjeg odjeljenja Opšte bolnice iz P. dr. Veselinke Ječmenice od 27.04.2009 godine, izvještaja dr. MiodrA. Vraneša ljekara Opšte bolnice iz P., izvještaj dr. M. Pupovića ljekara Opšte bolnice iz P. od 24.04.2009 godine, izvještaj Doma Zdravlja P., ljekara Dj.vić Sanje izdate od 16.04.2009 godine, izvještaja dr. Bebe Džaković od 12.04.1993 godine, biohemijski nalaz Doma Zdravlja iz P. izdat na ime R. Š.a od 20.04.1993 godine, izvještaj Uprave policije PJ P. od 08.06.2009 godine, zapisnika o uvidjaju ... povodom smrti M. H. i M. E., oba iz B., opština P. , sačinjen od strane istražnog sudije Višeg sudau B. P. od 23.03.1992 godine, potvrdu o privremeno oduzetom predmetu CB P. od 02.11.1992 godine izdatu na ime B. Š., potvrdu o privremeno oduzetim predmetima izdatu na ime D.R. izdatu od strane CB P. od 02.11.1992 godine, potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta izdatu od CB P. izdate na ime V. H. od 02.11.2002 godine i na ime D. O.a, potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta CB P. na ime D. O.a, potvrdu CB P. od 05.11.1992 godine na ime D. I., potvrdu CB P. od'02.11.1992 godine na ime D. I.a, potvrdu CB P. od 02.11.1992 godine na ime D. I., potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta CB P. od 02.11.1992 godine na ime T. H., zapisnik o uvidjaju CB P. od 05.04.1993. godine, o požaru koji je izbio na objektu porodične kuće i pomoćnih objekata vlasništvo B. O., D.M., V. i L. sa izvještajem koji je priložen uz isti zapisnik, u službenu zabilješku br.... od 13.11.1995 godine sačinjen od strane CB iz P. a povodom pronalaska leša Dž.B., kopiju knjige evidencije o oduzetom oružju odstavljenom od strane CB iz P., zapisnika o uvidjaju povodom ubistva Dž.Dž. ... sačinjen od istražnog sudije Višeg suda u B. P. od 17.06.1993 godine, zapisnika o uvidjaju ... povodom smrti B. L. sačinjen od strane istražnog sudije u B. P. od 28.08.1993 godine, obdukcioni zapisnik izvršen od strane vještaka dr.Šoć MiodrA. na tijelu Dž.Dž., zapisnik o obdukciji izvršen na tijelima M. E. i M. H. iz P. sačinjen od prof.dr. Kuliš Mihaila od 29.10.1992 godine, informaciju o dešavanjima i događajima vezano za MZ B. evidentiranim u CB P. u periodu od 1992 do 1995 godine, zapinik ... od 10.11.1995 godine o uvidjaju istražnog sudije iz P. o pronalasku mrtvog tijela B. Dž. iz P., u dnevnik događaja dostavljen od strane Vojske CG, pročitao podatke iz KE za optužene Dj. R. i R., C. S., G.Dj., B.M., S. S. i Š. R., podatke iz KE za lice T. H. dobijenih od UP PJ P. od 02.11.2010 godine, uz saglasnost stranaka pročitao iskaz svjedoka B. V. dat u pedmetu ovog suda od 23.04.2008 godine , iskaz oštećenog R. Š.a koje je dao na zapisniku o saslušanju kod istražnog sudije ovog suda dana 17.01.2008 godine u predmetu ..., iskaz dat 05.10.2007 godine kod tužilaštva BiH u S. po zamolnici ovog suda u predmetu ... , iskaz koji je dao kod Kantonalnog tužilaštva u S. u predmetu ... dana 29.12.2009. godine a po zamolnici ovog suda, iskaz oštećenog T. H. dat kod

Tužilaštva BiH u S. u predmetu ... od 28.09.2007 godine, po zamolnici ovog suda i iskaz T. H. dat kod istražnog sudije ovog suda u predmetu ... od 08.02.2008 godine, pa je cijeneći iste pojedinačno i u kontekstu dovodeći u vezu sa odbranama optuženih i sa činjeničnim navodima javne optužbe, stao na stanovište da nema dokaza da su optuženi izvršili krivično djelo za koje se optužuju.

Oštećeni D. I. koji je saslušan kod istražnog sudije ovog suda istakao da je živio u selo Č. , MZ B. sve do decembra 1992 godine kada je napustio selo i otišao u P. Da je kuću napustio od torture VJ i policije a to se odnosi na rezerviste jer je VJ imala logor iznad njegove kuće koja je stalno šenlučila. Da je on kupio automatsku pušku "Kalašnjikov" kao i dvije ručne bombe kada su počela ratna dešavanja u B. i zbog tog nedozvoljenog oružja je osuđen na kaznu zatvora od 6 mjeseci koju je i izdržao. A je bilo pretresa njegove kuće u kojima se isticao opt. S. S. kao i lica po prezimenu Š. i O. čija imena ne zna. Da je optuženi S. puštao guslarske pjesme i nA.nio ga da iste ponavlja tukao ga je pesnicama u predjelu stomaka i ledja i to u dva slučaja, prilikom pretresa kuće, prvi put kada nijesu pronašli oružje a drugi put kada su našli oružje. Njega nijesu maltretirali Dj. R. i B. M. a da ga je opt. S. tukao i nogama kada su ga izveli ispred jedne livade s tim što su navedena lica tukli i D. O. i T. H. kao i njegovog brata D. J. kako pesnicama i nogama i to na dan kada su pronašli oružje prilikom pretresa njegove kuće u 1992 godini ali se nije mogao sjetiti tačno datuma kada se to i desilo. Nije znao da se izajsnj ko je ubio M. E. i H. i B. L. ali je čuo da su bili ubijeni 1992 godine. Nezna ko je srušio džamiju u Č. 1993 godine.

Na glavnom pretresu je istakao da je oružje kupio od M. E. a ponovljenom iskazu iz istrA. dodao i činjenicu da su njega kod njegove kuće tukli optuženi S. i Š. i neko lice po imenu O. L., tukli ga nogama sa čizmama kada je rekao da nema oružja a udarali ga u predjelu stomaka i ledja a uz prisustvo drugih lica. Da su ga ubacili u jedno vozilo gdje su se nalazili D. O. i T. H. i povelu ga u B. a usput ga maltretirali s tim što je dovedeno još lica koja su povelu prema P. i usput maltretirani a kada su došli u jednu kafanu u blizini P. i dok su opt. S. i dr. pili kafu morali su da podignu ruke i tri prsta i da pjevaju četničke pjesme. Da je zadržan u CB P. tri dana i tu ga tukli njemu nepoznata lica, a nakon što je priznao da ima oružje da je opet vraćen kod svoje kuće gdje je pokazao mjesto skrivanja oružja pa su ga i tom prilikom tukli opt. Š. i S., po ledjima i stomaku i da je nakon CB P. premješten u Zatvoru u B. P. gdje je i izdržao kaznu zatvora u trajanju od 6 mjeseci zbog nedozvoljenog držanja oružja. Istakao je da u vezi nadjenog oružja maltretiran njegov brat J. i tučen od Š., S. i O. L. iako su ovom uvidjaju prisustvovali VV., Z.G. i dr. iz CB P. Navodi da on nezna ko je tukao S. H. ali, zna da je tučen ali nezna da li suga tukli opt.S. i Š. I lice O. D. je maltretiran kod njegove kuće ali nezna ko je to radio, dok je T. H. maltretiran od rezervista policije ali nezna ta lica. Istakao je da je oružje nabavio iz straha za svoju bezbjednost. Zbog povreda po ledjima i stomaku nije^Ase javljao kod zatvorskog ljekara u B. P. pošto je bio prepadnut a opt.S., Š., O. L. nijesu ga udarali drvenim palicama niti cijevima od oružja niti ga je opt.S. tukao u autu, već mu samo govorio da pjeva guslarske pjesme.

Na g.pretresu je istakao da ga opt.S. nije tukao prilikom pretresa njegove kuće niti udarao ili fizički zlostavljao, pa je razliku iskaza koji je dao kod istražnog sudije i na pretresu u odnosuna optuženog S. pravdao time što je u toku istrA. bio pod uticajem straha, da se pogrešno izjasnio, ali je ostao pri iskazu datom na g.pretresu.

Oštećeni D. J. je saslušavan kod istražnog sudije dana 17.01.2008 godine i 21.04.2009 godine. U svom iskazu navodi da on od optuženih priznaje S. i Š. da ga je opt.Š. dva puta tukao i to dana 01.11.1992 godine u blizini njegove kuće u selu V. oko 1 km gdje je čuvao ovce navodno zbog nedozvoljenog oružja udarajući ga šakama nogama i palicom sa kojom ga je ubadao po stomaku. Sa njim je bio i Z.G. a opt. S. mu tada nije nanio povrede. Da je tu bilo još oko 15 policajaca koje ne poznaje. Tom

prilikom je opt.Š. izvadio iz džepa malu crnu bombu prijeteci da će mu je staviti u usta te da izabere brezu ili hrast i tada će baciti bombu da ga raznese a neko ga je od prisutnih udario nogom od pozadi kada je otišao kući. Da je posle par dana opet došla policija i u toj grupi je bio i optuženi Š. koji je izvršio pretres pa ga je tukao zajedno sa ostalima po nogama i kundacima od pušaka, da su htjeli da ga povedu u P. ali jedan policajac po imenu D.R. rekao da ga ostave, pa je tako i postupljeno. Dana 11.12.1992 godine napustio je rodno selo V. i odselio za P. sa porodicom. Prilikom saslušanja dana 21.04.2009. godine je izjavio da se od zadobijenih udaraca nije javljao ljekaru niti posjeduje medicinsku dokumentaciju jer povrede koje su mu nanijeli opt. Š. i O. Ž. nijesu bile vidne već povreda od lica koje ga je udarilo u butinu koga ne poznaje. Da ga je jedan nepoznati policajac udario šljemom po glavi pa je mislio da mu je slomljena vilica a imao je udarac špicom od čizme u predjelu butine. Dok mu je opt.Š. prinosiso bombu u usta koja je nadjena prilikom pretresa njegove kuće a kada je došao sa livade kući, roditelji mu rekli da je priveden njegov brat I. zbog nadjene puške i dvije bombe. Izjavio da on nije zlostavljan od strane optuženog S. S. niti ga fizički tukao, niti nanio povrede a da nije vidio da li je i ko S. H. psihički ili fizički zlostavljao. Da su pretresi kod kuće njegovih roditelja bili dva dana 01. i 05. 11. 1992 godine a da je čuo priču da su M. E. i H. ubili muslimani iz F. i to neko lice po nadimku C. i dr. Da mu povrede u predjelu noge nijesu nanijeli Š. ili O. već neko drugo lice.

Na g. pretresu oštećeni J. je naveo da se prilikom pretresa u kući njegovih roditelja opt. S. ponašao korektno a prilikom prvog pretresa kuće njegovih roditelja dana 01. ili 02.10.1992 godine čuvao je ovce na livadi u blizini kuće kada su došli opt.Š. te policajci Z.G. O. L. i dr zahtijevali da im kaže gdje je D. I., iako nije znao to lice. Da je od udarca sa pendrekom od strane Š. imao gušenje u grudima i teškoće u disanju ali da prilikom oba pretresa on nije prisustvovao jer je čuvao ovce. Da se od zadobijenih povrda nije javljao ljekaru u P. jer je udaljenost od njegovog sela do P. oko 70 km a da ga je prilikom oba pretresa optuženi Š. udario samo po jednom u predjelu grudi i da je tučen i maltretiran posle izvršenih pretresa kuće gdje je on živio. Ističe da je on napisao knjigu "B.". Razliku kazivanja izmedju iskaza u istrazi i na glavnom pretresu je pravdao što je u medjuvremenu razmislio pa je događaj opisao onako kako je to predstavljeno na glavnom pretresu.

Oštećeni B.A. je prilikom saslušanja kod Kantonalnog tužilaštva u G. dana 04.10.2007 godine istakao da je rođen u selo P. gdje je živio do aprila 1993 godine a usled ratnih dešavanja na području B. na području B. došli su razni dobrovoljci Arkanovci, Šešeljevci koji su prolazili kod njegovo selo, sa namjerom da idu na ratište u B. a sa tim licima su bili i mještani iz B., B. M., D.S. i dr. da ga u maju 1992 godine, pretukao B. D. gdje je imao povrede po tijelu i glavi i javljao se kod ljekara u P. gdje je primao injekcije gdje mu je B. D. opet dolazio sa licem po imenu A. kod njegove kuće, pitali za njegovog brata Dž. i rekao im da je u P.. Da su ga tukli a neki rezervisti se loše ponijeli i prema njegovoj djeci S., B. i H.i. Da su posle toga prolazile mnoge paravojne formacije koje bi njega i porodicu provocirali zbog čega nije mogao da izdrži pa je napustio svoje selo 1993 godine odlazeći u G.. Prilikom ovog saslušanja nije govorio da gaje tukao opt.B. M.. Da su u njegovom selu P. jedino njega tukli a kroz njegovo selo prolazile razne paravojne formacije koje su njega i njegovu porodicu maltretirali zbog čega je i napustio selo sa porodicom i otišao u G..

U svom iskazu kod istražnog sudije ovog suda dana 17.01.2008 godine ističe da on od optuženih čija su mu imena saopštena od strane istražnog sudije, jedino poznaje B.M. koji ga je tukao iako ga do tada nije poznavao. Opt.B. je bio u maskirnoj uniformi sa njime dosta lica u policijskoj uniformi a razlog tome je da navodno namirnice koje je tjerao na konja nosi zelenim beretkama iako je nosio svojoj porodici. Tom prilikom ga je opt. udario sa šamarima po licu a ostali ga nijesu tukli. Da on nema medicinske dokumentacije o povredama zadobijenih od šamaranja od opt.B.a.

Kod istražnog sudije ovog suda dana 21.04.2009 godine je istakao da ga je u februaru 1993 na putu prema njegovom selu presreo B. M. koji ga je šamarao po licu dok druga lica to nijesu radila, a da ga u 1992 godini nijesu tukli B. M. i D.. Da je lice koje je bilo sa B. em po imenu A. iz B. a, s tim što njemu nije vršen pretres kuće ali mu je traženo oružje. Nije mogao da se izajсни zašto je govorio drugačije od izjave koju je dao kod Kantonalnog tužilaštva od 17.01.2008 godine.

Na glavnom pretresu oštećeni A. je istakao da on B. M. i B. D. do kritičnog događaja u februaru 1993 god nije poznao niti je mogao da u sudnici prepozna opt. B. M.. Ali, ističe da se dobro sjeća da gaje opt. B. udario šamarom po licu, sa nogama obuvenim u čizmama i kundakom po stomaku, leđjima i po desnoj strani tijela i desnoj nozi. Opt B. je bio sa više lica koja su bila u šarenim vojničkim uniformama među kojima je bilo VJ i policije a misli da su ta lica rezervisti. Zna da porodica B. živi u selu L., čija je kuća udaljena od njegove oko 2 i po sata hoda ali od te kuće B. a nikog ne poznaje. Kritični događaj opisuje tako što predstavlja, kad je išao prema svojoj kući tjerajući natovarenog konja sa brašnom, da su stigla dva vozila puna vojnika i policije i tučen na izložen način. Nije mogao da se izajсни šta je izjavio kod Kantonalnog tužilaštva u G., dana 04. 10. 2007 godine ali zna da je njegov rođeni brat Dž. poginuo kao pripadnik zelenih beretki u blizini G.. Da imena lica B. M., B. D., D. S. i lice po imenu A. da je pomenuo da su ga kritičnog dana tukli, ječuo od rezervista koji su govorili da se tako zovu bez obzira što ne može da prepozna opt. M. a negira čak da je on i saslušan kod Kantonalnog tužilaštva u vezi ovog slučaja, pa je pročitana njegova izjava koju je dao kod Kantonalnog tužilaštva BiH u G. navodeći da to nije njegova izjava i da takve izjave nemože da se drži iako je njegov potpis na toj izjavi a priznaje da je i potpisao izjavu kod istražnog sudije ovog suda.

Oštećeni T. H. je prilikom saslušanja kod istražnog sudije ovog suda dana 23.02.2008 godine istakao da su 04. maja 1992 godine kod kuće u kojoj živi sa porodicom došli policajci S. i S. i dr. rezervisti VJ da traže oružje. Među njima je bio i jedan Dž. koji je pucao iznad njih sa puškom-snajperom da ih zaplaši. Tom prilikom njega i njegovog brata M. uveli u pincgauer i da im je tom prilikom vršen pretres kuće, kada im je nestalo zlato iz kuće. Da su njega i brata M. maltretirali govoreći da pjevaju četničke pjesme, a kada su došli do kuće D. M. koji ima pet sinova rekao im da ih puste pa su ih pustili i vratili se kući i vidjeli da im je posle pretresa bio nered. Da je prilikom pretresa u njihovoj kući opt. S. ušao u kuću s tim da je pretresu prisustvovao njegov otac O. a njega je optuženi S. poveo radi saslušanja. Da su kasnije dolazili patrole VJ, B. B. i dr. i da su tukli njega i njegovog brata M. pa su sutra dan njegov brat i otac dali izjavu u garnizonu u P. , opštini i policiji u vezi ovog maltretiranja s tim što ih je sa ognjišta potjerao B. te S. i S. M..

Na glavnom pretresu je izjavio da on i njegova porodica nijesu na bilo koji način maltretirani, šikanirani, tučeni ili fizički zlostavljani od optuženih pa ni od opt. S.. smatra da su za sve ovo što se dešavalo u B. krivi nalogodavci koji su davali uputstva da se tako nešto i vrši a, nije mogao da potvrdi da li su opt. S. ili dva druga lica koja su sa njime vršila pretres uzela zlatni nakit iz njegove kuće. Da su opt. Š. R., Dj. R. i R. dobri ljudi. Njega je šikanirao S. M. za vrijeme vožnje od njegove kuće od kuće D. čije je rastojanje oko 2 km. Ostao je pri navodima koje je dao na g. pretresu ističući da njega sa ognjišta nije otjerao opt. S., niti je on čuo ili vidio da je opt. S. u B. bilo koga tukao ili maltretirao.

Oštećeni T. O. u iskazu kod istražnog sudije ovog suda od 20.02.2008 godine navodi da od optuženih poznaje samo S. S. koji je i bio u pretresanju njegove kuće dana 04.05.1992 godine a pretresom rukovodio S. M. komandir policije u K.. Sa S. em bila su još dvojica rezervista. Tom prilikom maltretirani su njegovi sinovi H. i M. a ispred kuće su se nalazili njegova žena Z. i ćerka starosti od 5 god kao i majka Z. koja je imala 90 godina. Da je supruga Z. rekla da se ne dira zlato iz kuće ali da joj S. G. nije

dao da udje u kuću u kojoj se vršio pretres od optuženog S. i dvojice rezervista. Da se on nalazio u kuhinji stare kuće i navedena lica uzela zlato iz jednog kofera i to dvije narukvice jednu ogrlicu, jednu pločicu, pet prstenova, dvije mindjuše i jedan broš a sinove H. i M. koje su odveli od kuće, vratio je M. D.. Da je prilikom izlaska iz kuće opt.S. skinuo prsten od njegove majke i odnio ga sa sobom i da u vezi izvršenog pretresanja nije sačinjen nikakav zapisnik. Da je dana 06.05.1992 godine ponovo došao opt. S. sa rezervistima i sa S. M.om uzeli ga u njihovo auto gdje je bilo 5-6 rezervista i odveli ga u K.e a tom prilikom ga tukao rezervista koji je bio sa S.. Da se nije javljao radi pregleda od zadobijenih povreda koje mu je nanio taj rezervista. I dana 20.07.1992 godine rezervisti su maltretirali sina H. da ima pištolj iako ga nije imao govoreći mu da se seli jer je rat između Muslimana i Srba a dalje postupanje rezervista i maltretiranje prema sinu H.u spriječio je komšija Ć.M. koji je kasnije umro. Da je sutradan napustio kuću sa porodicom i otišao u P. i ostavio stoku, s tim što se on vratio i ostao do novembra 1992. godine. Da je krave potjerao u P. a vuci su ovce poklali. Kada se vratio 1995 godine sa porodicom u svoju kuću neko mu je bacio bombu u blizini kuće u večernjim satima o kojem događaju je obaviješten MUP kao i predsjednik Države CG i od tada ga više niko ne dira. Smatra da mu je sve ovo namjestio K.D. koji sada živi u P..

Na g.pretresu oštećeni T. O. ističe da je dana 04.05.1992 godine u pretresanju njegove kuće došlo oko 10 rezervista među kojima je i opt.S. kao i S. M. koji su tražili da mu članovi porodice napuste kuću a on ostane u kuću gdje mu je i izvršen pretres. Da za vrijeme pretresanja njegove kuće opt.S. njega nije tukao, maltretirao ili vrijeđao već jedan od rezervista čije ime ne zna koji ga je tukao po čitavom tijelu, kojom prilikom mu je odnijeto više zlatnog nakita ali ne i prsten njegove majke Z., kako je ranije govorio da je to uradio opt.S.. Da on za svo ovo ponašanje i događanja na području B. krivi S. M. i B.B.ta. Istakao da ga ispred kuće nije udarao optuženi S. već drugo lice, s tim da iako je njegova porodica napustila B. 20.07.1992 godine i otišla u P. on je ostao na svoje ognjište koje nije napuštao, već živi i dan danas. Da se od zadobijenih povreda nije javljao kod ljekara, jer nije smio, dok opt.Š. R. je prvi put vidio u sudnici. Tvrdi da niko od optuženih njega i njegovu porodicu nijesu maltretirali i fizički zlostavljali već lice koje se preziva DŽ.. Pušku M24 je Š.V. predao njegov sin. Negirao je da je on u toku istrA. izjavio da je opt.S. skinuo prsten njegovoj majci Z.. Ostaje pri iskazu koji je dao na g.pretresu.

Oštećeni T. M. u svom iskazu datog kod istražnog sudije ovog suda od 23.02.2007 godine navodi da on poznaje optužene Dj. R., B.M. i S. S. i to Dj. koji mu je pomogao da izvuče auto a B.a kao komšiju i školskog druga i o njemu ne zna ništa loše . Da je dana 04.05.1992 godine, kada je vršen pretres njegove kuće bio sa majkom, bratom, H.om, babom i sestrom. Došlo je oko 10 lica sa vojnim vozilom a bilo i drugih vojnika kada je prišao S. M. i rekao njegovom ocu da će tri lica izvršiti pretres kuće jer traže oružje a među tri lica je bio i optuženi S.. Da su njega i H. povelili u policijsko vozilo a u karoseriji bio R. M. i civil M. S. a ispitivao ih S. M.. Da su povedeni sa vojnim vozilom do kuće D. M. koji je rekao da ih puste pa su ih pustili a pri dolasku da je VJ pucala u vazduh i kada su nakon sat vremena došli kući vidjeli su da im je opljačkano zlato koje se nalazilo u crnoj akti tašni, pa su sutra dan on i njegov brat pošli za P. da prijave slučaj. Da su 07. maja 1992 god. prodali gradju od gatera a otac O. je bio u šumi i kada je došao naveče bio je modar po glavi. Ističe da je njegovog oca u K. tukao opt.S.. dana 18.07.1992 godine došli su 6 naoružanih lica kod gatera gdje su bili Ć. D., B. B. zv. B. tražili su pištolj, pa ga je jedno lice udarilo i on pao na balvane. Da je sutra dan prijavio slučaj u P. u policiji kod predsjednika opštine Bojovića i dr. i da je zbog ponašanja B.B.ta napustio ognjište . Kada su se vratili iz P. u svoju kuću 25.05.1995. godine u blizini kuće desila se eksplozija pa je ovaj slučaj prijavio policiji koja je izvršila uvidjaj a o ovome obaviješten i MUP RCG.

Na glavnom pretresu je negirao da je njegov otac njemu rekao da ga je tukao opt.S., već je njegovog oca tukao P.M. ali, ni u to nije siguran. Da su remetilački faktor

bili rezervisti iz D. te K.D. i P.M.. Da je ostao pri iskazu koji je dao na g.pretresu koji se odnosi na optuženog S. jer smatra da je izjava data u istrazi netačna s obzirom da je istražni sudija pogrešno unio njegovo kazivanje u zapisniku.

Oštećeni D. O. saslušan kod istražnog sudije ovog suda od 08.02.2008 godine je istakao da poznaje sve optužene sem G.Dj.. Da je u 1992 godini kupio pušku -kalašnjikov sa dva puna okvira municije kod M. E. za 200 DEM i odnio je kod svoje kuće u selu Č.. Da je 01.10.1992 godine došao policajac Š. sa više specijalaca, opkolili mu kuću i pozvao ga T.R. da izađe ispred, gdje mu je jedan policajac tražio pušku a on rekao da puške nema. Da ga je nakon toga tukao sa kundakom od puške i sa nogama optuženi Š.. Da ga je tukao i opt.S. koji je iznad njegove glave pucao sa pištoljem te 7 dana nije čuo na uši ništa. Kupljenu pušku je sakrio oko 500 m od kuće pa prilikom pretresa ovu pušku nijesu našli u kući. Da je kazao gdje je sakrio pušku nakon čega su ga povelili u zaseok B. oko 2 km od kuće. Sa njim je bio i S. H. i još seljana gdje su u autu maltretirani, primorani da se krste, stavljan mu pendrek u usta a bio tučen i drvenim motkama. Da je u CB P. ostao 3-4 dana a zbog nedozvoljenog držanja navedenog oružja da je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 6 mjeseci koju je izdržao pa nakon toga otišao u T. gdje su mu bili žena i djeca. Da je problem napuštanja stanovništva iz B. bila vojska usled pucnjave. Da su ga od optuženih tukli samo S. i Š. kao i druga nepoznata lica a svoje selo napustio svojevrijem i to zbog pucnjave ali ne da im je to govorila VJ jer je i sam tražio da ga VJ primi u rezervni sastav ali, ga nijesu primili.

Na glavnom pretresu oštećeni O. navodi, da je pušku sakrio od kuće na oko 1 km i dana 01.10.1992 godine kada se nalazio u svojoj kući da ga je pozvao T.R. da izađe iz kuće a bio u društvu sa više rezervista i civila, odveli ga iza kuće na oko 60 m i tukli ga oko 30 lica rezervista i civila, sa nogama obuvenim u vojničke čizme po čitavom tijelu pa je bio sav krvav. Sve ovo je snimano od prisutnog lica iz P. policije. Ovom prilikom njega nijesu tukli opt. S. i Š.. Puška koja je ilegalno nabavljena je oduzeta uz potvrdu a sačinjen zapisnik o pretresanju kuće koji je potpisao. Negira da ga ispred kuće i livade tukao S. već da je tučen od opt.Š. kada je rekao gdje se nalazi puška, a sa Š. em se nalazio ispred kuće i O. L., tom prilikom predao i pištolj njegovog zeta kao i bombu, koju je sakrio u njegovoj staroj kući. Istakao da je zatim poveden u selo B. gdje su ga tukli rezervisti sa nogama obuvenim u čizmama, ali, ne i opt.S. i Š., sem što je opt.S. ispalio jedan hitac iz pištolja iznad njegove glave pa nije mogao da čuje 3-4 dana. Od strane D.R. je saznao ime Š. R. da se tako zove. Prema P. se nalazio u kamionu i da ga je dva puta sa nogom obuvenom u čizme udario opt.S. pošto nije znao da pjeva četničke pjesme i to na mjestu ispred jedne kafane gdje su zastali. U sudnici nije prepoznao opt.Š. već pokazao mnogo krupnijeg i mladjeg opt.Dj. R.. Istakao da su na kamionu bili S. H., D.R., D. I. i dr. ali da je prije odlaska iz B. za P. iz kamiona skinut S. H. a kada je sašao sa kamiona neko je rekao H. da trči pa je iznad njegove glave pucao ali u tom pucanju nijesu učestvovali Š. i S.. Da je bio čitav krvav po licu dok se nalazio u kamionu a kada je došao u CB P. gdje je bio tučen i imao modrice po glavi i tijelu, ali da se nije javljao ljekaru u vezi zadobijenih povreda pa nema ni medicinske dokumentacije. Na pretresu je izjavio da on ne želi da na bilo koji način tereti opt.S. i Š. i da se puste na slobodu već samo traži od suda da mu se naknadi štete za uništene objekte kao i nematerijalna šteta za duševne bolove koje je pretrpio.

Oštećena S. Z. saslušana od tužiteljstva BiH u S. dana 05.10.2007. godine, izjavila da je sa suprugom S. H.m i djecom živjela u selu V. MZ B. 1958 do proljeća 1994. godine, gdje su odnosi sa susjedima pravoslavicima iz susjednog sela M. prije ratnih dešavanja u B. bili odlični. Međutim, polovinom aprila 1992. godine kroz njihovo selo prolazi VJ i govori im da oni idu da čuvaju granicu, kako se nebi prenio rat u CG. Vojska je izvršila popis stanovništva kako nebi neko pobjegao a to provjeravala kroz stalne provjere. Popisali su i njenog muža S. H., kreću k Š. kao i druge porodice koje su

žvije u tom selu, D., D., B. i dr. Da je nakon toga vršena prozivka mještana ovog sela među kojima je bio i njen suprug H. a među licima koja su vršila prozivku je bilo i lice koje se preziva S., koji je pitao njenog muža "H. šta ti je" a ovaj mu je rekao da ga boli stomak, pa mu je S. rekao da će mu oni to izliječiti. Da su tražili da svi mještani iz sela polože oružje a kako niko od njih nije imao počeli su ih tući pa su i njenog muža tukli i dr. muškarce iz sela, rekli im da trče, a onda za njima pucali iz automatskog oružja iznad njihovih glava, naredili da legnu na zemlju a onda ih udarali nogama i puškama po tijelu. Da je njen muž bio isprebijan pa kada je došao kod kuće bio je sav prestrašen, rekao da on nema oružja ali da ne smije čekati vojsku živ jer oni od njega traže oružje pa se zatim udaljio od kuće oko 800 metara, gdje se i objesio na jabuku. Kada je vidjela taj prizor ona je izgubila glas i mjesec dana nije mogla da govori. Nakon tri dana H. je skinut sa jabuke kada je došla komisija iz P. i ista je konstatovala da je H. izvršio samoubistvo. U proleće 1993. godine, tučen je D. H. koji je poslije četiri dana preminuo ali ne zna ko ga je tukao. Da su u jesen 1993. godine svi muškaci iz sela odvedeni u zatvor u B. P. gdje su ostali šest mjeseci a onda pobjegli u P. ili G. a da je napustila svoje selo u proljeće 1994. godine sa kćerkom gdje je otišla u selo K. kod svojih rodjaka kod P. a onda nakon šest mjeseci otišla u P. gdje je živjela tri godine, a sada u S.. Da su im kuće zapaljene i devastirane. Kada je 1998. godine otišla u svoje selo sve je bilo popaljeno ali ne zna ko je to uradio. Nije prepoznala nikoga od pripadnika paravojnih formacija ili pripadnika vojske koji su učestvovali u navedenim radnjama.

Na zapisniku kod istražnog sudije ovog suda dana 08.02.2002. godine je ostala kao pri ranijem iskazu, dodajući daje njoj vojska govorila "da ide nekud jer je ovo srpska zemlja". Da je između ostalih vojnika koji su došli u proljeće 1992. godine poznala S. S. i nekog R. kome ne zna prezime stim što su ih tukli S. i taj R. sa kundacima i čizmama a vojska tukla i D. H. a onda vojska pucala iznad mještana koje su nA.nili da pjevaju četničke pjesme, govorili im da sjede na livadu a tražili oružje od muškaraca i matletirali ih. Da je vidjela D.H. koji joj je rekao da ga je tukla vojska a bio je sav krvav jer je od povreda i bolova umro iste noći a nakon četiri dana sahranjen. Da su svi mještani sela V. iz straha od vojske napustili svoje domove i otišli prema P. i drugim mjestima.

Prilikom saslušanja kod Kantonalnog tužilaštva BiH u S. dana 29.12.2009. godine, je ostala pri ranijim iskazima dodajući da su krajem aprila 1992. godine, rezervisti pokupili sve muškarce iz sela V., M. i Č. na jedno mjesto i tražili da predaju oružje a među tim licima je bio i njen muž H. dok je ona ostala kući. Kada je H. došao predveče bio je preplašen govoreći joj da su im rezervisti pucali iznad glava, njega i ostale premlaćivali, tjerali ih da trče i rekao joj je da kada bi mogao da nadje neko oružje bi ga kupio da im preda, da ga nebi tukli. H. nije imao povreda po glavi, ali jeste po ostalim djelovima tijela, ali nije htio da kaže ništa o tome jer je bio prepadnut. Prije samoubistva H. nije bio bolestan na psihijkoj osnovi niti se liječio kod psihijatra, a njoj dobro poznato da su u matletiranju i premlaćivanju njenog muža učestvovali S. S. i D.R..

Na glavnom pretresu oštećena Z. S. je izmijenila iskaz dat kod tužiteljstva i kod istražnog sudije ovog suda u odnosu na lice S. S. i lice D.R.. Naime, istakla je da njen suprug H. bio jak iako je imao 65 godina, ali nije imao psihičkih problema. U aprilu 1992. godine izvršen je popis svih stanovnika sela B., a prozivka vršena u mjestu B., gdje nije išla na zakazanu prozivku već njen suprug H., kao i ostali muškarci iz tog i susjednih sela, jer je vojska tražila od mještana da predaju oružje a njen suprug nije imao oružja, zbog čega je dosta bio uznemiren. Jednog dana je govorio da ide dosta vojske i da je sa njima neki S. a idu prema granici ali da nije bilo govora o tome da joj je H. govorio da je njega tuklo lice S., već da joj je lice D.H. rekao da ga je tukao D.R.. Nju i njenu kćerku od 25 godina niko nije matletirao niti tukao. U aprilu 1992. godine je H. bio čitav dan odsutan i kada je došao predveče da je bio uzbudjen, njoj se javio a onda se izgubio i sutradan ona ga je našla kako visi na jednoj jabuci pa je četvrti dan skinut sa jabuke uz

prisustvo državnih i sudskih organa. Istakla da njoj H. nikada nije govorio da su ga tukli S. S. i lice D. već da su S. i D. vodili veću grupu vojnika i policije prema granici. Ime S. S. je pomenula na osnovu priče D. H.. Ostala je pri svom iskazu koji je dala na glavnom pretresu negirajući da je izjavila prilikom ranijih saslušanja da su njenog supruga H. pretukli lica S. i D..

Iz iskaza svjedoka R.M. utvrđeno, da je u periodu od 15.12.1992. do 15.06.1993. godine bio komandant graničnog bataljona VJ u P. a imao čin majora. Da je bataljon bio organizovan u graničnim karaulama. Utvrđeno da je on zamijenio ranijeg komandanta J. R. stin da je granična karaula u K. u B. bila u sastavu njegovog bataljona. Sve što se radilo na terenu B. radjeno je u skladu sa Pravilima službe VJ i Pravilima službe za graničnu službu. U bataljonu je bila profesionalna formacija VJ gdje pored navedene karaule bilo još tri karaule i to joj u R., Š. i M., a koje su bile prema granici sa BiH. Da su svakog dana pisane zapovjesti, odredjivani zadaci patrole čiji je zadatak bio da obilazi granični pojas i obezbedjuje granicu CG prema BiH u širini od 1 km a u dubinu 10 km pošto nijesu bile definisane granice prema BiH. Zadatak patrole je, da obezbedjuje granicu od upada lica iz B. i obratno a vodjen je dnevnik o patroliranju. Da su svi vojnici koji su bili po ugovoru a radili u kasarni K.i, obavljali posao savjesno, u duhu pravila službe i nije bilo primjedbe na njihov rad niti na njihovo ponašanje. Sve obaveze na karaulama kojih je bilo više, redovno su izvršavane o čemu postoji i posebna evidencija stin za vrijeme dok je on bio komandant nije bilo pritužbe bilo kojeg mještanina B. na rad optuženih, niti bilo na koju akciju VJ da je bilo pritužbe pa ni od porodice B. A. i R. Š. i A., niti je on bilo od kog lica upoznat. Nije mu poznato da je bilo za njegovo vrijeme zajedničkih akcija vojske i policije na terenu B., a vojnici kada su išli kućama odla. li su oružje kao i prilikom završetka radnih obaveza i zadataka. Vojnici su mogli da se kreću samo po zapovjesti, kako na dužnosti tako i u slobodnom vremenu . Istakao je, da je dobio naredjenje da se VJ ponaša korektno prema mještanima B. a uniforma VJ je bila maskirna i to žuto zelena a maskirna uniforma kod policije više naginjala prema plavoj boji. Potvrdio je da u njegovoj jedinici nije bilo rezervista, stin da su ocjene za rad optuženih bile dobre zbog čega im je produžavan ugovor kod VJ.

Iz iskaza svjedoka Z.G.a utvrđeno da je u 1992. godini radio u CB P. kao pomoćnik komandira za saobraćaj i javnu bezbjednost. Da od optuženih poznaje samo S. i Š. i da je zadatak policije bio da sačuva mir na širem području B. a on učesvovao samo jednom u pretresanju kuće D. H. a toj je akciji predvodilo ubistvo M. H. i E. sina i oca, pošto se sumnjalo da su ga ubila lica iz njihovog komšiluka, pošto je u kući M. bilo premetačine stvari, uzet novac i cigarete kao i druge stvari . Da je dana 05.11.1992. godine, prilikom pretresa iz kuće D. H. i I.a pronadjeno i odouzeto oružje i eksplozivne naprave a sve uz potvrdu. Da je ovaj pretres objekta vršen planski po dobijenom zadaktu od komande na osnovu operativnog saznanja da pojedina lica u B. drže nelegalno oružje. Prilikom ovog pretresa nije bilo VJ već je vršen od policije, zbog čega je i angažovan veći broj policajaca radi obezbedjenja mjesta pretresa. Pretres je sniman od strane T. M. iz CB P.. Da je pronadjeno oružje kod D. H. o čemu je sačinjena potvrda i nije bilo primjedbe na rad policije a tom prilikom oduzeta je automatske puška, dvije bombe, lovačka puška i više municije a na kraju pretresa je došao D. J. koji nije prigovorio izvršenom pretresu niti je imao primjedbe na ponašanje policije prema njemu nije primjenjivana sila. Pretres u kući i objektima D. H. je izvršen po pravilima službe jer je izdata naredba o pretresanju a izdate i potvrde o oduzetim predmetima. Maskirna uniforma kod policije bila je tamnija od maskirne uniforme VJ, savezne policije i policije RCG i da nije bilo nikakvih prigovora na rad Š. i S. jer da je bilo takvih prigovora on bi morao znati. U vezi nadjenog oružja kod kuće D. H. i to na ime D. I.a sina H., slučaj je procesiran nadležnom sudu. Da optuženi Š. R. nije nadjenom bombom kod kuće D. I.a prijetio oštećenom J.u, niti ga sa premdrekom udarao jer je za čitavo vrijeme optuženi Š. bio ispred kuće uz optuženog I.a, jer je J. došao nakon završetka pretresa kuće, niti je prilikom dolaska

J. njima rekao da ima zdravstvenih problema. Nakon pronalaska navedenog oružja D. I. je na kamionu direktno priveden u CB P., nigdje nijesu svraćali. Poznato mu je da je S. H. dana 03.11.1992. godine, a nakon što je prijavljen slučaj, da je izvršio samoubistvo vješanjem, kako je to i utvrđeno od strane nadležnog sudskog organa. Da je oca i sina M. E. i H. ubio M. I. zvani "C." iz sela V. kod F., kao pripadnik zelenih beretki. Tvrdi da optuženi Š. navedenog dana nije imao bilo kakav kontakt sa D. J. om ili drugim licima. Takodje, istakao da na nivou CB P., nije bilo plana da se Muslimani sa područja B. isele.

Iz iskaza svjedoka T. M. utvrđeno da je radio kao krim.tehničar kod CB P. u 1992. godini. Da poznaje optužene S. i Š. sa kojima je radio. Nije mu poznat slučaj S. H. niti slučaj koji se stavlja na teret S. iz aprila 1992. godine, niti opt. S. i Š. u od 01. i 05.11.1992. godine u vezi ponašanja prema D. J. u. Utvrđeno da je ovaj svjedok bio učesnik pretresa kuća D. H. u selu Č. jer je on snimao sa kamerom čitav pretres, sačinjen zapisnik o pretresu kuće i objekata a sačinjena i potvrda o oduzetim stvarima je lično izdao licu od koga je oduzeto nadjeno nedozvoljeno oružje. Da je pretres u kući izvršen na zakonskoj osnovi i ovlaštenju i ne zna da li je J. bio na pretresu 01.11.1992. godine ali zna da je bio 05.11.1992. godine prilikom drugog pretresa. Kada je J. došao na završetku. Da od porodice D. a nije bilo primjedbe na rad policije niti je od D. J. bilo prigovora ili prijava na rad optuženih Š. i S., stimo što je tada J. iz jednog trnja u blizini kuće predao lovačku puštu uz dobijenu potvrdu o oduzimanju oružja. Toga dana je sa njime bio i Z.G. kao i Š. R. ali nije učestvovao optuženi S.. Na pretresu je potvrdio da je prije ovog pretresanja kuće D. H. izvršen pretres kuće D. R. , sačinjena službena zabilješka. Ponašanje optuženog Š. je bilo u skladu sa pravilima službe, pošto je pretres kod kuće D. H. trajao oko 15-20 minuta a ispred kuće u dvorištu nije bilo pucanja od strane policije. Prilikom drugog učestvovanja pretresanja kuće D. H. on je učestvovao kao krimitehničar snimao sve preduzete radnje i tvrdi, da nije bilo matletiranja i fizičkog kontakta oštećenog J. a i optuženog Š. ili drugog policajca a tom prilikom je priveden D. I., kod koga je nadjeno oružje.

Iz iskaza S. M. utvrđeno da on poznaje optužene S. i Š. jer je u 1992. godini radio kao rukovodilac sektora bezbjednosti B.. Nije mu poznat slučaj oko samoubistva S. H. niti je bio prisutan kada je vršen pretres kuća i objekata D. J. u dane 01. i 05.11.1992. godine. Potvrdio da bomba nije sastavni dio naoružanja policije i nije bilo prijave od bilo kog mještana iz B. pa ni od D. J. o nedoličnom ponašanju policajaca S. i Š.. Naprotiv, da je policija bila blA.naklona prema Muslimanima iz B. i da je oko 450 izbjeglica Muslimana iz B. za vrijeme dok je on bio rukovodilac na terenu B. bilo zbrnuto. Svi pretresi kuća, objekata i dr. radjeni su timski po nalogu i da nije bilo primjedbe na rad policije, jer se radilo profesionalno u skladu sa Zakonom i propisima. Utvrđeno da je bio prisutan pretresu kuće T. O. a i to u dva slučaja. Prvi put u prisustvu Š. V. i G. kada je izvršen pretres kojom prilikom su našli duge cijevi i eksplozivne naprave ručne izrade i to oduzeto uz potvrdu. Da je služba doznala operativnim putem da ima još oružja u navedenoj kući T. a pa je izvršen i drugi pretres gdje je on učestvovao kao i optuženi S. koji je ušao u kuću O. ovu sa još dva pripadnika VJ u rezervnom sastavu. Tom prilikom je S. iznio akt tašnu koja je bila zatvorena, a jedan od O. ovih sinova je istu otvorio i ona je bila prazna. Tom prilikom nije ništa nadjeno od nedozvoljenog oružja niti je oduzeto od stvari iz kuće O. ove niti je svjedoku poznato bilo šta o nestalom zlatu u ovoj kući u kojoj nije ulazio. Negira da su T. M. i H., sinove O. ove privodili u princgauer ili da ih je neko od policije tukao. Da niko od prisutnih od policije ili vojske iz rezervnog sastava nije pucao ispred O. kuće ili matletirao O. porodicu.

Smatra da je policija dala značajan doprinos miru u B.. Da je jednom prilikom došao u B. sa helikopterom tadašnji vojni ministar P. B. i dr. iz rukovodstva P., da je bila velika posjećenost mještana B. gdje je predočeno da treba da mještani saradjuju sa VJ i policijom a da niko od prisutnih pa ni D. J. nije imao prigovora ili prijave na rad policije.

Iz iskaza svjedoka M. S. utvrđeno da u 1992. godini bio kod VJ u svojstvu rezerviste u reonu K.i radio do 1993. godine. Komandant jedinice bio je M. A. stim da vojska nije vršila pretresanje stanova i kuća niti lica. Utvrđeno da on poznaje porodicu T. O.a ali mu nije poznato oko pretresanja kuće O.ove. Potvrdio da je u B. bilo paravojnih formacija iz B. koje su tu prolazile ali je odnos VJ prema stanovništvu B. bio izuzetno korektan pa i prema Muslimanima a strah kod stanovništva je bio prisutan usred ratnih dejstava na području BiH. Potvrdio da je optuženi Dj. R. bio kuvar na karauli K., stim da VJ nikada nije šenlučila prilikom obavljanja zadataka da bi strašili lica muslimanske nacionalnosti, niti je čuo da bilo ko govori da je ovo srpska zemlja i da napuste svoja ognjišta.

Iz iskaza svjedoka K . M. utvrđeno da je u aprilu 1992. godine bio u rezervnom sastavu VJ na području B., kao pripadnik teritorijalne odbrane, da nije učestvovao na obezbedjenju policije prilikom obavljanja njihove aktivnosti. Da nije bio prisutan kod kuće T. O.a prilikom pretresa ali je prisustvovao kada je O. priveden radi prepoznavanja nekog lica koje je prisustvovalo pretresu njegove kuće. Niko od VJ nije matletirao O.a i njegovu porodicu.

Iz iskaza svjedoka B. B. utvrđeno, da je bio u rezervnom sastavu policije i da poznaje optužene Š. i S.. Da radi kao aktivni policajac od 1986. godine, i nije prisustvovao pretresu kuće T. O.a, ali zna, da je pretres vršen dva puta gdje je pronadjena puška, dva krateža i eksplozivna naprava. Negira da je rekao T. H.u "ovo je rat izmedju Srba i Muslimana, imate rok oko sedam sati da se iselite, ako se ne iselite, znači vi hoćete rat". Utvrđeno da je prisutan bio pretresu kuće S. O.a koji nije imao dozvolu za rad, pa je tržišna inspekcija naložila pretres a pretres vršili u kući D.R. koji se bavio neovlašćenom prodajom cigareta, municije i dr. U 1995. godini po prijavi T. O.a i H. u CB P. je vršena unutrašnja kontrola pa u vezi nestalog oko 1 kg.zlata iz kuće T. O.a i maltretiranje porodice T. od policije, T. H. nije njega označio kao lice koje ga je matletirao ispred kuće, već označio lice Ć. S.. Istakao da je kao maloljetnik T. H. počinio više krivičnih djela kradje, kao i ukrao stvari iz džamije u selo R. , koje je vratio prije nego što je pokrenut postupak.

Iz iskaza svjedoka R. B. utvrđeno da je bio u rezervnom sastavu VJ u K. u 1992. godini i to dva mjeseca i radio je na obezbedjenju ovlašćenih službenih lica iz policije koja su vršila pretresanje kuća u B. pa i pretresanjem kuće T. O. Niko od policije i vojske nije matletirao ukućane O.ove niti mu je poznato da je bilo torture nad D. O.om. Policajci S. i Š. su vršili poslove profesionalno i nijesu pravili razlike izmedju lica različitih nacionalnosti niti je bilo prigovora povodom pretresa kuće T. O.a, niti bilo pucanja ispred te kuće dok je trajalo pretresanje. Da je T. O. živio u svoje selo R. i nigdje se nije selio.

Svjedokinja T. Z. u svom svjedočkom iskazu dana 31.01.2008. godine, kod istražnog sudije ovog suda je istakla da od optuženih poznaje samo S. i B.a koji joj je komšija. Da je optuženi B. dobar komšija i o njemu nema ništa loše da kaže. Zna, da je optuženi S. došao u maju 1992. godine, sa još 12 do 18 uniformisanih lica a sa njom je pričao S. M. dok se nalazila u dvorište sa kćerkom od 4 godine i svekrvom Z. od 92 godine. Prilikom pretresa je rekla prisutnima da u kući ima zlata, ali joj nijesu dozvolili da udje u kuću već je u kuću ušao optuženi S. sa još dvojicom uniformisanih lica a ostao oko 2 do 3 sata a tu bio prisutan i njen muž O., dok su ispred kuće bili njeni sinovi H. i M. oko gatera. Da je nakon pretresa ušla u kuću i vidjela premetačinu stvari, a u aktn tašni nije bilo zlata, jer je bila otvorena. Da je uzeto dva zlatna lančića, zlatna ogrlica, dvije narukvice, šest prstenova, 21 broš, 22 mindjuše 1 zlatnik, a da nijesu uzeti satovi. Da su joj sinovi i muž odvedeni sa policijskim vozilom a da je sjutradan ponovo došao optuženi S. koji je poveo njenog muža O.a u K.e i kada je došao bio je izudaran i rekao da je to u autu od prevoza. Poslije 15 dana došli su B.B. i dr.koji su prijekali njenim sinovima govoreći "što ne idete, šta čekate i šta će te tu" pa je ona narednog dana napustila kuću sa porodicom gdje je u P. bila oko 5 do 6 godina. Da njenog muža

sinove i nju niko nije tukao, a da sada živi u B. normalno sa komšijama sa kojima je u dobrim odnosima kao i prije ratnih dešavanja u B..

Svjedokinja Z. T. na pretresu nije mogla da prepozna optuženog S. već je pokazala na lice optuženog C. S.. Potvrdila da nju prilikom pretresa njene kuće nije udarao optuženi S. niti njenog muža ili sinove niti joj je O. govorio da je optuženi S. bilo koga od članova njene porodice tukao, već da je njenu porodicu matletirao B.B. govoreći da se sele. Povrdila da ona ne poznaje optuženog Š. R. a da je njen muž O. stalno živio u mjestu R. koje nije napuštao, dok su ona i djeca sa svekrvom živjeli u P. od kraja maja 1992. godine, do povratka.

Iz iskaza V. V. utvrđeno da je od sredine oktobra 1992. godine, do 22.12.1995. godine, bio komandir policije u CB P. Da od optuženih poznaje S. i Š.. Utvrđeno da je dobro upoznat sa terenom B. koji je obilazio i formacijski se upoznavao sa situacijom na terenu sobzirom da je na području B. bila ugrožena sigurnost kako muslimana-bošnjaka tako i pravoslavaca a zbog okruženja B. sa B. i R.S. i ratnih dejstava na tom području. Da se težilo da se ratno žarište iz BiH i RS prenese na P. i dalje prema S. pošto je bilo dosta paravojnih formacija iz B. koji su upadali u B., pa je i strah mještana bio opravdan. Zadatak policije je bio, da smiri situaciju i policija je radila na osnovu propisa i pravila službe. Sve intervencije koje su radjene u B. bile su na osnovu operativnih saznanja i podataka oko držanja nelegalnog oružja i dr.službenih radnji. Naveo je i njegovo zalaganje i policije da se oteti muslimani iz B., a koji su povedeni u Č., RS, vrate u B. što je i uradjeno a spriječeno je ulaženje vojske muslimana i srba iz B. u CG i njihovo naoružavanje. Optuženi S. i Š. obavljali su svoje poslove savjesno, profesionalno i odgovorno jer nije bilo nikakvih pritužbi na njihov rad a inače, policija je radila svoj posao a VJ radila svoj posao i niko se nije miješao u njihovu nadležnost. Odgovorno tvrdi da nije bilo nepravilnosti od strane policije u postupanju prema bošnjačko-muslimanskom stanovništvu na terenu B. za vrijeme dok je on bio komandir policije, niti je bilo matletiranja ili progona ovog stanovništva od strane policije jer je sve vršeno u skladu sa pravilima službe. Nije isključio mogućnost pojedinačnih prekoračenja službene dužnosti od strane nekog policajca, ali, policija je na području Opštine P., pa samim time i terenu B. bila faktor stabilnosti, mira i reda i intervenisala u svim slučajevima gdje je bio pretres kuća oko nelegalnog držanja oružja ili vezano za prijavu drugih izvršenih krivičnih djela. VJ je imala zadatak da očuva granicu prema B. i RS a da je on lično učestvovao na terenu B. u nekoliko slučajeva pretresa kuća i objekata lica gdje je bilo dojave oko nedozvoljenog oružja pa sve radnje su vršene u duhu pravila službe i nijedan od policajaca koji su učestvovali u tim pretresima nije tukao, zlostavljao i matletirao lica kod čijih kuća i objekata je vršen pretres, jer mu se niko od mještana B. nije žalio na rad i ponašanje optuženih S. i Š.. Potvrdio da nijedan policajac nije dužio od naoružanja bombe stim da je za policiju jasno da se S. H. objesio, ali ne iz straha ili prestrašenosti ili što je tučen od vojske i policije već i iz njemu znanih razloga. Takodje utvrđeno da je na području P. pored prisustva policijske formacije CB P., bilo i dijela specijalne savezne brigade iz B.a, dio snA. jedinstvenog R MUP-a, kao i dio interventnog voda iz B. P. te da je odgovorno potvrdio da prema licima bošnjačko-muslimanske nacionalnosti na području B. nije vršen pritisak niti bilo kakvih aktivnosti radi zastrašivanja ili da se kod njih stvara psihoza za prinudno iseljavanje iz svojih sela već iseljavanja vršena na osnovu njihove volje tj.dobrovoljno, jer su se iz B. iseljavali Srbi i Crnogorci ali u manjem broju sobzirom da je njih u ukupnoj zastupljenosti stanovništva bilo u manjem broju. Da policija u to vrijeme nije bila remetilački faktor već naprotiv faktor stabilnosti na tom području pošto nije bila donijeta nijedna odluka na bilo kojem nivou Opštine P. ili RCG da se muslimani-bošnjaci iseles iz B.. Da nikada prilikom pretresa kuća ili objekata policija nije pucala iznad glava lica čiji se pretres kuća vrši, niti je u tim slučajevima bilo koje lice matletirano i tučeno tim prije što se niko od građana čiji je pretres kuća vršen u B. , nije obratio sa pritužbom na rad optuženih S. i Š.. U svom iskazu negira da je D. I.a

prilikom pretresa njegove kuće tukao optuženi Š. R. i to iza štale jer u pretresima kuća i objekata nije vršeno nehumano prema muslimanima ili da je bilo torture i nasilja da bi se zlostavljao njihov tjelesni ili duhovni integritet. Da mu nije poznat slučaj D. O.a da je pretučen u prostoriji zgrade policije u P. niti prestavke tog lica na ponašanje službenika koji su učestvovali u radnjama vezano za pretres njegove kuće privodjenje.

Iz iskaza svjedoka A. J. utvrđeno da je u 1992.-1993. godini radio kod Centra za socijalni rad u P. na poslovima maloljetničke delikvencije, a poznato mu je stanje na terenu B. vezana kroz socijalna pitanja. Da je o svim izbjeglicama iz H. i S. postupano sa dužnom pažnjom bez obzira na naciju, vjeru i pol a lica koja su se iselila iz B. do 1990. godine i kasnije da su se iselila iz ličnih razloga a ne pod pritiskom državnih organa, Opštine P. i CG, niti da je to posebno bilo pod uticajem VJ ili policije, jer nema informaciju da su se lica muslimansko- bošnjačke nacionalnosti iz B. iselila pod pritiskom. Prilikom zbrinjavanja izbeglica pomA.la je VJ jer su vojna vozila i transporteri omogućili transport ili dopremanje hrane tim licima.

Iz iskaza Č. Z. utvrđeno da je bio aktivni oficir VJ i najprije rasporedjen na karauli M. kod P. i ostao od 22.06.1992. godine do kraja januara 1993. godine, gdje je radio kao komandir a poznaje optužene Dj. R. i R., C., G. i B.a, jer su bili vojnici po ugovoru kod VJ. Da je njegova četa prešla u K.e i smještena u OŠ a sa zadatkom čuvanja granice SRJ prema B. i RS. Da su štitali stanovništvo B. bez obzira na naciju i vjeru. Na terenu B. je ostao od januara 1993. godine do januara 2001. godine. Da je granični pojas iznosio 9 kilometara a da je kao starješina ponosan zbog propisnog izvršavanja zadataka od strane navedenih optuženih lica a ocijenio saradnju vojske i mještana B. kao dobru. Što se tiče događaja vezano za oštećenog R. Š.a i negovu suprugu A. vezano za 22.02.1993. godine, njemu ništa nije poznato ali zna da vojnici po ugovoru su obavljali svoje zadatke na drugom terenu i lokaciji a ne prema kući u kojoj je živio R. Š. u selo M.. Da je jednog dana nakon 2-3 mjeseca pošto je Š. pričao da je tučen bio sa S.B.m i M. V. profesionalnim vojnikom kod kuće Š.a R. gdje mu je bila supruga A. i svastika tom prilikom Š. mu nije rekao da je tučena njegova supruga A.. Vidio je da Š. nema vidnih povreda na licu i tijelu stin što je cilj posjete bio što su i kod Š.a bile smještene neke izbjeglice koje su imale lovačkog naoružanja. Da su popili kafu u razgovoru Š. mu rekao "ubi me neka vojska u šarenim uniformama". Tada je svjedok Z. pokazao Š.u njegovu uniformu i pitao ga da li je neko to uradio od optuženih ili pak vojnika VJ. Tom prilikom je pokazao uniformu na 7-8 lica koji su bili u patrolu a radilo se o vojnicima VJ pa je Š. rekao da ga nijesu tukla ta lica u tim uniformama, već lica neke druge boje, koja su imala šarene uniforme, ali, tamnije boje. Oštećeni Š. tom prilikom nije rekao da su ga tukli optuženi Dj. R. i R., C. S. i G.Dj., već njemu neka nepoznata lica, a da je Š. znao da su ga tukli ovdje optuženi vojnici po ugovoru kod VJ iste bi prijavio i da bi postupano na utvrđivanju njihove odgovornosti. Oštećeni Š. je u razgovoru rekao da je možda motiv što je tučen što je bio predsjednik MZ B.. Ovaj svjedok tvrdi da je za čitavo vrijeme dok je bio na karauli u K. optuženi R. radio kao kuvar i nikada nije išao u patroli. Da su patrole brojale oko 15-20 lica a vodja je bio aktivni starješina. O disciplini kod vojske se vodilo mnogo računa a svi zadaci i aktivnosti vojnika su vršili na osnovu dnevnih zapovjesti. Zbog profesionalnosti u vršenju službe ovdje optuženi su unaprijedjeni. Svjedok ističe da mu ništa nije poznato za slučaj B. A. da ga je neko tukao niti je bilo jedne akcije u kojima bi zajedno učestvovali VJ i policija prilikom pretresa kuća da VJ obezbjeđivala te objekte. Negira da je za vrijeme dok je on bio komandir bilo šenlučenja od VJ a saradnja vojske i mještana bila odlična. Osim granične policije na terenu B. bile su smještene i snA. P. korpusa te, artiljerijske brigade iz D. i dr.

Svjedok R. O. ističe da je živio u selo V. na granici CG i BiH sa porodicom a koje se nalazi prema Opštini F. i da niko od optuženih nije matletirao njegovu porodicu niti bilo ko od vojske ili policije stin da njegovo selo ne pripada području B..

Uz saglasnost stranaka na osnovu člana 356 stav 1 tačka 1 i 3 ZKP-a pročitani su iskazi svjedoka B. M. koji je umro dana 09.09.2010. godine, iskaz svjedoka D. M. i J. Raduša koji su dati u toku istrA. ili kod Tužilaštva BiH u S..

Iz iskaza svjedoka B. M. koji je dao kod istražnog sudije Okružnog suda u B. u predmetu Kri.v.... od 17.03.2009. godine je utvrđeno da ovaj svjedok od optuženih poznaje jedino S. S. o kome ima dobro mišljenje. Utvrđeno daje bio predsjednik Opštine P. u 1991. i 1992. godini i da za to vrijeme nije bilo nikakvih dojava ili pritužbi na rad policajca S. ili drugih optuženih u ovom predmetu. Da on ne poznaje R. O.a niti mu je poznat njegov slučaj ali dobro zna, da mu se niko od strane muslimana-bošnjaka ili lica srpske i druge nacionalnosti nije obraćalo i ukazalo da je bilo koji stanovnik B. matletiran od strane VJ i policije. Održavali su se i sastanci na nivou reona B. gdje su donošeni zaključci i od strane muslimanskog stanovništva nije bilo nikakvih problema niti primjedbi sa VJ, policijom ili meštanima srpske i crnogorske nacionalnosti u navedenoj MZ B.. Da je vlast u P. izlazila svima u susret a posebno se vodila računa o muslimanima koji su bili manjina u Opštini P. a vodilo računa i o izbeglicama i drugim kategorijama stanovništva. Da je bio pet puta u B. i da mu se nijedan mještatin B. nije požalio na loše ponašanje ili maltretiranje od stane VJ ili policije. Negira da je bilo kakvog dogovora na nivou opštinske politike u P., ili na širem nivou CG da se sistematski vrši iseljavanje muslimanskog živilja sa područja B.. Potvrdio je da je na terenu B. bilo i paravojnih formacija koje su prolazile iz RS prema P. i obratno, kao i pripadnika Arkanovaca.

Iz iskaza svjedoka D. M. koji je dao kod Tužilaštva BiH u S. dana 06.02.2006. godine, i dana 20.01.2009. godine kod Okružnog tužilaštva u B., i utvrđeno daje do aprila 1992. godine, radio kao sudija kod Osnovnog suda u G. a onda kao izbeglica došao u svoje selo P. pa onda u avgustu 1992. godine, počeo da radi kod CB P., kao načelnik odjeljenja za suzbijanje kriminaliteta. Da je na terenu B. od strane policije bilo preduzimanja određenih radnji u vezi za izvršenjem krivičnih djela gdje bi izlazili inspektori i policajci tako da su sve preduzimane radnje i aktivnosti na otkrivanju učinioca krivičnih djela vršene u skladu sa Zakonom, jer su policajci privodili određena lica na informativne razgovore ili osumnjičeni privodjeni. Potvrdio da je na terenu prema B. situacija bila jako složena i roviata, ali je zahvaljujući velikoj aktivnosti i angažovanju policije na tom terenu ista smirena. Svi mještani B. kao i gradjani Opštine P. bili su isprepadani zbog mogućnosti prenošenja rata iz B. u CG a da nije bilo nezakonitog pritvaranja niti protjerivanja ljudi sa područja B. niti je u Opštini P. bilo logora. Da od optuženih poznaje S. i Š. koji su radili po određenim radnim zadacima, stim da je on jednom išao u B. u 1993. godini kada je bilo dvostruko ubistvo pa se radilo o vršenju uvidjaja. Tvrdi da je komandir policije V. V. bio pravi profesionalac, koji je imao dobru saradnju sa gradjanima i mještanima B..

Iz iskaza svjedoka J. R. koji je dao kod istražnog sudije ovog suda dana 31.01.2008. godine, je utvrđeno, da je bio komandant vojnicima Dj. R. i R., C.u i B.u, ovdje optuženima, ali, da mu ništa nije poznato oko slučaja R. Š.a i A., iako je na dan 22.02.1993. godine bio zamjenik komandanta 70-og graničnog bataljona VJ sa sjedištem u P.. Nije mu poznat ni slučaj oštećenog B. A. vezano za optuženog B.M.. Utvrđeno da vojnici VJ nijesu mogli nositi oružje u slobodnom vremenu, a zadatak vojske je bio obezbedjenje granice a ne pretres kuća, lica i dr. niti je to formacijski predvidjeno. Mogli su vojnici da liše slobode lica koje je ilegalno ušlo u CG, samo u slučaju ako je htjelo da pobjegne. Prvo su morali da ga legitimišu, a onda da ga vežu i sprovedu do odredišta. Za vrijeme njegovog rada nije bilo pritužbe na rad vojske, da komanda nije davala naredbe za pretrese kuća ili objekata, jer sve radnje koje su izvršavali vojnici su evidentirani kroz dnevne zapovjesti.

Iz iskaza A. R. utvrđeno da je on radio kao operativac u DB SUP-a P. a od 15.01.1993. godine, bio je načelnik CB P. sve do avgusta 1995. godine. Da od optuženih

poznaje S. i Š. i oni su imali svoje pretpostavljene ali da se njemu niko nije obraćao sa pritužbom na rad optuženih S. i Š. jer oni u periodu dok je on bio načelnik CB P. nijesu ništa radili nezakonito u B. , pošto nije imao nikakvih saznanja niti obavještenja da su oni na bilo koji način obavljali poslove neprofesionalno, niti bilo pritužbe na njihov rad, jer je on bio informisan o svim dešavanjima na području B.. Utvrđeno da nije bilo nikakvih inicijalnih odluka da se Muslimani sele iz B. u druga mjesta a paljenja i rušenja vjerskih objekata u B. su radila lica koja bi upadala iz B. i RS i tu se na početku ništa nije moglo kontrolisati. Da nije bilo ni pritužbe na rad pripadnika VJ ili policije vezano za aktivnosti na terenu B.. Za vrijeme njegovog mandata nije bilo paravojnih formacija na terenu B. ali ne isključuje mogućnost da je bilo pojedinačnih formacija. Da su jedinice specijalne policije imali uniformu crne boje a policija plave boje da je u vezi lišenja života jednog muslimana bilo priveden V. M. a da je za to vrijeme nadjeno beživotno tijelo B. O.a i jedne žene po imenu B. koji su umrli prirodnom smrću. Poznat mu je i slučaj da se dana 14.02.1994. godine, zelene beretke u graničnom selu P., T., Gornje i D. i Š. likvidirali 20 i više pripadnika VJ pa je usledila otmica 11 muslimana od strane vojske RS gdje su odvedeni u Č. a kasnije uz njegovo angažovanje vraćeno svih 11 lica. Smatra da su policija i vojska doprinijeli obezbedjenju mira unutar teritorije B. odnosno od vojske granica sačuvana. Nije bilo naredbi od strane policije da se ruše vjerski objekti muslimana niti bilo kakvih naredbi od bilo koje institucije CG oko toga. Da su policija i vojska poštovali osnovna pravila etike za sve građane pa i mještana B.. Nije mu poznato da lica i to R. Š., B.A., D. I. i J., T. O. ili od njihovih porodica, iznio pritužbu na rad i postupanja policije ili VJ na terenu B., u smislu zlostavljanja, šikaniranja, tučenja ili nehumanog postupanja.

Iz iskaza svjedoka S.B. utvrđeno da je on obavljao dužnost sekretara MZ B. u vrijeme dok je Š. R. bio predsjednik iste i prijatelj sa Š.om. Da je ovaj svjedok ujedno obavljao dužnost šefa MZ B.. Nije mu poznato da se neko iz B. prije 1992. godine i poslije odselio od mještana muslimana pod pritiskom VJ ili policije, već su išli za boljim životom, pošto je bilo iseljavanje B. još od 1945. godine i to kako mještana muslimana tako i pravoslavnog stanovništva. Da se njemu niko od mještana sela P., V., M., Ograde i dr. nije žalio niti je imao pritužbe da je matletiran od policije ili VJ. Istakao je primer iskrenog prihvaćanja izbeglica muslimana iz B. koji su smješteni u školu K.i, po privatnih kuća, čak i u crkvu S.. Da ovaj svjedok poznaje sve optužene i da mu nije poznato da su optuženi izvršili bilo kakvu nezakonitu radnju u svom radu na području B.. Da je u vrijeme ratnih dešavanja u BiH i RS bilo velikog straha kod svih stanovnika B. da se ne prenese rat u CG pošto je B. bila okružena sa tri strane teritorijom BiH i RS. Da je selo M. u kojem je živio Š. R. sa suprugom A. udaljeno oko 6 km. od K.a. Da je često išao u posjete kod Š.a, a sa njim imao svakodnevne kontakte i druženja, Š. mu nikada nije rekao da ga je neko od optuženih tukao niti mu je to rekla Š.ova supruga A., ali su mu u razgovoru rekli, da ga je neka vojska tukla kao i A., ali, nijesu znali da kažu koja vojska. Da mu je Š. govorio da je bio nekoliko dana u bolnici u P. zbog upale pluća ali ne zna koje je to godine bilo ali ne zbog povreda zadobijenih od vojske . Ovakvoj priči Š.ovo nije mogao da povjeruje . Da su se Š. i A. odselili iz B. u S. 1996. godine, i da je Š. otišao iz B. kao najbogatiji čovjek, prodajući kako svoju, tako i tuđu imovinu, pa smatra, da su priče da su Š. i A. povrijedjeni i mučeni od strane vojske , izmišljene. Potvrdio da su pretresi kuća u B. vršeni kako kod Muslimana tako i kod Srba.

Iz iskaza svjedoka D.D. zv.D. utvrđeno da je rođen u selu S., MZ B. gdje je živje sve do 2000. godine kada je prešao u P.. U periodu od 1993. godine do 2000. godine, radio kao vojnik po ugovoru kod VJ i boravio u karauli K.i. Potvrdio da je bilo velikog straha medju mještanima B. zbog ratnih dešavanja u BiH pa je svoju majku prebacio u P. 1992. godine a vratio je u svoje selo tek kada je došla policija radi održavanja reda odnosno vojska radi obezbedjenja granice. Potvrdio da je godinu dana radio kao kuvar i da je optuženi Dj. D. bio za čitavo vrijeme kuvar u karauli K.i a nije mu poznato da je

bio u patroli. Da je čuo iz priča da je bilo matletiranje R. Š.a i A., te D. J. ali se sve to svelo na priču.

Iz iskaza svjedoka Š.V. utvrđeno da je od početka 1992. godine došao u P. iz Uprave policije P., zbog izuzetno složene i teške političke situacije. Da je od 01.08.1992. godine do 15.01.1993. godine bio načelnik CB P. gdje je upoznao optužene S. i Š. a i nekoliko puta bio na terenu B. gdje je kontaktirao sa mještanima i niko mu se nije žalio na ponašanje optuženih S. i Šubalira ili bilo kog drugog policajca. Da je na jednom sastanku u 1992. godini u K. bio prisutan kada je došao D. Č. tadašnji predsjednik SRJ, M. B. predsjednik RCG, N. Pe. ispred policije i drugi rukovodioci iz P. gdje se referisalo o teškoj i složenoj situaciji u Opštini P. kao i ratu koji je uveliko bjesnio u B.. Da se dogovaralo kako da se očuva mir u reonu B. i ne prenese ratno dejstvo iz BiH u CG zbog čega su i angažovane posebne jedinice garde Saveznih MUP-a RCG koje su bile locirane u P., ali, da djeluju na području B.. Da mu je poznato da je u kući T. O.a vršen pretres gdje je nadjeno nedozvoljeno oružje i kratež ručne izrade, pretres izvršen po pravilima službe gdje je sačinjen zapisnik o pretresu kao i potvrda o oduzetom oružju i napravi kojom prilikom mi se O. zahvalio što je pretres izvršen pravilno. Ovom pretresu nije bio prisutan optuženi S. a kasnije mi se nije obraćao O. da bi prigovorio na rad policije prilikom pretresa. Dana kada je izvršen pretres kod O.ove kuće, O.a niko nije tukao, pretres izvršen bez prisustva VJ a nije bilo pucanja sa poštoljem iznad glava članova porodice O.ove. Potvrdio da je policija u B. otišla sa zadatkom da očuva mir i sigurnost mješтана i njihovu imovinu pa je policija sve preduzete radnje radila po Zakonu jer su svi pretresi kuća i objekata vršeni po pravilima službe a saslušavanje i privodjenje lica vršeno u skladu sa Zakonom. Da nije bilo nikakvog plana da se muslimanski živalj iseli iz B.. Poznato mu je da je u jesen 1992. godine, M.I. zv.C. u selu M. ubio dva muslimana. Istakao da nije bilo dojave da je neki vjerski objekat muslimana zapaljen ili oskrnavljen na području B.. Potvrdio da je on poznao R. Š.a sa kojim je imao 2-3 susreta i da je rekao Š.u da on kao predsjednik MZ K.i budu stalno u kontaktu sa jedinicom VJ stim što je Š. u tim susretima pokazivao prestrašenost i uznemirenost zbog ratne situacije koja je vladala u BiH. Š. mu prilikom susreta nije govorio da je njega i njegovu suprugu neko tukao a nije mu poznat slučaj B. A.. Ovaj svjedok tvrdi da su svi pretresu kuća u B. vršeni po pravilima službe i za sve jednako bez obzira na razliku u vjeri ili naciji. Da prema optuženim S. i Š.u nije bilo nikakvih optužbi na njihov rad pa samim tim da nije bilo ni neodgovornog ponašanja već je rad policije na području B. bio ocijenjen kao dobar.

Iz iskaza svjedoka S.M. utvrđeno da on živi u selo M.-MZ B. i da poznaje sve optužene jer je radio u OŠ u K., kao kurir sve do penzionisanja. Nije mu poznato da je ko od policije i vojske matletirao muslimane na području B. jer živi u komšiluku sa muslimanima. Negira da je D. J. bio matletiran a svi ljudi koji su pošli iz B. otišli su svojom voljom za boljim životom. Naveo je primer optuženog Dj. R. koji je pomA.o porodici Š. A. u vezi sina E. koji je bio gluvonijem jer ga je snabdijevao sa ljekovima, hranom i drvima. Ovaj svjedok je potvrdio na glavnom pretresu da je u 1992. godini stanje u B. bilo izuzetno složeno i teško pa je iz straha za svoj život i svoje porodice spavao oko godinu dana u šumi sa majkom starosti 86 godina sa ženom i troje djece i da je upravo zahvaljujući dolasku VJ i policije sačuvan mir u B.. Potvrdio je da je on imao prilike da često kontaktira sa R. Š.om koji mu je govorio da ga je neko tukao, ali mu nije rekao ko ga je tukao i zbog čega, niti mu govorio da je neko tukao njegovu suprugu. Ovaj svjedok poznaje i B. A. i prvi dan mu rekao da njegova djeca neće doći u školu a sutradan A. je sa svojom porodicom pobjegao u G.. Poznato mu je da su sinovi T. O.a iz seoske džamije u R. , ukrali ćilime i druge predmete a da nikom od Muslimana nije zapaljena kuća u B. , već su iste srušene usled načina gradnje ili starosti objekta.

Uz saglasnost stranaka pročitao je iskaz svjedoka M.A. koji je dao kod istražnog sudije Višeg suda u B. u predmetu Kri.v..., dana 17.03.2009. godine, pa je utvrđeno

da on poznaje sve optužene sem Š. R.. Da je u periodu 04.06.1992. godine do prve polovine marta 1993. godine bio starješina na karauli K. i nije mu poznato da su optuženi koje poznaje izvršili radnje kako je to navedeno u zahtjevu za sprovođenje istrA. protiv optuženih, jer daje to bilo, on bi bio upoznat sa time. Da sve aktivnosti i dešavanja vezano za vojsku su upisivali u dnevne izvještaje. Za vrijeme dok je on bio starješina u K. niko od muslimanskog stanovništva nije prijavio da je nad njima vršen bilo kakav teror ili matletiranje od strane vojske jer imajući u vidu ustrojstvo kod vojske da komandanti svakodnevno kontaktiraju komandu o dešvanjima u svojim četama, u nijednom izvještaju nije bilo obuhvaćeno nedolično ponašanje optuženih ili bilo kakve negativnosti u njihovom radu. Zadatak vojske je bio da obezbedjuje granicu a ne da se vrši pretres kuća niti je bilo takvih naredjenja. Da je u jesen 1992. godine bio u kući R. Š.a sa predsjednikom opštine P., B. M.m, i komandantom specijalne jedinice MUP-a CG B.V., gdje su popili kafu i tom prilikom Š. nije imao primjedbe na ponašanje policije ili vojske. Takodje potvrdio da od VJ nije bilo nikakvog plana u cilju raseljavanja muslimanskog stanovništva sa područja B..

Iz iskaza svjedokinje B.V. koji je dala kod istražnog sudije ovog suda dana 21.04.2009. godine u predmetu a koji je pročitani u saglasnosti stranaka je utvrđeno, da je ona specijalista medicine rada kod Doma zdravlja u P. i da R. Š. u 1993. godini nije mogao imati zdravstveni karton u medicini rada, s obzirom na svoje godine i isti ne postoji, ali postoji evidencija za njega registru za evidentiranje kartona u službi medicine rada, da je imao zdravstveni karton broj ... ali, taj karton nije bilo moguće naći zato što je bio izmješten jer je Š. penzioner. U dnevnoj evidenciji pregleda iz 1993. godine nijesu nadjene te evidencije zbog isteka vremena za njihovo čuvanje od 10 godina. Svjedokinja je predočila organizaciju i proceduru pregleda pošto se predaje najprije zdravstvena knjižica na šalteru gdje se nalazi zdravstveni karton koji se nosi u ordinaciju ljekara koji pregleda pacijenta pa ljekar evidentira nadjeno stanje kod pacijenta stin da se dnevne evidencije pregleda čuvaju 10 godina aji nijesu nadjene iz 1993. godine. Svjedokinja se nije mogla osloniti na sjećanje da li je Š. R. dolazio kod nje na pregled ali je ostavila mogućnost da se Š. javio subotom ako je imao povrede po tijelu, lomljenje, nagnječenje idr. kada bi se uputio hirurgu. Svjedokinja je našla da je Š. imao laboratorijski nalaz broj ... od 20.04.1993. godine, ali nema evidencije i na kojem je odjeljenju ležao. Da je u antiturbekoloznom odjeljenju pronadjen zdravstveni karton na ime R. Š.a, gdje stoji da je dana 12.04.1993. godine, on snimao pluća i utvrđena mu dijagnoza pleuropneumonijalatdeks, sa upitnikom (zapaljenje pluća i zapaljenje plućne maramice s desne strane, sa upitnikom), ali to nije konačna dijagnoza. Svjedokinja je istakla da je nemoguće da je Š. liječen 12 dana kod Doma zdravlja u P. a da to nije evidentirano.

U saglasnost stranaka pročitani su iskazi svjedoka B. V. dat kod istražnog sudije ovog suda dana 23.04.2008. godine. Pa je utvrđeno da je svjedok B. u 1992. godini bio komandat posebne jedinice MUP-a RCG na području P.. Da je imao zadatak da sa jedinicom obezbijedi normalno bezbjedonosno stanje u P. i okolini. Da u njegovo vrijeme nije bilo nikakvih incidenata na području B. a pripadnici njegove jedinice nijesu imali nikakve intervencije na području B.. Da nije bilo pritužbe od bilo kojeg gradjanina iz B. na ponašanje policije već su bile samo pohvale od mještana B. za djelovanje jedinice kojom je on upravljao koja je obezbedjivala odvijanje normalnog života svih gradjana B. i P.. Potvrdio da od optuženih poznaje S. i Š. ali da on o funkcionalnoj liniji nije bio nadređen ovim licima jer su oni bili pripadnici CB P. pa nije bio upoznat o radu optuženih S. i Š..

Uz saglasnost stranaka shodno čl.356 st.1. tač 1 i 3 Zkp-a pročitani su iskazi R. Š.a i T. H. koji su dati prilikom ranijih saslušanja, jer su stara i bolesna lica i nijesu mogli da pristupe sudu a postojali su važni razlozi da se pročitaju njihovi zapisnici.

Oštećeni R. Š. saslušan kod Tužilaštva BiH u 5. dana 05.10.2007 godine ističe da je rođen u selo M. gdje je živio sve do avgusta 1996 godine, kada je prešao u S.. Da je u 1992 godini bio predsjednik MZ B. i odnosi sa komšijama pravoslavicima iz susjednih sela su bili dobri, ali sa izbijanjem ratnih sukoba u BiH, da se promijenila situacija na terenu B.. U toku 1992 godine pozvani su predstavnici VJ, policije i predstavnici opštine P., njega i sekretara MZ B. S.B. te sekretara Osnovne škole M.B., da je najbolje da dodje VJ iz garnizona P. uB., kako bi se obezbijedila granica prema B., da se ne prenese rat na ovom području, pa je VJ došla u K.e, mjesni centar B. i smjestili se u OŠ. Da su se u F., u RS dešavali sukobi gdje je protjerano muslimansko stanovništvo iz F. i okoline, bilo oko 400 lica, ljudi, žena i djece, pa je došlo rukovodstvo opštine P. sa predsjednikom opštine B. M., komandantom garnizona Dj. M. i dr. gdje su naredili da se izbjeglice smjeste po privatnih kuća u selo M. i okolna muslimanska sela, a na traženje S. M., davali spisak izbjeglica starosti od 18 do 45 godine i to muškaraca, koji su trebali da rade. Da je bilo prisustvo i Crvenog krsta a lice A.J ispred Centra za socijalni rad dao spisak izbjeglih lica iz B.. Nakon dva dana došli su policajci koji su izdvojili četiri lica čija imena zna i peto lice čije ime ne zna koje su odveli u K.e gdje su ih i tukli pa onda odveli u Zatvor u P., a kasnije povelu ih u B. P.. Da su se izbjeglice zadržale oko 18 dana a kada je došla naredba da se vrate svojim kućama pa je tako i postupljeno. Nakon ovoga su počeli dolaziti VJ i policija, gdje su ga pitali za njegove sinove. Dalje navodi da su dana 22.02.1993 godine došli rezervisti iz P. i to Dj. R. kojeg od ranije poznaje koji je sa uperenom puškom njemu rekao da izadje iz kuće a napolje da je poznao rezerviste C. S., Dj. R. i G.Dj.. Tom prilikom da ga je pitao G. gdje je bio u četvrtak a on mu odgovorio da je pekao rakiju, te ga nakon toga ova lica počela tući sa cijevima od puške po tijelu, da je u jednom momentu uhvatio pušku koju je držao G. a onda ga Dj. R. udara u predjelu vratnih pršljenova sa cijevi od puške, gdje pada potrbuške na snijegu, a onda ga udaraju optuženi Dj. R., C. S. i G.Dj. sa nogama obuvenim u vojničke čizme u predjelu kičme i tijela. Da je nakon nekoliko vremena podigao glavu i vidio kako neko trči iza njegove kuće, kreće prema kući, iza mljekara se pojavio C. S. koji je nastavio da ga tuče sa vrhom od cijevi od puške, kada je ponovo pao i tom prilikom izvršio veliku nuždu u gaćama. Da je opt.C. pobjegao, a kada je htio da udje u kuću na vratima se pojavio Dj. R. i ulaskom u kuću vidio ženu A., koja je bila pretučena, jer je ležala na pod sva krvava u predjelu glave, od kojih povreda je danas nepokretna. Istakao je, da je on 7 nedelja ležao i nije se mogao pomaći sa kauča, nakon toga ga je Simo Barac prebacio sa kolima u pljevaljsku bolnicu i pregledan od strane dr. B.V., gdje je ostao na liječenju 12 dana. Da je živio u svoje selo do 13.08.1996 godine i niko ga kasnije nije maltretirao ili tukao. Da je čuo da su ubijeni M. E. i H. te Dž. Dj., a misli da se iz straha ubio S. H., jer su ga rezervisti tjerali da trči, pa mu pucali iznad glave.

Dana 17.01.2008 godine oštećeni Š. je saslušan kod istražnog sudije ovog suda u predmetu u kojem navodi isto kazivanje kao i kod Tužilaštva BiH u S. dana 05.10.2007 godine s tim što je dodao da je kritičnog dana u njegovoj kući bio O.A., koji je kasnije umro a da je sa optuženima bio još jedan policajac manjeg rasta čije ime i prezime ne zna. Dodao da ga je odmah kada je izašao iz kuće udario sa nečim Dj. R. u potiljak glave kada je i pao. Da za vrijeme dok je ležao na snijegu da su ga udarali sa nogama obuvenim u čizme optuženi Dj. R., C. i G.. Da njegovu suprugu A. sem optuženog Dj. R. niko od pomenutih optuženih nije tukao, a nije tučen ni prisutni A. O. . Da je komnadir karaule u K.e M. A. doveo VJ na njegovu kuću. Do P. je prebačen od lica D. i K.S. i da je nakon odseljenja za S. ključevi od kuće dao B.B. a kuća mu u medjvremenu demolirana.

U svom svjedočkom iskazu dana 29.12.2009 godine kod Kantonalnog tužilaštva BiH u S. u predmetu je prethodnim izjavama dodao da on optužene Dj. R. i R., C. S. i G. zna od ranije a da je sa njima bio i peti vojnik po imenu J. D. ali da ga on nije tukao niti njegovu suprugu A.. Da su ga nakon pitanja gdje je bio u četvrtak a dok se

nalazio ispred kuće, i rekao im da je pekao rakiju i nabrajao imena pravoslavaca koji mogu to potvrditi da je bio tučen oko 15-20 minuta od optuženog R., C. i G. kada je gubio svijest a tukli ga kako sa vojničkim čizmama u predjelu slabine i tijela tako i sa puškama i kundacima i cijevima od oružja ga probadali svom silinom dok se nalazio u duboki snijeg. Da je nakon ležanja kod svoje kuće na postelju 7 nedelja i još 3 dana kod njega došao komšija B.S. koji ga je sa kombijem odveo u bolnicu a dr.B.V. ga uputila na snimanje i vadenje nalaza gdje je istog dana obavio sva snimanja i dao nalaze dr .Bojović Veri koja ga je uputila kod dr.Čabarkape i on ležao u P. bolnici 12 dana. Da on i njegova supruga A. nemaju ništa od med.dokumentacije. Da je nejkova supruga A. u zadnjih 10 godina nepokretna a i on obolio pošto je rođen 1922 godine.

Oštećeni T. H. saslušan kod tužilaštva BiH u 5. dana 28.09.2007.godine ističe da je rođen u selu Č. , MZ B. gdje je živio do početka novembra 1992 godine kada je napustio isto od pritiska paravojnih formacija arkanovaca i šešeljevaca iako su odnosi između muslimana i pravoslavaca iz susjednog sela M. bili dobri. Da su u junu 1992 godine došli pripadnici Užičkog korpusa i paravojna fomracija arkanovci sa šajkačama kokardama i petokrakama na kapama imali puške i pištolje i rekli njemu kao i drugim koji su živjeli u isto selo porodicama D., O. i dr" da se sele jer im ovdje više nema života". Neko od vojniak paravajne formacije mu je odveo sina R. na oko 300 m od kuće a kada su njegova supruga i R. ova otišli da vide gdje je R. da je neki vojnik njegovoj ženi prinio pušku, stavio joj cijev na grudi govoreći joj "sad bi ja tebe ubio ali nemogu da poganim metka". Da su R. vojnici tukli, poslije 15 min je njegova supruga dovela R. koji je bio u masnicama, morali su da zakolju jednu ovcu i da ga u nju zamotaju. Takodje je pretučen od paravojnih fomracija i D. O. a čija je kuća udaljena od njegove oko 100 m . Da se nakon nekoliko dana objesio S. H. od pritiska VJ i paravojnih formacija a ubijeni su Musluć E. i H. ali ne zna ko je to uradio. Da je u oktobru 1992 godine odselio sa porodicom u P. a nakon dva mjeseca su otišli za T. gdje su boravili do kraja 1996 a onda se vratili u S.. Poznato mu je da su rezervisti zapalili nekoliko kuća u B. a ne zna ko je tukao njegovog sina R. .Od optuženih poznaje jedino Dj. R. ali ističe da on nije tukao njegovog sina R. .

Oštećeni T. H. je i saslušan kod istražnog sudije ovog suda dana 08.02.2008 godine gdje je ponovio svoj iskaz dat kod Tužilaštva BiH u S. 28.09.2007. godine. Istakao da jedino poznaje opt.Dj. R. kojeg je vidio samo jednom ali u rezervnom sastavu VJ u 1992 godini ali nije tukao njega niti njegovog sina R. ili članove njegove porodice, ali da je od VJ bilo maltretiranja muslimanskog stanovništva zbog čega je i pod pritiskom vojske napustio kuću. Nije mogao da se izjasni koja je u pitanju vojska koja je tukla njegovog sina R. . Potvrdio da je on imao automatsku pušku koju je sakrio od kuće oko 700 m a kupio iz straha i nedozvoljeno držao a istu je predao policiji, zbog čega je i saslušavan u CB u P.

Na predlog branioca optuženih pročitani su podaci iz KE za oštećenog T. H. iz B. i utvrđeno na osnovu izvještaja od 02.11.2010 godine da je ovo lice osudjivano pet puta i to presudama Opštinskog suda u K. K.br...od 07.02.1995 godine zbog krivičnog djela nedozvoljene trgovine iz čl.131.st.1. KZ RCG gdje mu je izrečene uslovna osuda od tri mjeseca zatvora, presudama Osnovngo suda u od 08.10.1999 godine zbog k djela kradje iz cl. 144 KZ RCG gdje mu je takodje izrečena uslovna osuda od tri mjeseca zatvora , ... od 20.11.2000 godine zbog k. djela kradje iz čl.144 st. 1 Kz kada mu je izrečena uslovna osuda tri mjeseca zatvora,... od 04.03.2002 godine takodje zbog k djela iz čl.144 st.1. Kz kada mu je izrečena uslovna osuda zatvora od tri mjeseca i ... od 28.08.,2002 godine kada je zbog k. djela šumske kradje iz čl!.136.st.1. KZ RCG osudjen na novčanu kaznu u iznosu od 7,200,00 dinara.

Iz potvrde o privremeno oduzetim predmetima na ime D. I.a izdata je od CB P. dana 05.11.1992 godine je utvrđeno da je od D. I.a privremeno oduzeta automatska

puška "Kalašnjikov" sa dva okvira, lovačka puška, ručna odbrambena bomba, 100 komada metaka kalibra 7,62 koja je uredno sačinjena i potpisana te ovjerena službenim pečatom.

Iz potvrde ... od 02.11.1992 godine izdata na ime D. I.a je utvrđeno daje 02.11.1992 godine od D. I.a oduzeto dvije ručne bombe (zelene), lovačka puška i pištolj "CZ", 8 metaka kal.7,65 mm i u jednom okviru i 56 metaka za pušku kalibra 12 mm.

Iz otpusnice psihijatrijske klinike iz S. izdate na ime B.B. od 03.11.2008 godine je utvrđeno da B. A. B. data otpusnica KCU S. nakon izvršenog liječenja u periodu od 03.11. do 21.11.2008 godine zbog akutnih polimorfni psihotičkih poremećaja a iz otpusnog pisma psihijatrijske klinike S. od 03. 11.2008 godine je utvrđeno da je B.B. otpušten nakon liječenja iz navedene klinike dana 21.11.2008 godine sa istom dijagnozom kao i kod prethodno pročitane otpusnice.

Iz izvještaja Uprave policije-PJ P. br....od 20.08.2007 godine je utvrđeno da je VDT u B. P. na njegovo traženje dostavljen izvještaj sa podacima za lica T. O.a,B. O.a, T. H. i M., V. H., D.R., O. S., T. H., O. Š., M. Š., D. J., B. A., Š. R. i H. te O. Š. i H. odnosi se na činjenicu njihovog boravka ili činjenice da su do slanja izvještaja neki od ovih lica umrla.

Iz potvrde MZ Š. od 01.02.2002 godine je utvrđeno da se ista izdaje R. O.u na lični zahtjev kao dokaz da je njegova kuća sa tri štale, ambarom i dvije kolibe u selu V. 1992 godine izgorjela a služi mu radi regulisanja stambenog pitanja.

Iz uputnice specijalisti Doma Zdravlja-Kantona S. izdate na ime D. O.a je utvrđeno da mu je dat uput specijalisti radi pregleda dana 03.11.2006 godine.

Iz nalaza i mišljenja psihologa Halinić Aide, izdate na ime D. O.a dana 27.11.2006 godine je utvrđeno da je D. O. upućen na psihijatrijsko testiranje od strane ljekara neuropsihijatra u svrhu obrade za IPK gdje se procjenjuje funkcionalnost ispitanika. Iz nalaza i mišljenja ljekara specijaliste izdate na ime D. O.a od 30.11.2006 godine je utvrđeno da je kod ovog lica završen pregled i data dijagnoza sa odredjenom kontrolom.

Iz izvještaja Doma Zdravlja iz P. od 04.12.1994 godine izdata na ime T. O.a utvrđeno da je od strane specijaliste hirurga Doma Zdravlja P. konstatovano da je T. O. imao povrede koje je zadobio u tuči.

Čitanjem nalaza i mišljenja vještaka psihijatra dr. Konatar Gordane iz B. P. dat na zapisniku kod istražnog sudije ovog suda od 24.03.2009 godine utvrđeno da je na osnovu med.dokumentacije dala nalaze i mišljenja za lica B.B., T. O., D. O.a, u pogledu njihovog liječenja i oboljenja koja su kod njih prisutna pa je za B.a našla da se radi o oboljenju endogene prirode nasledno i za čiji nastanak nije presudan neki spoljašnji događaj dok za T. O.a je našla da se radi o povredama prolaznim za 7 dana bez posledice po život i zdravlja a za D. O.a da nijesu potpuno ispunjeni uslovi za vezivanje duševnih patnji pacijenta od prije 14 godina jer su se sve pretpostavke zasnovala samo na izjavi pacijenta a ne na činjeničnom stanju.

Iz izvještaja načelnika dječjeg odjeljenja Opšte bolnice iz P. dr.Veselinke Ječmenice od 27.04.2009 godine je utvrđeno da su B. H.a, S. i B. liječeni na dječjem odjeljenju Dječje bolnice u P. 1993 godine i otpuštena sa otpusnim pismom kojeg su bili dužni čuvati kod sebe ili ostaviti kod ljekara u zdravstvenom kartonu ii u školski dispanzer, jer se dokumentacija čuva 10 god pa zbog toga pregledom kod ove ustanove nijesu našli istorije bolesti za navedenu djecu.

Iz izvještaja dr MiodrA. Vraneša ljekara Opšte bolnice iz P. od 24.04.2009 godine je utvrđeno da tražena dokumentacija za osobe koje su liječene kod Bolnice u P. u 1992 i 1993 godini, ne može se pronaći jer je prošao rok od 10 godina za koji period je i

čuvana a istu se trebali čuvati lica kojima je data medicinska dokumentacija.

U izvještaju dr. M. Pupovića ljekra Opšte bolnice iz P. od 24.04.2009 godine je utvrđeno da bolnica - hiruško odjeljenje iz P. nema knjigu protokola i djelovodnika za 1992 i 1993 godinu a vezano za lica R. A. niti za lice R. Š.a, B. A., S. H., D. J., B. S.a, B.a i H.a niti ima istorije bolesti niti druge prateće med. dokumentacije o liječenju ovih lica.

Iz izvještaja Doma Zdravlja, ljekara Djordjević Sonje iz P. od 16.04.2009 god je utvrđeno da je uvidom u medicinsku dokumenatciju utvrđeno postojanje zdravstvenog kartona br.... na ime R. Š.a i na osnovu uvida u zdravstveni karton imenovanom je 12.04.1993 godine učinjen rendgenogram pluća i utvrđena upala pluća i to maramice desno.

U izvještaj Doma Zdravlja P. od 12.04.1993 godine kojeg je potpisala dr. Beba Džaković je utvrđeno da se na dan 12.04.1993 godine javio na pregled R. Š. gdje je ljekar konstatovao stanje izvršenog pregleda a radilo se o učinjenom rendgenogramu pluća.

Iz biohemijskog nalaza DZ iz P. od 20.04.1993 godine izdat na ime R. Š.a je utvrđeno da se ovaj nalaz odnosi na stanje uree i kreatinina na ime R. Š.a.

Iz izvještaja Uprave policije PJ P. br.... od 08.06.2009 godine je utvrđeno da se ovaj izvještaj odnosi na raspoloživu evidenciju kod PJ P. gdje se konstatuje da nije registrovano da je zapaljena kuća i ostala imovina R. Š.a niti da je protiv S. H. podnošena krivična prijava za bilo koje k. djelo niti prolazi kroz KE a iz evidencije u periodu od 1991 do 1995 godine da su dana 28.10.1992. godine oko 22,00 časova ubijeni otac i sin M. H. i E. i da su ubijeni od M.I. zv.C. iz sela V. opština F. protiv koga je podnijeta krivična prijava VDT u B. P. Da je dana 19.02.1993 godine u svojoj kući u selo R. , MZ B. pronadjen mrtavB. L. čija se kuća nalazi na granici sa BiH i bilo je onemogućeno vršenje uvidjaja do 28.08.1993 godine kada su službena lica od poicije, istražnog sudije Višeg suda u B. P. i VDT te vještaka dr. K. M. izvršili uvidjaj i sačinjen izvještaj o obdukciji od strane dr. Kuliša. Dana 16.06.1993 godine je pronadjeno lice Dj. Dž. koji je ubijen od strane NN lica a dana 18.06.1993 godine podnijeta je prijava protiv V. M.a VDT u B. P. i protiv K.D.a zbog k.djela ubistvo. Dana 30.10.1992 godine lišeni su slobode i zadržani O. S., D.R., V.H., B. Š. i O. Š. zbog k. djela pomoć učiniocu posle izvršenog krivičnog djela i odredjen im pritvor pa podnijeta krivična prijava jer su znali da je izvršeno ubistvo nad njihovim komšijama M. H.m i E.om u selu M. a ova lica ulazili u kuću ubijenih i otudjeli 2.000,00 DEM podijelili novac od po 500,00 DEM a lice B. Š. otudjio i 220 paklica cigareta Point porculansko posudje, rezani duvan i dr.pa su osudjeni za navedeno krivično djelo na godinu dana zatvora a ne raspolažu podatkom jedino za O. Š.. Dana 03.11.1992. godine podnijeta je prijava protiv O. S., D.R. i V. H. , OJT u P. zbog k.djela nedozvoljeno držanje oružja ili eksplozivnih materija iz čl.217.st.2. KZ RCG pa je od D.R. privremeno oduzeto vojnička puška M-48 sa 50 komada metaka, automatska puška "kalašnjikov" sa dva okvira i 60 metaka kal.7,62 mm i ručna bomba M-75, kod V. H. automatska puška "Kalašnjikov" dva ikvira sa 65 metaka kal.7,62 mm i ručna bomba M-38 te 105 komada metaka za AP od 7,62 mm, da je kod O. S. oduteza automartska puška "Kalašnjikov" sa tri okvira i 151 metak, jedna ručna bomba, tri potezne mine, dva okvira za automatsku pušku i 284 metka kal.7,62 mm. sva ova lica su osudjena pravosnažniom presudama Osnovnog suda u P. na kazne zatvora u trajanju od po 6 mjeseci. Da su dana 02.11.1992 godine lišeni slobode u CB Plejvlja D. O., T. H. zbog nedozvoljenog držanja oružja ili eksplozivnih materija iz čl.217.st.2. KZ RCG jer je od D. I.a oduzeto oružje i eksplozivne naprave koje je bliže navedeno u potvrdi koja je naprijed pročitana, kao i T. H. automatska puška sa dva okvira od po 60 metaka kal.7,62 mm. Da je dana 05. i 06.11.1992 godine izvršeno podnošenje krivičnih prijava OJT u P. protiv D. O.a, D. I.a i T. H. zbog krivičnog djela nedozvoljeno držanje oružja ili eksplozivnih

materija iz čl.217.st.2. KZ RCG gdje su pravosnažnim presudama osudjeni za navedeno krivično djelo na kaznu zatvora od po 6 mjeseci a radi se o pravosnažnim presudama dok je T. osudjen na kaznu u trajanju od 30 dana. Takodje je utvrđeno da je dana 03.11.1992 godine CB P. dobilo obavještenje o vješanju S. H.. Da je izvršen uvidjaj i da se radi o samoubistvu vješanjem. Povodom požara na dvije kuće vlasništvo B. Halila i Ibrahima dana 23/24 .09.1992 godine su izvršeni uvidjaji od strane nadležnih organa a takodje preuzimane i druge radnje vezano za dešavanja oko požara na štali B. Ibrišima, kuće i štale B. L. i kući i štali B. H., Šemsa i M. E. te požara u napuštenoj kući M.T. dana 05.07.1974 godine. Požar na vikendici M.A. od 02.08.1984, a dana 05.12.1994 godine požar u kući D. O.a. Dana 25/26.02.1995 godine je izbio požar na štali K.S. a dana

16.04.1995 godine požar na kućama B. Mamke, Vezire, Mušana, Devle i O.a kao i na dvije štale B. O.a pa su i podnijete prijave OJT protiv NN lica. da je dana 30.05.1995 godine podnijeta krivična prijava protiv M.N. iz Č. zbog navedenih požara pa kako je on iz G., to nije dostupan državnim organima radi čega je raspisana centralna potjernica za njime.

Daje dana 03.04.1995 godine napadnut T.S. od strane H.S. i Š. a dana 24.05.1995 godine da je podnijeta krivična prijava OJT u P. od T. H. zbog krivičnog djela teške kradje a povodom pretresa kuće u selu R. dana 04.05.1992 godine od strane pripadnika rezervnog sastava VJ i ovlašćenih radnika policija kada mu je otudjeno jedna zlatna ogrlica, zlatni broš, dvije ženske zlatne narukvice, tri para zlatnih ženskih mindjuša, jedan zlatnik i 6 zlatnih prstenova. Da je dana 04.08.1995 godine podnijeta prijava protiv NN lica koje je izvršilo k.djelo izazivanje opšte opasnosti iz čl.164.st.1. Kz RCG učinjenog na štetu H.A. a dana 05.06.1995 godine podnijeta krivična prijava VT u B. P. protiv NN lica zbog krivičnog djela razbojništva iz čl.146.st.1. KZ RCG na štetu B.H. i H.. Da je dana 03.06.1995 godine izvršeno maltretiranje od dva nepoznata lica Dj. B. zbog čega je i podnijeta krivična prijava protiv NN učinioca zbog ovog slučaja. Dana 05.06.1995 godine D.R. je prijavila da se od kuće udaljila Dž.B. zbog čega je i vršena pretera. od CB P. pa je pronadjena garderoba kao i leš pok.Džake Bijele zbog čega je i vršen uvidjaj od strane istražnog sudije i ekipom CB P. te vještakom S.P. gdje je konstatovano da se radi o smrti kod ove osobe.

Za sve navode iz ovog izvještaja PJ iz P. od 08.06.2009 godine dostavljene su krivične prijave, službene zabilješke kao i potvrde o oduzetom oružju. U ovom izvještaju se takodje konstatuje da je od T. O.a oduzeta i bojeva puška kal.7,99 mm i dva krateža bez broja i bez oružnog lista shodno evidenciji o oduzetom oružju ali provjerom kroz evidenciju koja se vodi kod PJ P. ali nijesu pronašli Zapisnike o pretresanju stanova prilikom oduzimanja oružja niti je registrovan uvidjaj povodom smrti D. H. niti vješanje S. H. dok je u vezi samoubistva vješanjem S. H. izvršen uvidjaj od strane istražnog sudije Osnovnog suda u P. uz prisustvo OJT iz P. i ekipe CB P.

Čitanjem zapisnika o uvidjaju br.... povodom smrti M. H. i E. oba iz B., opština P. koji je sačinjen od strane istražnog sudije Višeg suda u B. P. je utvrđeno da je povodom smrti M. H. i E. čija su tijela nadjena u selu M.-B. dana 29.10.1992 godine izvršen uvidjaj od strane istražnog sudije Višeg suda u B. P. uz prisustvo službenih lica CB P., nakon čega je i izvršena obdukcija na tijelima navedenih lica sačinjenih od strane vještaka prof. dr. Mihaila Kuliša. U zapisniku od 30.10.1992 godine se konstatuje od strane vještaka dr. Kuliš Mihaila da je spoljašnji pregled i obdukciju mrtvih tijela M. E. i H. izvršio u mrtvačnici bolnice P. dana 30.10.1992 godine i vještak je dao mišljenje da je uzrok nasilna smrt i to kod M. H. kao posledica prolaska projektila iz vatrenog oružja kroz oba pluća i dio srca a kod pokojnog M. E. spoljašnje iskrvavljenje i rastrgnuće mozga.

Iz potvrde o privremeno oduzetim predmetima CB P. od 02.11.1992 godine je utvrđeno da je izdata na ime M. Š. od kojeg su privremeno oduzete 416 pakovanja

cigareta Point, 10 kg rezanog duvana, 20 paklica cigareta Best, 7 kg sirove kafe, dva zlatna prstena i dvije zlatne burme.

Iz potvrde o privremeno oduzetim predmetima CB P. od 02.11.1992 godine je utvrdjeno da je na ime D.R. iz sela M. kod P. privremeno oduzeta jedna vojnička puška M-48, 50 metaka kal.7,9, automatska puška "Kalašnjikov" sa dva okvira sa 60 metaka kal.7,62 mm, jedan pištolj "TT" sa okvirom i 9 metaka za pištolj kal.7,62 mm kao i jedna ručna bomba M-75.

Iz potvrde o privremenom oduzimanju predmeta izdata od CB P. od

02.11.1992 godine je utvrdjeno da je od V. H. iz sela V. kod P. privremeno oduzeti predmeti i to: automatska puška "Kalašnjikov" sa dva okvira o 60 metaka za pušku 7,62 mm, ručna bomba M-38 i 150 metaka za AP kal.7,62 mm.

Iz potvrde CB P. od 02.11.1992 godine izdate na ime D. O.a je utvrdjeno da su od njega privremeno oduzeti predmeti i to: AP "Kalašnjikov", ručna bomba (crna) M-75, lovačka puška "Zastava", oružni list za istu, 17 metaka za lov.pušku, pištolj CZ sa dva okvira i 14 metaka kal.7,65 mm sa oružnim listom za ovaj pištolj.

Iz potvrde CB P. od 05.11.1992 godine je utvrdjeno da je od D. O.a oduzet pištolj marke CZ sa okvirom sa 25 metaka kal.7,62 mm i jedna bomba M-52 a od D. I.a "kalašnjikov" sa dva okvira, lovačka puška, jedna bomba, sa 100 metaka kal.7,62 mm i 8 komada za lovačku pušku.

Iz potvrde CB P. od 02.11.1992 godine utvrdjeno je da je od D. I.a oduzeto dvije ručne bombe (zelene), lovačka puška , jedan pištolj marke CZ, 8 metaka kal.7,65 u jednom okviru i 56 metaka za lovačku pušku kal. 12 mm, dok iz potvrde od

02.11.1992 godine izdate na ime T. H. utvrdjeno da je od njega oduzeta jedna AP sa dva okvira od po 30 metaka kal.7,62 mm jedan pištolj CZ sa dva okvira i 13 metaka kal.7,65 mm kao i oružni list za pištolj.

Čitanjem zapisnika o uvidjaju CB P. od 25.04.1995 godine je utvrdjeno da je isti sačinjen dana 17.04.1995 a povodom požara koji je izbio na objektima porodičnih kuća i pomoćnih objekata vlasništvo B. O.a, D., V. i L. sa izvještajem koji je priložen uz zapisnik a radi se o događajima u selu B. u periodu od 1992 do 1995 godine povodom paljevine imovine protiv muslimansko-Bošnjačkog naroda u selu B. i da se radilo o 7 takvih slučajeva u kojima je izvršen uvidjaj gdje je u slučaju požara oštećenog B. Mušana pisana kriv.prijava protiv M.N. koji je nedostupan i za njime raspisana centralna potjernica a radi se o licu koji je nastanjen u Č..

Čitanjem službene zabilješke br.... od 13.11.1995 godine i utvrdjeno da je povodom pronalaska leša pok. Dž. B. iz MZ B. sačinjen zapisnik dana

13.11.1995 godine od strane ovlašćenih službenih lica CB P. koji su nakon obavještenja o pronalasku leša pok.Dž. B. izvršen uvidjaj, sproveli i ostale službene radnje a dana 11.11.1995 godine istražni sudija Osnovngo suda iz P. sa vještakom dr. Stankvoić PredrA..m izvršio uvidjaj i spoljašnji pregled leša nakon čega je leš predat porodici radi sahrane.

Čitanjem kopije knjige evidencije o oduzetom oružju u 1992 godini a koji je dostavljen od CB P. se utvrdjuje da je od strane T. O.a pod rednim brojem 51 i 52 oduzeto dva krateže bez broja kao i bojeva puška kal.7,9 mm a navedena imena drugih lica kojimaje oduzeto oružje i municija.

Čitanjem zapisnika o uvidjaju povodom ubistva Dž.Dž. sačinjenog od istražnog sudije Višeg suda u B. P. Kri.br... od 17.06.1993 godine utvrdjeno da je povodom obavještenja da je smrtno nastradao Dž.Dž. istražni sudija izašao u mjesto K.i-MZ B. uz

učešće vještaka za sudsku medicinu dr. Šoć MiodrA. iz P. i ovlašćenih lica CB P. nakon čega je leš pok. Dž. predat porodici radi sahrane.

Čitanjem zapisnika o uvidjaju Kri.br.... koji je sačinjen od strane istražnog sudije Višeg suda u B. P. od 28.08.1993 godine je utvrđeno da je povodom smrti B. L. izvršen uvidjaj uz učešće vještaka dr. Kuliš Mihaila a u kući pok. L. u selu R. nakon čega su posmrtni ostaci predati porodici radi sahrane.

Iz obdukcionog zapisnika koji je sačinjen od strane dr.Šoć MiodrA. na tijelu pok. Dž.Dž. je utvrđeno da je smrt kod ovog lica nasilna i nastupila je usled razorenja po život važnih moždanih centara, duž kanala prostreline, nanesene projektilima ispaljenim iz ručnog vatrenog oružja s tim što je u vrijeme umiranja kod ovog lica postojalo stanje alkoholisanosti.

Čitanjem informacija o dešavanjima i događajima vezanim za MZ B. evidentiranim u CB P. u periodu od 1992 do 1995 godine je utvrđeno da ova informacija sadrži dešavanja i događaje vezane za MZ B. a koji su evidentirani za navedeni period u evidenciji CB P. gdje su ti događaju hronološki složeni vezano za prijavljena ubistva, vješanje S. H., rušenje vjerskih objekata, požara, obijanje kuća i objekata te radnje koje su ovlašćena službena lica iz CB P. preduzimali po tim prijavama i da su podnijeli više krivičnih prijava.

Čitanjem zapisnika o uvidjaju Kr.br.... od 10.11.1995 godine istražnog sudije Osnovog suda u P. je utvrđeno da je isti sačinjen povodom pronalaska mrtvog tijela B. Dž. iz P.

Čitanjem dnevnika događanja koji je dostavljen od strane Vojske CG je utvrđeno da je za 1992 i 1993 godinu vodjen dnevnik događanja za karaulu VJ koja je smještena u K.-MZ B. gdje je za svaki dan izvršen opis događaja , koji je osmotrio događaje i šta je učinjeno po događaju što znači da je kroz dnevnik događaja obuhvaćena čitava aktivnost na tom terenu koja je vršena od strane VJ koji su bili u sastavu graničnog bataljona VJ sa sjedištem u P..

Čitanjem podataka iz KE za optužene dobijenih od PJ P. utvrđeno da optuženi Dj. R., B. M. i S. S. ne prolaze kroz kaznenu evidenciju, dok je optuženi C. S. osudjivan presudama i to Vojnog suda u Podgorici K.br.... od 08.04.2002 godine zbog k.djela laka tjelesna povreda iz čl.37.st.2. KZ RCG gdje mu je izrečena uslovna osuda od tri mjeseca zatvora za jednu godinu i Osnovnog suda u P. K.br.... od 15.02.2007 godine zbog k.djela teško djelo protiv bezbjednosti javnog saobraćaja iz čl.348.st.3. KZ RCG kada je osudjen na novčanu kaznu u iznosu od 1.200,00 €, optuženi G.Dj. presudom Okružnog suda u B.P. K.br.... od 16.06.1986 godine zbog krivičnog djela teške kradje iz čl.153.st.1. KZ RCG i osudjen na kaznu zatvora od tri mjeseca i optuženi Š. R. presudom Osnovnog suda u P. K.br... od 14.04.1999 godine zbog k.djela ugrožavanje opasnim orudjem pri tuči i svadji iz čl.39 KZ RCG kome je izrečena uslovna osuda tri mjeseca za jednu godinu.

Cijeneći odbranu optuženih i dokaza pojedinačno i u medjusobnoj vezi, kao i u kontekstu sa činjeničnim navodima optužnice sud je stao na stanovište da nije dokazano da su optuženi izvršili krivično djelo koje im je navedenom optužnicom stavljeno na teret. Sud je prema optuženima primijenio pretpostavku nevinosti iz čl.3 Zkp-a koja otelovljuje opšti princip prava prema kojem ako nakon pribavljanja svih raspoloživih dokaza i njihovog izvodjenja u krivičnom postupku ostane samo sumnja u pdnosu na postojanje nekog bitnog obilježja krivičnog djela sud će donijeti odluku koja je povoljnija za optuženog.

Procjenjujući iskazi oštećenih svjedoka koji su svjedočili pred sudom sud je u najvećoj mogućoj mjeri razmotrio njihovo držanje, ponašanja i karakter. U odnosu na

ponašanje sve njih sud je takodje razmotrio vjerovatnoću, dosljednost i druge dokaze i okolnosti u vezi sa ovim predmetom. Nadalje, sud je sve vrijeme bio svjestan toga da kredibilitet svjedoka zavisi od njihovog poznavanja činjenica o kojima su davali iskaz njihovog ličnog integriteta, vjerodostojnosti i činjenice da su dužni da govore istinu u skladu sa datim upozorenjem da su dužni da govore istinu. Nije dovoljno da iskaz svjedoka bude dat iskren. Pravo pitanje u vezi sa provjerom iskaza ne odnosi se samo na to da li je on dat iskreno, nego i na to da li je pouzdan. Sud je svo vrijeme bio svjestan da iskaz o činjenicama koje su se desile nekada i godinama (mnogo godina) prije davanja iskaza, uključuju svoje vrsne nesigurnosti zbog varljivosti ljudske percepcije i pamćenja traumatičnih dokaza. Naravno, sud je prilikom ocjene dokaza imao u vidu niz materijalnih dokaza koje su izvedeni na g.pretresu a predloženi u optužbi, te odlučilo o njihovoj dokaznoj vrijednosti.

Imajući u vidu odbrane optuženih i sve izvedene dokaze ovaj sud nalazi da je B. seosko područje u opštini P. i da se nalazi na padinskim masivima smještena u 37 sela a da je centar MZ selo K.i. Da se prostire na oko 104 km² i da se graniči sa BiH i R.Srpskom od 140 km dok su K.i udaljeni od P. oko 70 km. Da je u B. u 29 sela živjelo isključivo muslimansko stanovništvo pa i u selima M., V. i P.

Ovaj sud nalazi da nije dokazano da su optuženi u vrijeme međunarodnog oružanog sukoba u BiH u toku 1992 -1995 godine, kao pripadnici graničnog bataljona V. J. u P. i pripadnici Ministarstva Unutrašnjih poslova-Centra Bezbjednosti u P., kršeći pravila Međunarodnog prava utvrđena čl.7.st.2.Rimskog statuta prema civilnom stanovništvu u BiH u okviru šireg i sistematskog napada uperenog protiv civilnog stanovništva Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti prilikom pretresa kuća radi pronalaska i oduzimanja oružja nehumano postupali prema građanima muslimanske nacionalnosti, vršili torturu i nasilje, tukli ih dok su tražili da predaju oružje, proveravali da li učestvuju u borbenim okršajima na strani zelenih beretki i da li zelenim beretkama dopremaju hranu i ostale namirnice i kriju pripadnike zelenih beretki u svojim kućama u B. pa su kod istih nehumanim ponašanjem prouzrokovao teške patnje i ozbiljno im ugrožavali zdravlje i vrijedjali tjelesni integritet, primjenjivali mjere zastrašivanja, stvarali psihozu za prinudno iseljavanje iz sela tog područja, usled kojeg ponašanja je došlo do iseljavanja muslimanskog stanovništva na području S., G. i P., na način da su i to:

1. Optuženi Dj. R., Dj. R., C. S. i G.Dj., kao pripadnici rezervnog sastava V. J., dana 22.02.1993 godine, u selu M., opština P., s ličnim naoružanjem došli ispred kuće R. Š.a, pa je Dj. R. uperio pušku prema oštećenom, naredio mu da odmah izađe iz kuće u dvorište, što je ovaj učinio i izašao ispred kuće nakon čega su ga optuženi pitali, gdje je bio u četvrtak, sumnjajući da je doturao hranu "zelenim beretkama" iz BiH, pa kada im je oštećeni kazao da je bio kod kuće i pekao rakiju, optuženi su ga počeli tući kundacima pušaka po tijelu, cijevima pušaka ga ubadali u tijelo, od kojih udara je oštećeni pao, a optuženi nastavili da ga udaraju kundacima pušaka i nogama u predjelu stomaka, posle čega je Dj. R. ušao u kuću i nogama i rukama nanio više udaraca R. Arifi, supruzi oštećenog R. Š. i odgurnuo je kojom prilikom je ista udarila u zid i zadobila povrede u vidu posjekotine na glavi, a kada je oštećeni R. Š. ustao i krenuo da udje u kuću optuženi C. S. ga još nekoliko puta udario sa cijevi od puške u predjelu grudnog koša i stomaka.

2. Optuženi B. M., kao pripadnik rezervnog sastava V. J., sa nepoznatim pripadnicima VJ i policije u februaru 1993 godine u selu P., MZ B., opština P., fizički zlostavljao oštećenog B. A. iz istog mjesta, na način što ga je presreo kada se oštećeni vraćao iz prodavnice dok je tjerao brašno na konju i kazao mu da to brašno tjera zelenim beretkama i pitao ga gdje mu je brat Dž. za kojeg se sumnjalo da je pripadnik zelenih beretki, pa kada mu to oštećeni nije kazao optuženi ga više puta udario otvorenom šakom po licu usled čega mu je nanio povrede u vidu otoka lica i glave, nakon čega su

izvršili pretres kuće oštećenog i tražili oružje, koje oružje nije pronadjeno.

3. Optuženi S. S. i Š. R., kao pripadnici policije CB u P., u prvoj polovini aprila (05. april) 1992 godine, u selo V. MZ B., opština Pjevlja sa još nekoliko naoružanih NN lica V. J. i policije došli u selo, pozvali punoljetna lica Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti D. I.a, D. O.a, S. H., T. O.a i njegove sinove T. M. i H. i od istih zahtijevali da predaju oružje, nakon čega su izvršili pretres njihovih kuća radi pronalaska oružja, kojom prilikom su prije izvršenog pretresa i nakon izvršenog pretresa pošto su u kućama D. I.a, D. O.a, T. H. pronašli oružje, optuženi oštećene, zlostavljali na način što su ih udarali po tijelu, plašili ih pucajući iz oružja iznad njihovih glava, stavljali im palice u usta, pa su lica kod kojih su pronašli oružje lišili slobode i priveli u CB P., a lica kod kojih nijesu pronašli oružje pustili kućama, pa je usled straha i ovako nehumanog ponašanja optuženih narednog dana oštećeni S. H. izvršio samoubistvo vješanje.

4. Optuženi Š. R., dana 05.11.1992 godine u selu V., MZ B., opština P., kao pripadnik policije CB P., sa još nekoliko naoružanih NN lica VJ i policije, nakon što je pretresao kuću D. M. u kojoj su radnici policije pronašli automatsku pušku i dvije ručne bombe, zbog čega je lišen slobode njegov sin D. I., pa kada je došao u dvorište kuće, oštećeni D. J., optuženi Š. R. je iz džepa na pantalonama izvadio ručnu bombu koju je prethodno pri pretresu pronašao u kući D.a i zaprijetio da će je staviti u usta D. J.u, a nakon čega prišao D. J.u i izudarao ga šakama i nogama po tijelu, te vrhom palice u predjelu grudi i stomaka dok je NN lice iz rezervnog sastava VJ prišlo i šljemom ga udarilo u predjelu vilice, a drugo NN lice pripadnik VJ ga udarilo nogom u predjelu butine noge.

Imajući u vidu činjenicu da su u toku 1992 godine u BiH izbili oružani sukobi, a područje B. gravitira upravo prema BiH i R.Srpskoj, to je od strane rukovodstva na saveznom nivou, tada države SRJ u čijem je sastavu bila i CG te odgovornih iz RCG i opštine P. donijeta odluka da se od strane VJ i policije uputi odredjeni broj vojske i policije na području B. kako bi se zaštitila granica CG prema BiH i RS od upada zelenih beretki i drugih paravojnih formacija i lica iz R.Srpske te da bi se spriječilo prenošenje ratnog vihora iz B. i RS prema CG u pravcu P. i dalje prema P. i R.S. odnosno da policija obezbjedi red i mir na području B. s obzirom da je bio veliki strah kod svih mještana B. zbog ratnih dešavanja u susjedstvu zabrinuti za ličnu sigurnost i imovinu. U tom pravcu je od 70 bataljona VJ sa sjedištem u P. upućen odredjen broj vojnika u K.e gdje su bili smješteni u zgradu Osnovne škole. Isto tako bila je i veća aktivnost policije na području B. a sve po dojavama oko izvršenja krivičnih djela, teških krađa, paljevine kuća i objekata, ubistava i dr. dešavanja vezano za nedozvoljeno držanje oružja i eksplozivnih materija kod pojedinih mještana.

Optuženi Dj. R., Dj. R., C. S., G.Dj. i B. M. dana 21.01.1993 godine potpisali su ugovor sa VJ kao vojnici po ugovoru kod V. J. gdje su rasporedjeni na karauli K.i, MZ B. što znači da tokom pretresa nije dokazano da su ovdje optuženi kako stoji pod tač.1. optužnice bili pripadnici rezervnog sastava VJ. Optuženi Dj. R. bio je za čitavo vrijeme od početka rada kuvar u navedenoj karauli sve dok nije premješten u karauli Šule 1994 godine. Ostali optuženi vojnici po ugovoru kod VJ su obavljali poslove obezbjedjenja državne granice CG prema BiH i R.S i to obezbjedjenje graničnog pojasa i područja u širini graničnog pojasa od 1 km a po dubini od 10 km jer na ovom području nije bilo vidnih oznaka granične linije a imali zadatak zaštite lokalnog stanovništva. Na osnovu dnevnih zapovijesti patrola bi vršila obilazak terena a tom prilikom je odredjivan i vodja patrola sa odredjenim zadacima i sve procesuirano formacijski prema pravilima službe, gdje bi nakon obavljene i izvršene patrola vodja patrola vodio dnevnik u kojem su bilježeni svi događaji prilikom patroliranja i ličnih zapažanja. Karaula u K.e je imala komandira karaule a komandiri karaule imali i komandire čete. Tokom pretresa je na nesumnjiv način utvrđeno da vojska nije imala zadatak da pretresa kuće i objekte ili

pretrese mještana područja B., već da se u organizacionom smislu sve radilo u skladu sa pravilima VJ i pravilima službe za graničnu službu. Tako je u periodu od 15.12.1992. godine do 15.06.1993 godine komandant graničnog bataljona VJ u P. bio M.R. njegov zamjenik R. J. dok je starješina na karauli u K. bio M.A. do marta 1993 god a naslijedio ga oficir Č. Z. . Da je ova karaula bila pod ingerencijom graničnog bataljona sa sjedištem u P. U ovoj karauli nije bilo pripadnika rezervnog sastava VJ. Da je VJ nosila maskirne uniforme žuto zelene boje, dok maskirne uniforme koje su nosili policajci su boje više nagingjale prema plavoj boji. Takodje tokom postupka utvrđeno je da su vojnici zaduživali oružje kada bi išli na zadatke u patrole i obavljanje drugih aktivnosti a nakon toga puške bi odlA.lai u šoškama u karauli. Isto tako kada bi vojnici po ugovoru išli kućama da bi morali da dobijaju pismene dozvole a prethodno da odlože oružje. VJ nije zaduživala bombe osim puške.

Imajući u vidu izvedene dokaze i to iskaze saslušanih svjedoka i pismene dokaze a sve dovedeno u vezu sa odbranama optuženih Dj. R. i R., C. S. i G.Dj. ovaj sud nalazi da nijesu dokazani navodi optužnice da su navedeni optuženi izvršili krivično djelo a na način mjesto i vrijeme kako je to bliže navedeno u opisanoj tački 1. optužnice. Naime, niko od saslušanih svjedoka i to R.M., Č. Z. , J. R., M. S., K. M. , R. B. , D.D. zv.D., M.A. te S.B. i S.M. nijesu potvrdili da su optuženi R., R., S. i Dj. tukli oštećenog R. Š.a i njegovu suprugu A.. Iz iskaza navedenih svjedoka a posebno iskaza svjedoka Č. Z. i S.B. je na nesumnjiv način utvrđeno da su ovi svjedoci i to Č. Z. kao komandir karaule u K. zajedno sa S.B.m koji je u to vrijeme bio sekretar MZ B. ujedno i šef MZ B. imajući u vidu da su čuli neke glasine da je tučen R. Š., otišli kod njegove kuće i o tome da popričaju. Tom prilikom u kući oštećenog Š.a u prisustvu njegove supruge R. A. i svastike Š. im je rekao "Ubi me neka vojska u šarenim uniformama". Tom prilikom komandir Č. mu je pokazao uniformu VJ a Š. mu odgovorio riječima "Nije bogami takva nego je tamnija". Upravo uniformu koju je imao na sebi svjedok Celar nosili su i optuženi R., R., S. i Dj.. Njima nije rekao Š. da je neko tukao njegovu suprugu A. niti pominjao imena navedenih optuženih niti na bilo koji način doveo u vezu sa optuženima a čija su imena naprijed navedena. Stoji činjenica da je Š. napustio B. sa svojom suprugom 13. avgusta 2006 godine i za to vrijeme dok nije odselio za S. nikome od saslušanih svjedoka nije pričao da je tučen od navedenih optuženih kako on tako i njegova supruga niti je to prijavio bilo u karauli u K. ili u sjedištu VJ u P., CB P. ili odgovornim licima iz opštine P. iako je Š. za čitavo vrijeme do odlaska za S. bio predsjednik MZ B.. Isto tako na osnovu izvedenih dokaza kao i iskaza oštećenog Š.a sud je utvrdio da oštećeni Š. i A. ne posjeduju medicinsku dokumentaciju o zadobijenim povredama kako je to u svojim iskazima isticao oštećeni Š.. Stoji činjenica da se Š. javljao kod Doma zdravlja u P., jer je na osnovu iskaza dr. B.V. i pismenih dokaza je utvrđeno da je on 12.04.1993 godine snimao pluća zbog zapaljenja pluća i zapljenja plućne maramice desne strane, ali, nije pružio dokaze da je zadobio bilo kakve povrede po glavi ili tijelu kako je on to u svom iskazu istakao. Jer da je bilo takvih povreda u koliko se Š. zaista javljao Domu Zdravlja u P. i bio liječen od tih povreda dobio bi izvještaj ljekara specijaliste o ambulantnom liječenju i to da se liječio 12 dana u bolnici kao i otpusnu listu gdje bi se na osnovu toga utvrdilo da je zaista imao povreda. Medjutim, i sam oštećeni Š. ističe da on ne posjeduje medicinsku dokumentaciju u vezi događaja od 22.02.1993 godine pa samim time da povrede o kojima on govori kako za sebe tako i za njegovu suprugu A. nijesu objektivizirane a samim time ni njegov iskaz nije našao uporište u medicinskoj dokumentaciji niti u bilo kom drugom izvedenom dokazu u ovom predmetu, jer, da je Š. imao med.dokumentaciju on bi i prezentirao sudu ali, očito kao što je to utvrđeno iz iskaza svjedokinje dr. B.V. u dokumentaciji koja je sačuvana kod Doma zdravlja u P. takvih podataka o povredama oštećenog Š.a nije bilo, već samo o snimanju zbog pluća.

Ovaj sud ima u vidu i iskaz svjedoka S.M. kurira u OŠ u K. koji je potvrdio da se i njemu oštećeni Š. žalio da ga je neko tukao ali mu nije rekao ko ga je i tukao. Jer da je

Š. znao da su ga tukli optuženi R., R., S. i Dj., on bi rekao to ne samo Č. Z. u i S.B. već i svjedoku S. sa kojim je imao česte kontakte a to bi prijavio i komandi karaule u K. ili komandi vojske u P., CB P. ili odgovornima u opštini P., predsjedniku i dr. licima s obzirom da je Š. bio u svakodnevnim komunikacijama kao predsjednik MZ B. sa najodgovornijim licima iz opštine a tu činjenicu kontaktiranja Š.a i predsjednika opštine P. potvrdio je i saslušani svjedok B. M. u to vrijeme predsjednik SO P.. Nelogično je da u koliko je imala bilo kakvih povreda Š.ova supruga A. da Š. i nju nije poveo kod ljekara koji bi je pregledao, prepisao terapiju ili eventualno zadržao na ambulantno liječenje i dao med. dokumentaciju oko liječenja i povreda tim prije što je u to vrijeme postojala normalna komunikacija iz K.a do P. i obratno, jer je sud tokom pretresa utvrdio da je VJ uvijek davala vozila mještanima B. kada su u pitanju pružanje medicinske pomoći u P. bolnici i u drugim slučajevima. Da je zaista Š. imao povreda kao i njegova supruga A. one bi bile vidne i prilikom posjete Č. Z. i S.B. jer su se ovi svjedoci na te okolnosti izjasnili, da oni nijesu vidjeli ni jednu povredu kod Š.a niti im je Š. pokazao da je imao na glavi ili tijelu bilo kakvih vidnih povreda a ovo sve dovedeno u vezu sa iskazom oštećenog Š.a da su ga navedeni optuženi tukli sa nogama obuvenim u vojničkim čizmama sa kundacima i sa cijevima od pušaka u dužem vremenu.

Isto tako ovaj sud nalazi da nije dokazano da je optuženi B. M. kao pripadnik rezervnog sastava VJ sa nepoznatim pripadnicima VJ i policije u februaru 1992. godine u selu P. fizički zlostavljao oštećenog B. A. kako je to bliže navedeno u st.2 izreke presude. Naime, tokom pretresa sud je utvrdio da optuženi M. nije bio pripadnik rezervnog sastava VJ već vojnik po ugovoru kod VJ. Imajući u vidu iskaze oštećenog A. ovaj sud je zanemarujući sumnju u identifikaciji osobe koja je šamarala kritičnog dana oštećenog A. u ubjedjenju da optuženi M. nije počinio djelo kako mu je to stavljeno optužnicom na teret. Ovakvom ubjedjenju suda doprinijeli su i saslušani svjedoci koji su se izjašnjavali na ove okolnosti, jer niko od svjedoka nije potvrdio iskaz oštećenog A., pa ni sam oštećeni A., jer je tokom saslušanja mijenjao iskaz a posebno iskaz dat na glavnom pretresu. To upućuje na zaključak da njegovo držanje i ponašanje pred sudom su izrazili sumnju, u njegovu vjerodostojnost iskaza jer se iza opisa lica po imenu B. i to od nemogućnosti jasne identifikacije optuženog B.a a posebno činjenice ranijeg nepoznavanja opt.B.a jer se mogao kriti bilo koji od prisutnih vojnika, što znači, da optužba nije dokazala da je optuženi B. to lice koje je više puta udarilo otvorenom šakom po licu oštećenog A. i da mu je nanijelo povrede u vidu otoka lica i glave. Sud je prilikom ocjene dokaza imao u vidu i druge dokaze provedene na g.pretresu u vezi navoda oštećenog A. jer je tokom ranijih saslušanja prije g.pretresa, oštećeni A. različito govorio ko ga je šamarao jer je različito govorio prilikom saslušanja kod Kantonalnog tužilaštva u G. dana 04.10.2007. godine kada nije isticao da ga je tukao B. M. odnosno da je kod istražnog sudije ovog suda dana 17.01.2008 godine istakao da ga je tukao opt.B. i to sa šamarima dok je na g.pretresu istakao da su ga tukli B. M., B. D. i D.S. kao ilice po imenu A. a da je njihova imena čuo od rezervista koji su tako govorili da se zove iako nije mogao da prepozna u sudnici opt.M. pa je čak i negirao da je dao bilo kakvu izjavu u Kantonalno tužilaštvo u G. u vezi ovog slučaja. Ali, iako negira da je to njegova izjava, priznao je da je potpis na tom zapisniku gdje je saslušan njegov, za razliku od iskaza koji je dao kod istražnog sudije ovog suda 21.04.2009 godine kada ističe da njemu nije vršen pretres kod kuće iako mu je traženo oružje ali da se imenom B. M. barata na osnovu imena koje je čuo od rezervista iako je tokom pretresa na nesumnjiv način utvrdjeno da rezervista u karauli VJ u K. nije bilo, već aktivnih vojnika i vojnika po ugovoru što upućuje na zaključak da se iskazu ovog oštećenog nije mogla pokloniti vjera. Stoga, ovakvo kazivanje oštećenih R. Š.a i B. A., sud nije prihvatio jer nije uvjerljivo niti potvrđeno izvedenim dokazima. Medjutim, sud ima u vidu da je tokom pretresa utvrdio da je na području B., posebno u 1992 i 1993 godini a po izbijanju ratnih sukoba u BiH, bilo na području B. raznih paravojnih formacija koje su upadale iz RS i BiH sve dok nije došla VJ na ovom području

radi obezbjedjanja granice prema BiH i RS. Imajući u vidu datum na koji se pozivaju oštećeni Š. odnosno A. da su tučeni i zlostavljani, to sud ne isključuje mogućnost da je neko od pripadnika paravojnih formacija ili rezervista iz D. ili specijalne jedinice iz B.P. koji su nosili takodje maskirne uniforme različitih boja tukle oštećenog Š.a i njegovu suprugu A. odnosno oštećenog A., ali, tokom pretresa nije dokazano da su to učinili optuženi R., R., S. i Dj. odnosno opt. M., kao pripadnici vojske po ugovoru.

U ostalom, optuženi u ovom predmetu Dj. R. i R., C. . S., G.Dj. i B. M. kao vojnici po ugovoru su bili savjesni, odgovorni i disciplinovani vojnici zbog čega im je produžavan ugovor kod VJ. Da na njihov rad i ponašanje nije bilo ni jedne pritužbe od strane oštećenih R. Š.a i B. A. ili bilo kojeg drugog mještana B., već naprotiv tokom pretresa sud je na nesumnjiv način utvrdio iz iskaza svjedoka koji su bili starješine ovih optuženih da su o njima govorili u najljepšem svjetlu čak i pojedini oštećeni tim prije što se za ove optužene njihove radnje prema optužnici, odnose samo za po jedan dan događanja u februaru 1993 godine i to u selu M. gdje je živio oštećeni R. Š. odnosno selo P. gdje je živio oštećeni B.A..

Što se tiče tač.3. optužnice u odnosu na optužene S. S. i Š. R. da su ova lica kao pripadnici policije CB P. u prvoj polovini aprila (05.april) 1992 godine u selu V., opština P., sa još nekoliko naoružanih NN lica VJ i policije došli u selo, pozvali punoljetna lica Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti D. I.a, D. O.a, S. H., T. O.a i njegove sinove M. i H. i od istih zahtijevali da predaju oružje nakon čega su izvršili pretres njihovih kuća radi pronalaska oružja kojom prilikom su prije izvršenog pretresa i nakon izvršenog pretresa pošto su u kućama D. I.a i O.a i T. H. pronašli oružje, okrivljeni oštećene zlostavljali na način da su ih udarali po tijelu, plašili ih pucajući iz oružja iznad njihovih glava , stavljali im palice u usta pa su lica kod kojih su pronašli oružje lišili slobode i priveli u CB P. a lica kod kojih nijesu pronašli oružje pustili kućama te da je usled straha zbog ovakvog nehumanog ponašanja optuženih narednog dana oštećeni S. H. izvršio samoubistvo vješanjem. Ovaj sud nalazi da na osnovu izvedenih dokaza saslušanja oštećenih D. I.a i O.a, T. O.a te T. M. i H., T. H. i iskaza svjedokinje T. Z. kao i iskaza drugih svjedoka koji su saslušani na ove okolnosti, kao i pismenih dokaza, da nije dokazano da su oni izvršili radnje koje su im javnom optužbom stavljene na teret.

Naime, na osnovu izvedenih dokaza je utvrđeno da je pretres kuće oštećenog T. O.a vršen dva puta i to u dane 04.05 i 06.05.1992 godine. Da prilikom prvog pretresa kuće oštećenog O.a kojem je prisustvovao S. M. kao i opt.S. i dr. iz policije, kojom prilikom je pronadjeno nedozvoljeno držanje oružja u kući kao što je to i potvrđeno kroz pismene dokaze i oštećeni O. kao i članovi njegove porodice nijesu imali primjedbe na ponašanje navedenih lica i drugih koji su bili prisutni tim radnjama a što su potvrdili saslušani oštećeni T.i na glavnom pretresu. Isto tako prilikom drugog pretresa kuće oštećenog T. O.a bio je prisutan pretresanju opt.S. sa još dva lica, dok su ispred kuće bile starješine CB P. Z.G. i S. M. i druga lica koji su obezbjedjivali mjesto pretresa. Da oštećeni O. i njegovi sinovi H. i M. te supruga Z. nijesu imali primjedbe u vezi pretresa i ponašanja optuženog S. već se samo prigovor sastojao u vezi nestalog zlatnog nakita iz kuće oštećenog O.a ali, niko od oštećenih T.a i svjedokinja Z. T., nijesu potvrdili da je to uradio opt.S. nijesu potvrdili da ih je opt.S. tukao, maltretirao ili zlostavljao. Naprotiv, saslušani svjedoci Z.G. i S. M. koji su prisustvovali pretresu kuća i objekata su potvrdili navode odbrane opt.S. da sve radnje koje su dana 06.05.1992. godine izvršene od strane policije prilikom pretresa kuće oštećenog T. O.a su vršene u skladu sa pravilima službe jer je pretres kuće vršen nakon dojave policiji da kod oštećenog O.a ima nedozvoljenog oružja. Znači, po ocjeni ovog suda ni ovaj događaj vezano za oštećene T.e se nemože staviti na teret opt.S. uostalom i prilikom saslušanja oštećenih T. O.a , H. i M. kao i svjedokinje Z. potvrđena je odbrana opt.S. kao i iskazi svjedoka Š.V. i V. V.a da od strane porodice T. iz R. nije bilo nikakvih primjedbi na ponašanje opt.S. vezano za

pretres oštećenog O.a niti prilikom izvršenih pretresa kod drugih kuća i objekata u B. u kojima je učestvovao opt.S.. Što se tiče zlatnog nakita koji je po izjavi oštećenih T.a i svjedokinje Z. nestao iz kuće oštećenog O.a to nije predmet optužnice. Sud nije imao potrebe da posebno elaborira ovu okolnost tim prije što je tokom pretresa utvrđeno da su oštećeni O. i njegovi sinovi prijavili ovaj slučaj nadležnim organima koji su radili na ovom slučaju. Dakle, aktivnosti koje je preduzimao opt.S. kao aktivni policajac kod kuće T.a u navedene dane je vršio na osnovu pravila službe i aktivnosti koje je policija sprovodila na području B. a povodom dojave u vezi pronalaska nedozvoljenog oružja i eksplozivnih sredstava kod pojedinih lica i to ne samo lica Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti već i lica Crnogorske i Srpske nacionalnosti u B. . Znači da se nije vršila selekcija oko pretresa kuća i objekata u B. već se samo postupalo po dojavama oko nedozvoljenog držanja oružja i eksplozivnih materija kako su u svom iskazu potvrdili i svjedoci V. V., Š. V. i dr. koji su saslušavani na ove okolnosti. Niko od oštećenih T.a nije potvrdio da je njih udarao po tijelu opt.S. ili da bi ih plašio pucanjem iz oružja iznad njihovih glava ili da se ponašao nedolično i neprimjerno, što sve upućuje na zaključak da je odbrana opt.S. potvrđena. Takodje, sud je na nesumnjiv način utvrdio da u pretresima kuće oštećenog T. O.a, nije učestvovao opt. Š. R..

Isto tako, sud nalazi da su pretresi kuća kod oštećenih D. I.a, D. O.a i T. H. vršeni u dane 02.11.1992 godine i 05.11.1992 godine a ne kako stoji u tač.3 optužnice da je to bilo u prvoj polovini aprila 1992 godine, što je potvrđeno kroz pismene dokaze i to zapisnike o pretresanju kuća i objekata i iskazima oštećenih kao i odbranama optuženih S. i Š.. Pretresi kod kuća i objekata ovih oštećenih su vršeni na osnovu dojave da ova oštećena lica nedozvoljeno drže oružje i eksplozivna sredstva. Prilikom pretresa kuća i objekata navedenih oštećenih dana 05.11.1992 godine kod oštećenog D. O.a pronadjeno nedozvoljeno oružje i to AP kalašnjikov, jedna ručna bomba, lovačka puška, 17 metaka za lovačku pušku, pištolj CZ sa dva okvira od pištolja sa 14 metaka, a kod oštećenog D. I.a dana 05.11.1992 godine pronadjene dvije ručne bombe, lovačka puška, jedan pištolj sa 8 metaka i 56 metaka za lovačku pušku a kod D. I.a nedozvoljeno oružje bliže navedeno u potvrdi o privremeno oduzetom oružju za ovo lice. U pretresanju kuće D. M. i njegovih sinova I.a i O.a učestvovao je opt.S. i prilikom prvog pretresa bio je prisutan i komandir CB P. V. V., ali, je utvrđeno da nije bilo nikavog kontakta ili nasilja nad oštećenim I.om i O.om ili D. J.om što je potvrđeno iz iskaza svjedoka V. V.a, T. M. koji je sačinio zapisnik o izvršenom pretresanju i snimao sve preduzete radnje u vezi ovog pretresanja. Uostalom, oštećeni D. J. se na g.pretresu izajsnio da se opt.S. ponašao korektno, bez ikakve primjedbe na njegov odnos prema oštećenima jer je pretres izvršen po pravilima službe. Za oduzeto oružje i eksplozivne materije je sačinjena potvrda o privremeno oduzetim predmetima. Isto tako i ovaj sud nalazi da prilikom drugog pretresa, radnje od policije vršene su u skladu sa pravilima službe, jer je tom prilikom kod oštećenog D. I.a pronadjena automatska puška "Kalašnjikov", kao i dvije ručne bombe. Pretres nije vršen kod oštećenog D. J. jer je on stanovao u kući njegovog oca M., da su lica kod čijih kuća je vršen pretres bila korektna, nijesu pružali otpor i nije imalo potrebe da se prema njima primjenjuje bilo kakva sila, već nakon završenog pretresa kuća i objekata da je sačinjena službena zabilješka i data potvrda o privremeno oduzetom oružju, municiji i bombama, pa su sva lica koja su učestvovala u pretresu otišla u vozila prema P. sa licima koja su lišena slobode kod kojih je nadjeno nedozvoljeno oružje i eksplozivne naprave. U ovim pretresima kuća i objekata nije bio prisutan oštećeni D. J. već je čuvao stoku, nije bilo dojave da on nedozvoljeno drži oružje pa nije imalo potrebe da bilo koje službeno lice ide kod njega na livadi gdje je čuvao ovce pa ni opt.Š. koji je prisustvovao pretresu da bi prinosiso bombu oštećenom J.u u usta i da mu prijeti niti je dokazano daje u dvorištu kuće u kojoj živi oštećeni J. opt.Š. njega izudarao šakama i nogama po tijelu te vrhom palice u predjelu grudi i stomaka niti dokazano da je NN lice iz rezervnog sastava VJ prišlo i šljemom ga udarilo u predjelu vilice a drugo NN lice pripadnik VJ da bi ga

udarilo nogom u predjelu butine noge. Iskaz oštećenog J.a nije potvrđen kroz med. dokumentaciju da je imao bilo kakvih povreda jer da je bilo takvih povreda oštećeni J. bi se javio ljekaru u P. i dobio bi med.dokumentaciju ali, kako i sam oštećeni J. ističe da se on nije javljao na pregled kod ljekara navodno zbog udaljenosti njegovog sela od P., što je ovako objašnjenje za sud neprihvatljivo i neshvatljivo. Isto tako nijesu potvrđeni navodi optužnice da su oštećeni D. I. i O. tučeni i maltretirani na način kako to oni ističu od strane opt.Š. i S.. Naime, prilikom pretresa kuća u kojima su živjeli oštećeni I. i O. D. pronađeno je oružje kao i kod oštećenog T. H., zbog čega su i oštećeni D. I. i T. H. osudjeni pravosnažnim presudama na kazne zatvora koje su izdržali, znači, da su pretresi od policije izvršeni u skladu sa zakonom i pravilima službe pošto su dojave o držanju nelegalnog oružja kod ovih lica bile tačne. Ni oštećeni D. I. i O. nijesu podkrijepili svoje navode bilo kojim drugim dokazom, da su oni imali povrede, jer da je bilo povreda kod njih oni bi prijavili prilikom saslušanja u CB P. odnosno kod zatvorskog ljekara u Zatvoru u B.P. ali su i sami istakli da oni to nijesu prijavljivali pa se njihovim iskazima ne može vjerovati jer da je bilo povreda kod njih oni bi to i prijavili što bi se i objektiviziralo kroz med.dokumentaciju, a njihovi iskazi da bi našli punu potvrdu.

Optuženi Š. nije imao potrebe da ide van dvorišta kuće D. M., gdje je vršen pretres, prema livadi na kojoj je čuvao ovce oštećeni J. i da ga udara na način kako je to oštećeni J. i predstavio, jer na ime oštećenog J.a nije bilo dojave kod policije da kod njega ima nedozvoljenog oružja već su prijavljena njegova braća O. i I. kod kojih je i pronađeno nedozvoljeno oružje i eksplozivne materije. Svjedoci V., Z. i T. potvrdili da je nakon izvršena oba pretresa kod kuća D. M., oca oštećenih I.a, O.a i J.a odmah sačinjen zapisnik o pretresanju izdate potvrde o privremeno oduzetom oružju, sve to praćeno snimanjem putem kamere od strane službenog lica CB P., T. M. u svojstvu krim.tehničara, a nakon toga sva lica koja su prisustvovala pretresu su ušla u službena vozila i sa oštećenim I.om i O.om koji su lišeni slobode odmah otišli prema CB P., bez ikakvog zadržavanja ili svraćanja prije dolaska u P. Uostalom i oštećeni O. ističe da njega ispred kuće nije tukao opt.S. i samo ponašanje oštećenog D. O.a kada je na pretresu izjavio da on ne tereti opt.S. i Š. već predlaže da se oni puste iz pritvora na slobodu i oslobode od odgovornosti, a on samo traži naknadu štete za uništene objekte, kao i naknadu nematerijalne štete, što upućuje na zaključak da se u ovom dijelu njegovog kazivanja ne može povjerovati niti u dijelu iskaza da je njega tukao opt. Š., kako mu je to saopštio D.R., pošto ovom kazivanjunije potvrđeno ostalim izvedenim dokazima, naprotiv demnatovano iskazima oštećenog T. H. koji navodi da su oštećenog D. O.a tukli pripadnici paravojnih formacija, jer ovaj svjedok nebi imao razloga da govori drugačije tim prije što su mu bile dobro poznate prilike koje su se dešavale na tom području, a ne optuženi S. i Š.. Iz iskaza ovog oštećenog je potvrđeno da optuženi S. i Š. nijesu pucali iz oružja u vazduh a iznad glave S. H., te u tom dijelu prihvata njegov iskaz koji je našao uporište u iskazima drugih svjedoka koji su se izjašnjavali na ovu okolnost.

Isto tako, nije dokazano da je S. H. izvršio samoubistvo vješanjem usled straha i nehumanog ponašanja optuženih S. i Š. dana 02.11.1992 godine. Naime, svjedoci V. V., Z.G. i T. M. su potvrdili da nije bilo nehumanog ponašanja optuženih S. i Š. prema S. H., ili bilo kojem drugom licu iz B.. U ostalom na g.pretresu oštećena S. Z. supruga oštećenog H., je potvrdila da njoj H. nije govorio, da su ga tukli opt.S. ili lice D. već samo čula kako S. i taj D. vode veću grupu vojnika i policije prema granici BiH. Ovim iskazom na g.pretresu oštećena Z. je opovrgla ranije kazivanje kod Kantonalnog tužilaštva u S. i kazivanje kod istražnog sudije ovog suda. Na osnovu pismenih dokaza i iskaza saslušanih svjedoka niko nije potvrdio da se S. H. objesio usled bilo kojih nezakonitih i nehumanih radnji od optu.S. i Š., da su ga oni zlostavljali ili da su pucali iz oružja iznad njegove glave, jer je i oštećeni D. O. potvrdio da optuženi nijesu pucali iz oružja u vazduhu iznad glave S. H. ili da su se uopšte nehumano ponašali prema njemu, da bi on izvršio samoubistvo vješanjem. To upućuje na zaključak da ni ovaj navod iz optužnice

u odnosu na optužene S. i Š. nije potvrđen. Sud ima u vidu i iskaz oštećene S. Z. na g.pretresu kojim negira da su njenog muža H. tukli opt.S. i lice koje se preziva D., a ime optuženog Š. čak i ne pominje u vezi njenog supruga.

Oštećeni T. H. je u svom iskazu istakao da on od optuženih poznaje samo Dj. R. kojeg je vidio jednom u redovnom sastavu VJ u 1992 godini i da ga opt.R. nije tukao, niti su to činili ostali optuženi, niti zna ko je tukao njegovog sina R. na oko 300 m od njegove kuće. Da je on nedozvoljeno držao automatsku pušku koju je sakrio oko 700 m od kuće i koju je pokazao policiji, gdje je sakrio, a ističe da su pripadnici paravojnih formacija tukli D. O.a.

Imajući u vidu činjenicu da je oštećeni R. Š. govorio i S.B. sekretaru MZ B. da su njega i suprugu A. tukli neka vojska ali nije znao da kaže i koja vojska. Oštećeni Š. se javljao u bolnici u P. ali zbog upale pluća ali ne zbog zadobijenih povreda od vojske a koja činjenica je i potvrđena kroz izvještaj bolnice iz P. i iskaza svjedokinje dr. B.V. da je dana 12.04.1993 godine, Š. snimao pluća i utvrđena mu dijagnoza zapaljenje pluća i zapaljenje plućne maramice s desne strane. Dr. B.V. je posumnjala da je oštećeni Š. liječen u P. bolnici 12 dana a da to nije evidentirano u medicinskoj dokumentaciji. Oštećeni Š. imena optuženih Dj. R. i R., C. S. i G.Dj. je naveo pošto je znao da su ova lica lica vojnici po ugovoru kod VJ pošto su bili u karauli u K. gdje je i oštećeni obavljao dužnost predsjednika MZ B.. Optuženi su odbranama potvrdili da oni nijesu nikada imali nesporazuma ili sukoba sa oštećenim Š.om niti ga poznaju. U protivnom, da su ga navedeni optuženi tukli kako to oštećeni Š. navodi, prijavio bi ih kod starješine karaule u K.e ili kod komande VJ u P., nadležnom organu policije ili drugim državnim organima pošto se Š. iz B. odselio u avgustu 1996 godine a do tada nikome nije pričao da su ga upravo tukli navedeni optuženi, već da je govorio da ga je tukla neka vojska, što upućuje na zaključak da je ta neka vojska iz redova drugih jedinica prisutnih i stacioniranih na području P. i B., kod činjenice da je na području B. bilo i drugih pripadnika jedinica a ne samo vojske u karauli u K.e. Oštećeni Š. nije govorio čak i da je ta neka vojska tukla njegovu suprugu A.. Svjedokinja dr.B.V. je do detalja objasnila kako se vrši prijem pacijenata koji se zadržavaju na liječenje u bolnici i da se nakon izvršenog liječenja daje otpusni list iz bolnice kao i izvještaj ljekara o provedenom liječenju, zbog čega je pacijent liječen ikada je završeno liječenje sa potpisom ljekara u otpusnom listu koji je liječio pacijenta i potpisao otpusnu listu. Oštećeni Š. i njegova supruga A. nemaju nikakve med.dokumentacije o povredama o kojima je govorio Š. da je zadobio kao i njegova supruga A. od označenih optuženih lica. Sve prednje ukazuje da se iskazu oštećenog Š.a ne može pokloniti vjera pošto njegov iskaz nije našao potvrdu ni u jednom izvedenom dokazu.

Isto tako, ovaj sud nalazi da su optuženi S. i Š. radili kao policajci kod CB P. na osnovu propisa i pravila službe. Sve intervencije na terenu B. bile su na osnovu operativnih saznanja i podataka oko držanja nelegalnog oružja i dr. svjedok V.V. je povratio da prilikom tih pretresa kuća i uopšte postupanja prema Bošnjačko-Muslimanskom stanovništvu B. u periodu od 1992 do 1995 godine kada je on bio komandir policije u P. nije bilo nepravilnosti od strane policije. Da ni jedan policajac koji je učestvovao u pretresanju kuća i objekata mještana na području B. nije tukao, zlostavljao, maltretirao ili se nehumano ponašao prema licima Bošnjačko-Muslimanske nacionalnosti jer su pretresi kuća vršeni planski i organizovano a zbog dojave za nedozvoljeno oružje koje drže pojedina lica iz B.. Svjedok Š. V. koji je obavljao dužnost načelnika CB P. u periodu od 01.08.1992.

do 15.01.1993 godine je potvrdio da je zbog izbijanja oružanog sukoba u BiH 1992 godine i održan sastanak u K. - MZ B. 1992 godine na kojem je bio prisutan prdsjednika tadašnje SRJ Dobrica Ćosić, Momir Bulatović u svojstvu predsjednika RCG, Nikola Pejaković ministar policije i dr. najviši rukovodioci opštine P. kada je i dogovoreno da se

angažuju posebne jedinice Saveznog MUP- a, MUP-a RCG sa sjedištem u P., te da se rasporede vojska i policija na području B. prema granici sa BiH i RS a sve radi zaštite granice CG prema BiH i RS kao i da se sačuva mir i sigurnost svih stanovnika B..

Naprijed iznijeto, znači, da nije dokazano da je od optuženih došlo do kršenja pravila Medjunarodnog prava utvrđeno čl.7.st.2. Rimskog statuta prema civilnom stanovništvu ne samo u BiH nego i na području B. kod P. niti da su radnje optuženih preduzete kao dio šireg ili sistematskog napada usmjerenog protiv civilnog stanovništva. U ovom krivičnom predmetu se na strani oštećenih pojavljuju 10 lica stim što oštećeni T. H. navodi da njega niko od optuženih nije tukao ili maltretirao a to isto su potvrdili i oštećen T. O., H. i M.. Oštećena Z. S. ističe da njoj nije rekao njen suprug S. H. da su njega tukli opt.S. i Š., dok ostali oštećeni R. Š. , B.A. D. J., I. i O. nijesu dokazali da su se prema njima na bilo koji način nehumano ponašali optuženi. Svi saslušani svjedoci su potvrdili da nije bilo nikavog sistematskog napada uperenog protiv civilnog stanovništva Bošnjačko -muslimanske nacionalnosti na području B., koji je bio planiran, o kome bi se posebno postigao dogovor, postignute određene smjernice i si. Naime, iz iskaza saslušanih svjedoka kao i pismenih dokaza proizilazi da je VJ na području B. kao i prisustvo policije bio stabilizirajući faktor jer je zadatak VJ bio da obezbijedi državnu granicu CG prema BiH i RS a policije da očuva red i mir medju žiteljima B. a zajednički zadatak im je bio da se spriječi da se ne prenese rat iz BiH i RS na području B. i dalje prema SRJ. Da su pretresi kuća i objekata mještana B. vršeni u cilju provjere i dojava oko nedozvoljenog držanja oružja i eksplozivnih materija te u slučajevima pretresa kuća oštećenih D. I.a i O.a te T. H. i T. O.a je utvrđeno da je prilikom pretresa kuće D. O.a dana 02.11.1992 godine oduzet AP Kalašnjikov, ručna bomba M-75, lovačka puška "Zastava" sa 17 metaka, pištolj CZ sa dvaokvira i 14 metaka kal.7,65 mm a dana 05.11.1992 godine je oduzet pištolj marke CZ sa 25 metaka i bomba M-52. Od oštećenog D. I.a je dana 02.11.1992 godine oduzeto dvije ručne bombe, pištolj marke CZ sa 8 metaka kal.7,65 mm i 56 metaka za lovačku pušku 12 mm a dana 05.11.1992 godine oduzeta AP kalašnjikov sa dva okvira, lovačka puška , bomba i 100 metaka kal.7,62 mm i 8 komada metaka za lovački pušku kalibra 12 mm.

Da je od T. H. oduzeto dana 02.11.1992 godine AP "Kalašnjikov" sa dva okvira od po 30 metaka , kal.7,62 mm, pištolj CZ sa dva okvira i 13 metaka kal.7,65 mm. Od oštećenog T. O.a takodje je oduzeto oružje i eksplozivne naprave. Da su za sve slučajeve ubistva, prijavljenih paljevina ili izvršenih kradja na području B. izvršene provjere na terenu od CB P. gdje su sačinjeni zapisnici i službene zabilješke, zapisnici o uvidjaju a u slučajevima kada je izlazio ovlašćeni organ Osnovnog suda ili Višeg suda iz B.P. da su sačinjeni i zapisnici o uvidjaju. Da je akcijom oko pronalaska nelegalnog oružja kod mještana B. rukovodio V. V. komandir CB u P. dok je Specijalnom jedinicom komandovao V. B..

Na osnovu dojava oko nedozvoljenog oružja u B. kod pojedinih lica su izvršeni pretresi gdje je i pronadjeno nedozvoljeno držanje oružja i eksplozivnih materija, što znači da pretresi kuća i objekata oštećenih nije bio dio plana ili politike o etničkom čišćenju područja B. prema licima Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti da bi se iseljavali prema S., G. ili P. To je bilo iseljavanje na osnovu njihove odluke dobrovoljno, pošto je tokom pretresa utvrđeno da se u periodu Medjunarodnog oružanog sukoba u BiH u 1992 do 1995 godini iseljavali i stanovnici Srbi i Crnogorci iz B.. Niko od saslušanih svjedoka nije potvrdio da je iseljavanje iz B. vršeno usled nehumanog ponašanja optuženih. Svjedok A.J je potvrdio da su se lica iz B. selila iz ličnih razloga ali ne pod pritiskom državnih organa. Ovome treba dodati činjenicu da su na području P. bile smještene i specijalna brigada iz B.a, jedinstvenog MUP-a iz P. i dio ljudstva inetrvantnog voda, te da je bilo pojedinačnog nehumanog postupanja od strane pojedinaca iz vojske i policije, prema Bošnjačko-muslimanskom stanovništvu iz B., kako je to u svom iskazu i predstavio

svjedok V. V., ali, to se ne može odnositi na optužene iz naprijed iznijetih razloga.

Sud je o iskazu oštećenih koji su odstupili u svom iskazu na g.pretresu od iskaza datim u toku istrA., pošao od toga kakvi kvaliteti imaju iskazi saslušanja oštećenih u svojstvu svjedoka. U cilju razrješenja ovih spornih pitanja, sud se opredijelio za pristup da izvrši jednu kompleksnu ocjenu dokaza polazeći od analize iskaza oštećenih stavljajući ih u okvir vremena kada se iskazi daju i povezujući ih sa iskazima saslušanih svjedoka kojima odbranu svih optuženih provjerava u svim njenim elementima. Imajući u vidu iskaze saslušanih svjedoka i to: R.M., Č. Z. , J. R., M. S., K. M. , R. B. , D. vič DrA. Ijuba zv D., M.A., S.B., S.M. te svjedoka Z.G.a, T. M., S. M., B. B. , V. V.a, D. M., A. M., Š.V., B. V., A. J. , B. M., B.V. i T. Z. a dovedeno u vezu sa iskazima oštećenih sud nalazi da ono što oštećeni izjavljaju treba da se cijeni sa posebnom rezervom.

Negacijom odbrane optuženih da je bilo kakvog fizičkog kontakata optuženih i oštećenih a sve dovedeno u vezu sa iskazima svih svjedoka kao i pismenih dokaza, dala je dodatni argument kod ispravne ocjene odbrana optuženih. Znači iskazi oštećenih dati u toku istrA. i na g.pretresu u sklopu ostalih izvedenih dokaza nemaju dovoljan kvalitet niti su ubjedljivi, da se na osnovu njih može izvesti pouzdan zaključak o dokazanosti navoda optužbe. Oštećeni D. I. navodi da je napustio selo Cerjenci zbog rezervista VJ čiji je logor bio iznad njegove kuće a da je AP "kalašnjikov" i dvije bombe koje su pronađene kod njega kupio kada su počela ratna dešavanja u BiH. Iskaz ovog oštećenog nije potvrđen da su ga opt.S. i Š. tukli, niti da su oni tukli T. H. i D. O.a jer je i oštećeni T. H. u svom iskazu naveo da on nije tučen od optuženih, pa ni od S. i Š.. Isto tako, demantovan je i njegov iskaz da je optuženi S. tukao i maltretirao D. J., njegovog brata, pošto tu činjenicu nije potvrdio oštećeni J.. Naprotiv, govorio je o ponašanju opt.S. kao korektnom. Sud nije mogao da prihvati njegovo pravdanje razlike iskaza na g.pretresu u odnosu na iskaz dat u toku istrA. da je to iz straha, jer zato i nije imalo potrebe, pošto je mogao da se izjasni o ovim događanjima slobodno, imajući u vidu vrijeme njegovog saslušanja kod nadležnog suda. Znači, da iskaz ovog svjedoka sud nije mogao prihvatiti. Isto tako, sud nije mogao prihvatiti ni iskaz svjedoka D. J. da ga je tukao opt.Š. u prisustvu svjedoka Z.G.a a dok se oštećeni nalazio na livadi gdje je čuvao stoku a u blizini kuće u kojoj živi gdje je vršen pretres pošto je to kazivanje demantovano iskazom svjedoka Z.G.a i V. V.a. Naime, opt.Š. kako je sud na nesumnjiv način utvrdio nije bio prisutan pretresanju kuće D. M. oca oštećenog J.a dana 02.11.1992 godine, već samo drugi put pretresanju dana 05.11.1992 godine. Svjedoci V. , Z. i T. koji su prisustvovali pretresanju kuće D. M. a čije radnje pretresa su snimane video kamerom od strane krim.tehničara T. M. su sprovedene po propisima i pravilima službe uz stalno prisustvo navedenih starješina opt.Š., V.a i Z.a kojima se oštećeni J. nije požalio da je bilo kakvog nekorektnog ponašanja ili da je tučen od opt.Š.. Uostalom i nije imalo potrebe da dolazi do bilo kojeg fizičkog kontakta između opt.Š. koji je izvršavao službene radnje i oštećenog J.a jer za oštećenog J.a nije bilo dojave da on drži nedozvoljeno oružje, već na njegovu braću O.a i I.a, tim prije što niko od prisutnih lica i ukućana porodice D. se nije protivilo pretresanju, pa nije imalo ni potrebe za bilo kakvom upotrebom fizičke sile. Pretres kuće je vršen pod kontrolom starješina policije V. V.a i Z.G.a iz CB P. uz snimanje sa video kamerom od strane krim.tehničara T. M..

Sud nije mogao prihvatiti ni iskaz oštećenog B. A. koji je različito govorio prilikom više saslušanja. Tako u prvom saslušanju kod Kantonalog tužilaštva u G. nije pominjao opt. B.M. da ga je tukao u februaru 1993 godine a na način kako je to navedeno pod tač.2. optužnice. U iskazu kod istražnog sudije ovog suda dana 17.01.2008. godine tek tada ističe da ga je tukao opt.B. a to ponovio i dana 21.04.2009. godine kod ovog suda. Medjutim, na g. pretresu oštećeni A. ističe da gaje taj B. tukao ne samo šamarima po licu, već i sa nogama obuvenim u čizmama i kundakom po ledjima i stomaku i desnoj nozi. Imena koja je pominjao i to B.M., B. D., D.S. i lice po imenu A. su imena koja je

čuo od rezervista da se tako zovu ta lica jer su mu tako govorili. Medjutim, oštećeni A. nema med.dokumentacije o povredama u vidu otoka lica i glave kako stoji to u st.2. optužnice što ukazuje na činjenicu da pošto iskaz ovog oštećenog nije potvrđen ni jednim izvedenim dokazom, već naprotiv potvrđena odbrana optuženog B.a, to iskazu oštećenog A. sud nije mogao pokloniti vjeru.

Ovaj sud je prihvatio iskaze oštećenih T. O.a, M. i H. te svjedokinje T. Z. koje su dali na g.pretresu da oni nijesu maltretirani od optuženih S. i Š., jer su njihovi iskazi našli punu potvrdu u iskazima saslušanih svjedoka na okolnost pretresanja kuće i objekata oštećenog O.a, ali ne i njihove iskaze koji su dali u toku istrA. jer je očito da takvi iskazi nijesu mogli da rukovode sud u drugačijem zaključivanju, jer je očito da su oštećeni i svjedokinja tendenciozno svjedočili na štetu navedenih optuženih i da je njihovo kazivanje na g.pretresu zaista tačno što su potvrdili i svjedoci saslušani na ove okolnosti.

Isto tako, sud nije mogao prihvatiti ni iskaz oštećenog D. O.a sa razloga što je njegovo kazivanje demantovano iskazima oštećenih a i sam potvrdio na g.pretresu da ga nije tukao opt.S. ispred kuće već samo opt.Š. i da je zbog toga bio krvav po licu. Medjutim, imajući i vidu iskaze svjedoka V.a , Z.a i T.a koji je snimao čitavu radnju pretresa kuće u kojoj je živio oštećeni O. na jasan način ukazuje da fizičkog kontakta izmedju oštećenog O.a i opt.Š. nije bilo tim prije što i sam oštećeni potvrđuje da je od D.R. saznao za ime Š. R.. Isto tako, demantovano je njegovo kazivanje da je dva puta bio udaren od opt.S. dok se nalazio u kamionu jer tu činjenicu niko nije potvrdio niti je bilo ko od saslušanih svjedoka potvrdio da je oštećeni O. bio krvav po licu kako ispred dvorišta kuće tako i na kamionu na putu prema P. jer oštećeni O. nije pružio dokaze potvrđene kroz med.dokumentaciju daje imao povrede.

Sud je prihvatio iskaz oštećenog T. H. jer se njegov iskaz ne kosi sa zaključcima suda, tim prije što ovaj oštećeni od optuženih jedino poznaje opt.Dj. R. ali u svom iskazu potvrdio da ovaj optuženi kao i ostali njega nijesu tukli ili maltretirali, pa je takav iskaz našao punu potvrdu u iskazima saslušanih svjedoka.

Ni iz drugih izvedenih dokaza, nebi bilo mjesta izvodjenju drugačijeg zaključka. Svi saslušani svjedoci svojim iskazima negiraju navode optužbe jer ni iz iskaza oštećenih nemože se utvrditi pouzdana veza izmedju radnji koje su stavljene optuženima na teret i posledicama sa djelatnostima optuženih. Oštećeni ili o tome ništa ne znaju ili imaju saznanja po kazivanju drugih. Svoje iskaze oštećeni R. Š.

1 B.A., D. J., I. i O. nijesu mogli da podkrijepe kroz med.dokumentaciju ili na bilo koji drugi način. Oštećeni T. H. te T. O., H. i M. u svojim kazivanjima su decidni da ni jedan od optuženih nije prema njima ili njihovim porodicama nehumano postupao već da se to radilo o drugim licima koja su oni pominjali da je riječ o rezervistima, ili licima koja navode oštećeni T.i, ali to se nemože dovesti u vezu sa optuženima S. ili Š.em.

Sud je prihvatio iskaze svih svjedoka, (sem svjedoka R. O.a čiji iskaz je irelevantan za ovu krivično pravnu stvar, jer njegova kuća ne pripada području B. pa samim time ni dešavanja vezano za njegovu majku jer to i nije bio predmet optuženja), jer su iskazi svjedoka jasni, logični, medjusobno se prepliću i podudaraju, istinito prikazali događaj našli puno uporište u pismenim dokazima a dijelom i u iskazima oštećenih tim prije što se radilo o licima kojima su za period svjedočenja bile dobro poznate prilike i okolnosti vezano za rad i aktivnost svih optuženih, ne samo za njihovo postupanje u dane kako im je to stavljeno na teret optužnicom, već i prije i kasnije, jer sud nije imao ni jedan valjani argumentovan razlog a da ne prihvati njihove iskaze kao istinite, ničim nijesu opovrgnuti ili demantovani jer su svi optuženi obavljali svoje poslove savjesno, profesionalno i odgovorno, te da nije bilo nikavih pritužbi ili prigovora na njihov rad, tim prije što iskazi svjedoka nijesu demantovani iskazima oštećenih, niti su iskazi svjedoka suprotni odbranama optuženih.

Sud je u cjelosti prihvatio pismene izvedene dokaze jer se radi o javnim ispravama ili zvaničnim izvještajima ili službenim zabilješkama, kojima nije bilo prigovora, niti su ovi dokazi na bilo koji način dovedeni u sumnju drugim izvedenim dokazima.

Imajući u vidu iskaze oštećenih, svjedoka, kao i sve pismene dokaze koji su izvedeni na g.pretresu ovaj sud zaključuje da nije dokazano da su optuženi Dj. R. i R., C. S., G. Dj. i B. M. kao vojnici po ugovoru VJ otišli u B. samoinicijativno već rasporedjeni od strane njihove komande krajem januara 1993 godine, s obzirom da je donijeta odluka na Saveznom nivou tada države SRJ u čijem se sastavu nalazila i RCG a sve radi prisustva VJ na području B. kako bi se obezbijedila državna granica prema BiH i R. Srpskoj te da bi se spriječilo prenošenje ratnog vihora iz BiH i RS prema P. i dalje prema P. i S. i da je VJ bila stacionirana na karauli u K. i to u prostorijama OŠ koja je namijenjena za potrebe vojske. Policija je djelovala u okviru svojih zakonskih ovlašćenja radi obezbjedjenja reda i mira na području B.. Opt. S. i Š. su bili pripadnici MUP CG -CB P. i da ne samo ovi optuženi već i drugi policajci koji su učestvovali u akcijama i pretresima kuća na području B. nijesu maltretirali, tukli ili zlostavljali lica čiji su objekti pretresani, jer nje bilo pritužbe na rad tih lica, ni na optužene S. i Š.. Takodje, nijesu dokazani navodi optužnice da su u vrijeme međunarodnog oružanog sukoba u BiH u toku 1992-1995 godine optuženi kao pripadnici graničnog bataljona VJ u P. odnosno pripadnici MUP-a CB P. kršeći pravila međunarodnog prava utvrđena čl.7.st.2. Rimskog statuta prema civilnom stanovništvu u BiH a u okviru šireg ili sistematskog napada uperenog protiv civilnog stanovništva Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti, prilikom pretresa kuća radi pronalaska i oduzimanja oružja nehumano postupali prema građanima muslimanske nacionalnosti, vršili torturu i nasilje, tukli ih dok su tražili da predaju oružje, proveravali da li učestvuju u borbenim okršajima na strani zelenih beretki i da li zelenim beretkama dopremaju hranu i ostale namirnice i kriju pripadnike zelenih beretki u svojim kućama u B. da su kod istih nehumanim ponašanjem prouzrokovao teške patnje i ozbiljno im ugrožavali zdravlje i vrijedjali tjelesni integritet, primjenjivali mjere zastrašivanja, stvarali psihozu za prinudno iseljavanje iz sela tog područja, usled kojeg ponašanja je došlo do iseljavanja muslimanskog stanovništva na području S., G. i P.

Naime, krivično djelo zločin protiv čovječnosti obuhvata različita nehumana i nečovječna postupanja sa pripadnicima civilnog stanovništva i kreću se od lišavanja života, nanošenja teških tjelesnih povrda ili ugrožavanje zdravlja pa sve do nehumanog postupanja kojima se namjerno prouzrokuju teške patnje ili ozbiljno ugrožava zdravlje ljudi. Izvršiocem ovog djela smatra se i lice koje nije neposredno učestvovalo u izvršenu nekog od navedenog zločina, ali je naredilo da se takav zločin vrši. Zločin protiv čovječnosti treba da se vrši u okviru šireg ili sistematskog napada upereno protiv civilnog stanovništva a djelo se može izvršiti samo za vrijeme oružanog sukoba. Međutim, sudska praksa uzima da se zločini mogu vršiti i u toku oružanog sukoba ali i kada je taj sukob prestao a vrši se u kontekstu šireg i sistematskog napada protiv civilnog stanovništva. To znači, da postoji oružani sukob i da jedna ili obje strane u tom sukobu međusobno se napadaju s tim što napadi nijesu spontani i nijesu locirani na određeni uži prostor. Pojam "šireg napada" treba shvatiti da se oružani sukob odvija na širem području, dok se pojam "sistematskog napada" smatra onaj koji je planiran, o kome je prethodno postignut dogovor, odrdjene smjernice i si. Takav plan se može uklopiti i u širi vojni ili politički plan, a može biti vezan i za konkretne operacije gdje se smatra i program plitčkih partija, odluke skupština, pa čak i ideja o etničkom čišćenju određenih područja. Djelo treba da se pojavljuje kao kršenje pravila međunarodnog prava kojima su zabranjeni ovakvi oblici nehumanog postupanja, a krivično djelo je svršeno kada je uz ostale uslove preduzeta neka od zločinačkih radnji s tim da može biti izvršeno i kad oružani sukobi prestanu.

U konkretnom slučaju, ovaj sud nalazi, da tokom pretresa nije dokazano, da su optuženi izvršili krivično djelo koje im je optužnicom stavljeno na teret. Naime, RCG je

tada bila u sastavu SRJ i nije bila u ratu ni sa jednom zemljom iz svog okruženja pa ni sa BiH niti je na području SRJ bilo proglašeno ratno stanje. Teritorija područja B. pripada opštini P. u sastavu teritorije RCG jer se područje B. graničilo sa BiH i RS čak 140 km. Na području B. sigurnosna situacija u periodu 1992 do 1995 godine nije bila zadovoljavajuća posebno na početku izbijanja oružanog sukoba u BiH u 1992 godini. Stih razloga je i planirano da prisustvo VJ i policije na području B. stabilizuje situaciju, smiri se opravdani strah svih mještana B., kako za ličnu sigurnost tako i sigurnost imovine i da bi se obezbijedila granica kao i očuvao red i mir svih mještana B.. Naprotiv, tokom pretresa je na nesumnjiv način utvrđeno da nije bilo planinarnog sistematskog napada protiv civilnog stanovništva Bošnjačko- muslimanske nacionalnosti na području B., niti da je postignut bilo kakav dogovor na opštinskom, republičkom ili saveznom nivou da bi se dale određene smjernice bilo da je riječ o vojnom ili političkom planu niti da je bilo političkih odluka ili odluka skupština da bi se radilo o etničkom čišćenju područja B. a odnosi se na pripadnike Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti. Naime, optuženima Dj. R. i R., C. S.u i G. Djordju stavljeno je na teret da su dana 22.02.1993 godine u selo M. postupali prema oštećenima R. Š.u i Arifi na način kako je to bliže navedeno u st.1. izreke presude odnosno optu.B. u februaru 1993 godine prema oštećenom B. A. iz sela V. kako je to označeno u st.2. izreke presude, dok optuženima S. Slaviši i Š. R.u da su postupali kao pripadnici policije CB u selu V. prema navedenim oštećenim licima kako je označeno u st.3. izreke presude odnosno optuženi Š. prema oštećenom D. J.u vršio radnje kako je to bliže navedeno u st.4 izreke presude. Dakle, stavljeno im je na teret da su prilikom pretresa kuća radi pronalaska i oduzimanja oružja nehumano postupali prema građanima muslimanske nacionalnosti vršili torturu i nasilje i dr. te nehumanim ponašanjem prouzrokovali teške patnje i ozbiljno ugrozili zdravlje i vrijedjali tjelesni integritet, primjenjivali mjere zastrašivanja, stvarali psihozu za prinudno iseljavanje iz sela tog područja. Medjutim, imajući u vidu da je na padinskim masivima B. smješteno 37 sela a da je od toga u 29 sela živjelo isključivo muslimansko stanovništvo znači da se radnja optuženima stavlja za sela V., M., P. i Č. a ne i u drugim selima B. gdje su živjeli Bošnjaci-Muslimani.

Tokom pretresa je utvrđeno da sve što je radila vojska na terenu B., da je radila po Pravilima službe VJ i Pravilima službe za graničnu službu. Vojska je radila sve po dnevnoj zapovjesti, obezbjedjujući granicu CG prema BiH u širini od 1 km a u dubini od 10 km pošto nije bila definisana granica prema BiH. Vojnici nijesu mogli da se kreću mimo zapovjesti kako na dužnosti tako i u slobodnom vremenu. To je utvrđeno iz iskaza svjedoka R.M. komandanta graničnog bataljona VJ u P. kao i iskazima svjedoka koji su bili starješine VJ u P. ili na karauli u K..

Takodje je utvrđeno tokom pretresa da opt.Dj. R. nije išao u patrole već za čitavo vrijeme radio kao kuvar u karauli u K.. Vojnici po ugovoru nijesu mogli da izadju nigdje mimo karaule, bez odobrenja, niti su vojnici po ugovoru mogli da nose oružje sa sobom kada bi izašli van karaule, tim prije što zadatak vojske nije bio da pretresa kuće u B. već da obezbijedi granicu. Da je od 05.02.1992 godine nakon pogibije vojnika D. Vujoša vodja patrole uvijek bio aktivni starješina.

Takodje, tokom pretresa nije dokazano da su se optuženi ogriješili o pravila Medjunarodnog prava i da su postupali suprotno čl.7.st.2. Rimskog statuta te da su svojim djelovanjem ostvarili obilježja krivičnog djela zbog kojih su optuženi te da su prema civilnom stanovništvu muslimanske nacionalnosti postupali. nečovječno sa prisilom, vršili torture i narušavali njihov tjelesni integritet te da je kod pripadnika muslimanske nacionalnosti ne samo kod oštećenih već kod ostalih građana B. nastupio strah usled ugrožavanja njihovog tjelesnog integriteta pričinjavanja štete na stambenim objektima kao i na vjerskim objektima od strane NN lica a takodje i pripadnika VJ i policije da bi dovelo to do iseljavanja dijela muslimanskog stanovništva sa područja B. u S., G. i P.

Naime, prema čl.7.st.1. Rimskog statuta - zločin protiv čovječnosti stoji "za svrhu ovog statuta pod "zločin protiv čovječnosti" podrazumijeva se bilo koja od sljedećih radnji kad su počinjene kao dio rasprostranjenog ili sistematskog napada uperenog protiv bilo kojeg stanovništva podrazumijevajući pod napadom; a) ubistvo, b) uništavanje, c) porobljavanje, d) deportacija ili nasilno premeštanje stanovništva, e) zatvaranje ili druga stroga lišavanja fizičke slobode narušavanje osnovnih pravila međunarodnog prava, f) torturu, g) silovanje, seksualno ropstvo, nasilne trudnoće, izazivanje steriliteta ili bilokojeg drugog oblika seksualnog ugrožavanja, h) progon bilo koje grupe ili kolektiva po političkoj, vjerskoj, rasnoj, nacionalnoj, etničkoj, kulturnoj i polnoj osnovi, ili druga postupanja koja su univerzalno nedopuštena po međunarodnom pravu u vezi sa bilokojom radnjom predviđenom ovim stavom ili bilo kojim drugim zločinom u nadležnosti suda, i) izazivanje nestanka lica, j) zločin apartheida, h) ostali nehumani postupci sličnog karaktera, nehumano prozrokovane teške patnje iliozbiljno ugrožavanje fizičkog ili mentalnog zdravlja.

U čl.7.st.2. Rimskog statuta stoji da je za svrhu st.1., potrebno sledeće: a) napad usmjeren na civilno stanovništvo, gdje je podrazumijeva takvo ponašanje koje povlači za sobom višestruka izvršenja djela predviđena st.1., a protiv civilnog stanovništva, naredjena od strane države ili kao dio organizovane strategije da se takav napad izvrši, b) uništavanje-gdje se podrazumijeva navodno podvrgavanje takvim životnim uslovima kojima se onemogućava korišćenje hrane i lijekova, pa takvi uslovi vode uništavanju dijela populacije, c) porobljavanje gdje se podrazumijeva primjena bilokojih sila usmjerene na tretiranje lica a kao privatne svojine ili izvršavanje bilo kakve upotrebe sile u cilju trgovine licima posebno ženama i djecom, d) deportacija ili nasilno premeštanje stanovništva gdje se podrazumijeva nasilno premeštanje lica u smislu istjerivanje i ostalih mjera, sa područja na kome su lica zakonito nastanjena, suprotno pravilima utemeljenim međunarodnim pravom, e) tortura podrazumijeva nehumano prouzrokovanje teških patnji, bilo fizičkih bilo mentalnih nad licem koje je u pritvoru ili pod kontrolom okrivljenog, što se pod torturom neće podrazumijevati bol ili patnja prouzrokovane slučajno ili kao nerazdvojna posledica zakonskih sankcija, f) nasilna trudnoća, podrazumijeva nezakonito zatvaranje žena i izazivanje nasilne trudnoće sa ciljem uticanja na etički sastav stanovništva ili izvršavanje ostalih teških kršenja međunarodnog prava, g) progon znači namjerno i teško lišavanje osnovnih prava suprotno međunarodnom pravu iz razloga pripadanja drugoj grupi ili kolektivu, h) zločin apartheida znači nehumane radnje počinjene u kontekstu jednog institucionalizovanog režima, sistemskog ugnjetavanja i domacije jedne rasne grupe nad bilo kojom drugom rasnom grupom sa namjerom održavanja takvog režima i nestanak lica znači hapšenje, zadržavanje ili otmicu lica, od ili sa odobrenjem podrškom ili pristankom države ili političke organizacije, koje odbijaju da daju informacije o lišenju slobode ili informaciji o sudbini ili boravištu tih lica, sa namjerom da takvim licima na duži vremenski period uskrate zaštitu koja im pripada.

U konkretnom slučaju optuženima je stavljeno na teret da su u vrijeme međunarodnog oružanog sukoba u BiH u toku 1992 -1995 godine, kao pripadnici graničnog bataljona V. J. u P. i pripadnici Ministarstva Unutrašnjih poslova-Centra bezbjednosti u P., kršeći pravila Međunarodnog prava utvrdjena čl.7.st.2. Rimskog statuta prema civilnom stanovništvu u BiH u okviru šireg i sistematskog napada uperenog protiv civilnog stanovništva Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti prilikom pretresa kuća radi pronalaska i oduzimanja oružja nehumano postupali prema građanima muslimanske nacionalnosti, vršili torturu i nasilje, tukli ih dok su tražili da predaju oružje, proveravali da li učestvuju u borbenim okršajima na strani zelenih beretki i da li zelenim beretkama dopremaju hranu i ostale namirnice i kriju pripadnike zelenih beretki u svojim kućama u B. pa su kod istih nehumanim ponašanjem prouzrokovane teške patnje i ozbiljno im ugrožavali zdravlje i vrijedjali tjelesni integritet, primjenjivali mjere zastrašivanja, stvarali psihozu za prinudno iseljavanje iz sela tog područja, usled kojeg ponašanja je došlo do iseljavanja muslimanskog stanovništva na području S., G. i P., ha način kako je to bliže predstavljeno u st. 1., 2, 3 i 4 optužnice, odnosno radnje koje su stavljene optuženima navedenog krivičnog djela.

Imajući u vidu odredbe čl.7.Rimskog statuta ovaj sud nalazi da okrivljenima nijesu stavljene na teret radnje koje su počinjene kao dio rasprostranjenog ili sistematskog napada uperenog protiv civilnog stanovništva na terenu B. i to radnje ubistva, uništavanja, porobljavanja, deportacije ili nasilnog premeštanja stanovništva, zatvaranja ili druga stroga lišavanja fizičke slobode, narušavanja osnovnih pravila međunarodnog prava, silovanje, seksualno ropstvo, nasilne trudnoće, izazivanje steriliteta ili bilo kojih drugih oblika seksualnih ugrožavanja, progon po političkoj, vjerskoj, nacionalnoj, etičkoj, kulturnoj i polnoj osnovi, izazivanje nestanka lica, zločina apartheida, optuženima je stavljeno na teret da su vršili torturu i nehumano postupali prema civilnom stanovništvu Bošnjaka -muslimana sa područja B. kod kojih su prouzrokovane teške patnje i uz ozbiljno ugrožavanje fizičkog i mentalnog zdravlja.

Medjutim, tokom postupka nije dokazano da je usled ponašanja optuženih prema oštećenima kao pripadnicima Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti i kod ostalih lica B. nastupio strah usled ugrožavanja njihovog tjelesnog integriteta pričinjavanje štete na stambenim i pomoćnim objektima kao ina vjerskim objektima. Ne može se po mišljenju ovog suda dovesti aktivnost optuženih Dj. R. i R., C. S., G.Dj. i B.M. kao pripadnika VJ po ugovoru odnosno optuženih S. i Š. kao pripadnika CB P. dovesti u vezu sa ponašanjima izvršenim od strane NN lica ili drugih pripadnika VJ i policije na području B. jer su optuženi S. i Š. postupali u skladu sa pravilima službe, policije a povodom planskih organizovanih pretresa kuća i objekata lica za koje su imali dojave da su ta lica na području B. usled nelegalnog držanja oružja i eksplozivnih materija, kod kojih su i pronašli oružje i eksplozivne materije i da je sve to postupljeno u duhu zakona. Isto tako da nije dokazano da su optuženi Dj. R. i dr. koji su bili vojnici po ugovoru kod VJ bilo šta radili na području B. mimo dnevnih zapovijesti i zacrtanih aktivnosti od pretpostavljenih starješina, što znači da nije dokazano da su oni izvršili krivično djelo koje im je stavljeno na teret.

Dakle, da ni jedna aktivnost okrivljenih ili radnja nije preduzeta u okviru šireg ili sistematskog napada usmjerenog na civilno stanovništvo Bošnjake-muslimane sa područja B.. Tokom pretresa nije dokazano da je bilo napada protiv velikog broja žrtava na širem području B. koji bi se vršio u vremenskom razdoblju u periodu od 1992 god do 1995 godine niti je dokazano da je bilo sistematskog napada koji bi bio planiran i organizovan niti postoji subjektivno obilježje kod okrivljenih i njihovu svijest da se radnje izvršenja preduzimaju u okviru šireg ili sistematskog napada na civilno stanovništvo. Isto tako izričito je predviđeno u Rimskom statutu da bi postojalo ovo krivično djelo potrebno je da se vrši u sudjelovanje strane države ili neke političke organizacije koja ima političku moć. Tokom pretresa i izvedenih dokaza nije utvrđeno da je bilo kojih počinjenih djelatnosti od strane optuženih, kao dio rasprostranjenog ili sistematičnog napada uperenog protiv civilnog stanovništva Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti na području B., u vidu torture, prouzrokovanja teških patnji ili ozbiljnog ugrožavanja fizičkog ili mentalnog zdravlja civilnog stanovništva a naredjeno od strane države ili kao dio organizovane strategije da se takvi napadi izvrše.

Sud je u ovoj krivično pravnoj stvari imao u vidu i odredbe čl.4.st.1. i čl.5.st.1. Ženevske Konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949 godine.

Tako prema čl.4.st.1. navedene Konvencije stoji koja lica su zaštićena navedenom Konvencijom i glasi "Ova konvencija štiti lica koja se, u kome bilo trenutku i na koji bilo način, nadju u slučaju sukoba ili okupacije u vlasti jedne strane u sukobu ili jedne okupacione Sile čiji nijesu državljani", dok u čl.5.st.1. pomenute Konvencije stoji slučaj uskraćivanja zaštite u postupku i glasi "ako na teritoriji jedne strane u sukobu, ova ima ozbiljnih razloga da smatra da određeno lice zaštićeno ovom Konvencijom daje povoda o oporavdanoj sumi da se odaje nekoj djelatnosti štetenoj po bezbjednost države ili je utvrđeno da s eono zaista toj djelatnosti odaje, to lice se neće moći pozivati na prava i povlastice koje pruža ova Konvencija, ako bi ta prava i povlastice, kad bi se primjenjivali u njegovu korist, mogli nanijeti štetu bezbjednosti te države".

U konkretnom slučaju tokom pretresa ovaj sud ja na nesumnjiv način utvrdio da je kod kuća oštećenih D. I.a , D. O.a, T. H. i T. O.a i njegovih sinova T. H. i M. pronadjeno oružje i eksplozivne naprave, koje je od njih i oduzeto uz potvrde nadležnog organa CB P. a oštećeni D. I., D. O. i T. H. i osudjeni pravosnažnim presudama zbog krivičnog djela nedozvoljeno držanje oružja i eksplozivnih materija i izrečene kazne izdržali, znači, da, citirana odredba čl.5.st.1. navedene Ženevske Konvencije bi uskratila zaštitu navedenim oštećenim licima u ovom predmetu, pošto su samim nedozvoljnim držanjem oružja i eksplozivnih materija dali povoda opravdanoj sumnji, da su se odali djelatnosti štetnoj po bezbjednost države (nedozvoljeno držali automatsko vatreno oružje i eksplozivne naprave) kako je to bliže navedeno u potverdama CB P. o oduzetim predmetima od navedenih oštećenih lica i zaključak suda u vezi toga. Tako da oštećeni D. I., D. O. , T. H., T. O., H. i M. nebi se mogli pozivati na prava i povlastice koja pruža ova Konvencija jer ta prava i povlastice, kad bi se primjenjivala u njihovu korist, su mogla nanijeti štetu bezbjednosti države RCG odnosno SRJ u čijem se sastavu tada nalazila RCG. Naime, radilo se o oružju, municiji, eksplozivnim materijama čije nabavljanje, razmjena, nošenje ili držanje nijesu građanima dozvoljeni, a posebnim propisima je određeno da oružje i bombe ne mogu biti u posjedovanju građana kako to predviđa odredba čl.403. Kz.

U ovakvoj situaciji a na osnovu rezultata dokaznog postupka odlučna činjenica u pogledu učestvovanja optuženih širokom i sistematičnom napadu usmjerenom protiv civilno Bošnjačko-muslimanskog stanovništva u B. поближе opisanim u uvodnom dijelu i tačkama 1,2,3,i 4 dispozitiva ove odluke nije sa izvjesnošću dokazano, to je sud po principu in dubio pro reo našao da ona i ne postoji i u nedostatku dokaza optužene Dj. R. i R., C. S., G.Dj., B.M., S. S. i Š. R. uz primjenu odredbi čl.373.st.2. Zkp-a oslobodio od optužbe, za navedeno krivično djelo.

Analizirajući utvrdjeno činjenično stanje sud je u izreci presude izmijenio opis dat u optužnici, tako što je pod tač.3. u šestom redu, umjesto imena T. H. označi ime T. O. i u istom redu dodao ime oštećenog T. M., sina oštećenog T. O.a a u desetom redu umjesto imena T. H. označio ime oštećenog T. H., kao i u tač.4 optužnice označio vrijeme i mjesto izvršenja krivičnog djela koje je stavljeno na teret optuženom Š. R.u, prilagođavajući ga tačno utvrdjenim radnjama svakog od optuženih poštujući u svemu identitet optužnog akta.

Obzirom da su optuženi oslobodjeni od optužbe, to je sud na osnovu čl.230.st.1.Zkp-a donio odluku da troškovi krivičnog postupka predviđeni odredbom čl.226.st.2.tač.1. do 6. i nužni izdaci i nagrade branioca optuženih se isplaćuju iz posebnog razdjela budžeta za rad sudova.

Na osnovu čl.239.st.2. Zkp-a sud je odlučio da se oštećeni radi ostvarivanja imovinsko pravnog zahtjeva upute na parnicu.

Sa izloženog i iznijetih razloga odlučeno je kao u izreci presude.

VIŠI SUD U B.P.

Dana, 31.12.2010. godine.

Zapisničar,
- SUDIJA

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Rada Radovanović s.r.

ŠefkijaDješević s.r.

CRNA GORA

VRHOVNO DRŽAVNO TUŽILAŠTVO

Odjeljenje za suzbijanje organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnog zločina
Kt-S.br.20/08

Podgorica 28.marta 2011.godine

VM/JA

VIŠEM SUDU

BIJELO POLJE

ZA

APELACIONI SUD

PODGORICA

Protiv presude Višeg suda Specijalizovanog odjeljenja za organizovani kriminal, korupciju, terorizam i ratne zločine iz Bijelog Polja Ks.br. 9/10 od 31.12.2010. godine na osnovu čl. 44 st. 2 tač.6 i čl. 381. st.1 i čl. 382.st.1 Zakonika o krivičnom postupku, izjavljujmm

ŽALBU

- Zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz čl.386. .1 tač.1. i tač.8. Zakonika o krivičnom postupku i,
- zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja iz čl. 388. St.1 Zakonika o krivičnom postupku.

Obrazloženje

Presudom Višeg suda- Specijalizovanog odjeljenja za organizovani kriminal, korupciju, terorizam i ratne zločine iz B. P. KS.br.9/10 od 31.12.2010. godine, Optuženi Đ. R., Đ. R., C. S., G. Đ., B. M., S. S. i Š. R., svi iz P, na osnovu čl. 373. Tač. 2 ZKP-a oslobođeni su od optužbe kojom su optuženi zbog krivičnog djela zločin protiv čovječnosti iz čl. 427. Krivičnog zakona u vezi sa čl. 7. St.2 Evropske Konvencije o ljudskim pravima, jer navodno nije dokazano da su učinili krivično djelo za koje su optuženi.

Prvostepena presuda je donijeta uz bitne povrede odredaba krivičnog postupka i zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.

Prvostepeni sud je napravio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 386. st.1.tač.1 ZKP, jer vijeće koje je sudilo u ovoj krivično pravnoj stvari je bilo nepropisno sastavljeno, a protivno odredbama čl. 24. st.1 Zakonika o krivičnom postupku. Za suđenje u ovom predmetu je bilo nadležno da postupa vijeće Višeg suda – Specijalno odjeljenje za organizovani kriminal, korupciju, terorizam i ratne zločine, u vijeću sastavljenom od trojice sudija, a ne u petornom vijeću. Ovo iz razloga, što su ove činjenice regulisane novim Zakonikom o krivičnom postupku koji je u primjeni od 26.08.2010. Na ovo ukazuju i načelni stavovi krivičnog vijeća Vrhovnog suda Crne Gore, po kojim stavovima za krivična djela organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina poslije 26.08.2010. godine postupak se vodi po odredbama Zakonika o krivičnom postupku ("Sl. CG" br. 57/09 i 49/2010).

Prvostepena presuda nema razloga o odlučnim činjenicama. Razlozi presude se sastoje u po nekoliko puta reprodukovanju odbrana okrivljenih datih u toku istrage i na glavnom pretresu, kao i potpunom prepričavanju i unošenju iskaza svih svjedoka saslušanih u toku postupka bez bilo kakvog pravnog zaključivanja.

Prvostepeni sud ne daje dovoljno razloga zbog čega nije poklonio vjeru iskazima oštećenih, već je prihvatio iskaze okrivljenih koji su u potpunosti negiraju izvršenje krivičnog djela. Tako sud nije dao dovoljno razloga zbog čega nije prihvatio iskaz oštećenog R. Š., koji je do detalja opisao kako se događaj odigrao, što je opisano pod tač.1. dispozitiva optužnice. Ovaj oštećeni je bio decidan da su kritičnog dana okrivljeni Đ. R., Đ. R., C. S., i G. Đ., došli ispred njegove kuće, pozvali su ga da izađe iz kuće. U tom momentu u njegovoj kući bili su njegova supruga A. i komšija sada pok. O. E.. Kada je izašao iz kuće, u kuću je ušao okrivljeni Đ. R., a ispred kuće je ostalo još 5 pripadnika VJ, među kojima su bili okrivljeni G. Đ., C. S. i Đ. R.. Ovi okrivljeni su ga pitali gdje je bio četvrtak, pa kada im je oštećeni odgovorio da je pekao rakiju, okrivljeni mu nijesu vjerovali, već su kazali da je tjerao hranu za Zelene беретке. Tada su ga okrivljeni G. Đ. i C. S. udarali cijevima pušaka po tjelu, a okrivljeni Đ. R. ga udario puškom u potiljačnom dijelu glave. Usled ovih udara oštećeni je pao na zemlju, a okrivljeni su ga ponovo udarali dok je bio na zemlji.

Nakon ovog je ustao i ušao u kuću gdje je u kući zatekao krvavu suprugu A. koja mu je ispričala da je tukao Đ. R., te da je odgurnuo, koja je tom prilikom udarila u zid i zadobila povrede.

Ovaj oštećeni je u potpunosti svaku ovu činjenicu ponovio kod tužilaštva u S., kao i u ponovnom saslušanju kod istražnog sudije Višeg suda u B. P.. Znači, tri puta je dao istovjetan iskaz. Bez obzira što ovaj oštećeni nema medicinske dokumentacije na svoje ime, niti na ime svoje supruge A., njegovo kazivanje je ubjedljivo i prvostepeni sud je pogriješio kada iskazu ovog svjedoka nije poklonio vjeru. Da je kazivanje ovog svjedoka tačno govori činjenica što je u svom iskazu ovaj oštećeni kazao da okrivljeni nijesu udarali njegovog komšiju O. E..

I oštećeni B. A. četiri puta je saslušan u toku ovog postupka. U toku istrage kod istražnog sudije Višeg suda u B. P. je istakao da ga je okrivljeni B. M. dana 22.02.1993. godine tukao kako je to opisano u dispozitivu optužnice pod tač. 2. Kao razlog zbog čega je tučen ovaj oštećeni je naveo da mu je okrivljeni B. M. sa ostalim pripadnicima VJ da tjera namirnice za Zelene беретке, kao i da su tražili od ovog oštećenog da im kaže gdje se nalazi njegov brat Dž.. Istakao je da ga okrivljeni B. M. udarao šakama po glavi i da je imao povrede u vidu otoka u predjelu glave. Iskazu i ovog oštećenog datom u toku

istrage sud je trebao da pokloni punu vjeru, jer je prilikom tog saslušanja oštećenom bilo svježije sjećanje na događaj. Iz ovih razloga pogrešno je zaključivanje prvostepenog suda kada ne prihvata iskaz ovog oštećenog, iz razloga što ovaj oštećeni nije prepoznao okrivljenog na glavnom pretresu. Normalno je da ga nije mogao prepoznati usled protoka vremena, a u toku istrage je bio kategoričan da ga je udario B. M. i da mu je nanio povrede.

Takođe, i oštećeni iz tač. 3. Dispozitiva optužnice su na detaljan način opisali da su kritičnog dana bili tučeni od strane okrivljenih, a na način kako je to opisano u optužnici. Oštećeni D. I. i D. O. posvjedočili su da su bili zlostavljani od strane okrivljenih Š. R. i S. S. koji su kao pripadnici policije iz P. vršili pretrese u njihovim kućama, zahtjevali od oštećenih da predaju oružje, a kojom prilikom su ih maltretirali i tukli, stavljali im gumene palice u usta. Lica kod kojih su pronašli oružje lišavali slobode i nakon toga su ih tukli i zlostavljali na putu do Centra Bezbjednosti u P. Tako je oštećeni D. I. sudu posvjedočio da su ga okrivljeni Š. R. i S. S. tukli nogama po tijelu, da su D. O. maltretirali nagoneći ga diže tri prsta, da pjeva četničke pjesme, da kaže gdje mu je oružje. Ova dva okrivljena su oštećenog D. I. tukli i nakon što su kod njega pronašli pušku kalašnikov i dvije bombe. Ovi oštećeni su istom prilikom posvjedočili da je istom prilikom bio tučen i S. H., ali da su ga tukli nepoznati pripadnici VJ. Usled njihovog maltretiranja ovaj oštećeni je izvršio samoubistvo vješanjem. Akcijom pretresanja kuća rukovodio je V. V., koji je tada bio komandir policije u P..

D. O. je navode ovog oštećenog potvrdio i istakao da ga je Š. R. udario kundakom puške i nogama ga tukao po tijelu, a S. S. pucao mu iznad glave. Potvrdio je kazivanje D. I., da je istom prilikom bio tučen i S. H.. Bio je kategoričan u svom kazivanju da su ga tukli okrivljeni S. S. i Š. R.. I ostali oštećeni su potvrdili kazivanje ovih svjedoka, a u odnosu na činjenice kako su se ponašali okrivljeni dok su obavljali službenu radnju pretresanjem njihovih kuća u cilju pronalaska oružja.

Što se tiče tač. 4 u kojoj su opisne radnje okrivljenog Š. R. koje je ispoljio prema D. J. i počinio krivično djelo koje mu je stavljeno na teret utvrđeno je iskazom ovog oštećenog, koji je do detalja opisao da ga je ovaj okrivljeni udario šakama i nogama, kao i palicom u predjelu stomaka,, dok mu okrivljeni S. S. nije nanosio bilo kakve povrede. Bio je tučen dva puta kod njegove kuće i u oba slučaja ga je tukao Š. R. i to kundakom puške i nogama ga udario u predjelu tijela.

Cjeneći na ovaj način iskaze oštećenih i neprihvatajući ih kao tačne, sud je i pogrešno utvrdio činjenično stanje i izveo pogrešan zaključak da nije dokazano da su okrivljeni počinili krivično djelo stavljeno im na teret. Imajući u vidu iskaze oštećenih u potpunosti je dokazano da su okrivljeni počinili djelo za koje su optuženi. Okrivljeni su dok su sprovodili radnje pretresanje kuća oštećenih radi pronalaska oružja, koje su istina je pronalazili kod oštećenih, iste su okrivljeni tukli, maltretirali, pa je kod oštećenih usled ovakvog ponašanja, kao i kod ostalih pripadnika Muslimanske nacionalnosti, članova njihovih porodica izazvan strah i nesigurnost. Kada se ovo dovede u vezu sa činjenicom da sun a području B. pričinjavana šteta na imovini oštećenih in a imovini ostalih pripadnika Muslimanske nacionalnosti na kućama, pomoćnim i vjerskim objektima, to je uslovalo iseljavanje Muslimanskog stanovništva iz ovog područja i preseljavanja u S., G., T. i P.

Ovakvo ponašanje okrivljenih je bilo suprotno čl. 7.St.2 Rimskog Statuta i suprotno Evropskoj Konvenciji o ljudskim pravima. Ova pravila su obavezivala okrivljene da prema civilnom stanovništvu Muslimanske nacionalnosti postupaju čovječno bez pritiska i bez vršenja ovakve torture i narušavanja tjelesnog integriteta. Samim tim, okrivljeni su ostvarili obilježja bića krivičnog djela stavljenog im na teret, jer ovakvo ponašanje okrivljenih usmjereno je prema civilnom stanovništvu, pa su time prouzrokovali strah pripadnika Muslimanske nacionalnosti u MZ B.

Ovakvo ponašanje okrivljenih se može podvesti pod torturu koja je uzrokovala strah visokog inteziteta, a okrivljeni su bili svjesni da su ovakvim ponašanjem stvorili strah za sopstveni život oštećenih i njihovu dalju sudbinu kao što je uzrokovalo njihovo iseljavanje.

Krivično djelo zločin protiv čovječnosti obuhvata nehumana i nečovječna ponašanja prema pripadnicima određenog stanovništva, a kreće se od lišavanja života do nanošenja teških tjelesnih povreda i teškog narušavanja zdravlja i drugog nehumanog ponašanja, koja prouzrokuje teško i ozbiljno ugrožavanje zdravlja ljudi.

Okrivljeni su se kako su to oštećeni predstavili upravo ovako nehumano ponašali i ugrožavali tjelesni integritet oštećenih, a kako su to oštećeni na glavnom pretresu istakli. U konkretnom slučaju jedna radnja i neograničeni broj radnji od strane optuženih može biti dovoljno da se kvalifikuje kao ratni zločin protiv čovječnosti, a što je prvostepeni sud i pogriješio kada radnje okrivljenih kako su to istakli oštećeni nije kvalifikovao kao radnje koje predstavljaju bitna obilježja bića krivičnog djela stavljenog im na teret.

Da je prvostepeni suds a više pažnje cijenio iskaze oštećenih ,onda je sigurno da bi okrivljene oglasio krivim za krivično djelo svaljeno im na teret i izrekao im kazne adekvatne težini krivičnog djela i njihovih učinilaca.

Stoga,

Predlažem

Da Apelacioni sud po razmatranju ove žalbe i spisa predmeta presudu Višeg suda iz Bijelog Polja K.br. 9/10 od 31.12.2010. godine ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak i odluku.

**ZAMJENIK
SPECIJALNOG TUŽIOCA
Veličković Milosav**

Ksž br 13/2011

Apelacioni sud Crne Gore u vijeću sastavljenom od sudije Milića Međedovića, kao predsjednikavijeća, sudije Seke Piletić i Milivoja Katniča, kao članova vijeća uz učešće službenika suda Maje Tošić, kao zapisničara, u krivičnom djelu protiv optuženih Đ. R., Đ. R., C. S., G. Đ., B. M., S. S. i Š. R. iz P. zbog krivičnog djela zločin protiv čovječnosti iz člana 427 KZ u vezi čl. 7. st.2. Evropske konvencije o ljudskim pravima, odlučujući o žalbama Vrhovnog državnog tužioca u Bijelom Polju – Odjeljenje za suzbijanje organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina i žalbi punomoćnika oštećenih advokata Save Popovića, izjavljene protiv presude Višeg suda u Bijelom Polju Ks. Br. 9/2010 od 21.12.2010. godine, na javnoj sjednici vijeća, održanoj dana 21.6.2011.godine, kojoj je prisustvovao braanilac optuženih advokat Golubović Miodrag, donio je

RJEŠENJE

Uvažavaju se žalbe Vrhovnog državnog tužioca-Odjeljenje za suzbijanje organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina i punomoćnika oštećenih R. Š., B. A., S. Z., D. J., D. I., D. O., T. H., T. O., T. H. i T. M. , i ukida presuda Višeg suda u Bijelom Polju Ks. Br. 9/10 od 31.12.2010.godine i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Obrazloženje

Presudom Višeg suda u Bijelom Polju Ks br. 9/2010 od 31.12.2010. godine optuženi Đ. R., Đ. R., C. S., G. Đ., B. M., S. S. i Š. R., a na osnovu člana člana 373. tač.2 ZKP-a oslobođeni su od optužbe kojom je bilo predstavljeno da su izvršili krivično djelo – zločin protiv čovječnosti iz čl.427. KZ u vezi čl. 7 st. 2. Evropske konvencije o ljudskim pravima jer nije dokazano da su učinili krivično djelo za koje su optuženi.

Sledstveno takvoj odluci, a na osnovu čl. 230. st.1. Zkp-a troškovi krivičnog postupka predviđeni čl. 226. st. 2. tač.1. do 6. Zkp-a kao i nužni izdaci optuženih i nužni izdaci i nagrada branioca , padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Na osnovu čl. 239. st.2. Zkp-a oštećeni R. Š., B. A., S. Z., D. J., D. I., D. O., T. H., T. O., T. H. i T. M. radi ostvarivanja imovinsko pravnog zahtjeva upućeni su na parnicu.

Protiv prvostepene presude žalbe su blagovremeno izjavili Vrhovni državni tužilac - Odjeljenje za suzbijanje organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina i punomoćnik oštećenih advokat iz Podgorice Sava Popović. Vrhovni državni tužilac Odjeljenje za suzbijanje organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina žalbu je izjavio zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 386 . st 1. tač 1. i tač 8. Zkp i zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja sa Žalbenim predlogom da Apelacioni sud CG pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak i odluku, dok je punomoćnik oštećenih žalbu izjavio iz svih zakonom dozvoljenih žalbenih razloga, u kojoj žalbi predlaže Apelacionom sudu da ukine

pobijanu presudu i uputi predmet prvostepenom sudu na ponovno suđenje uvažavajući razloge za izuzeće predsjednika vijeća, ili pak da preinači prvostepenu presudu na način što će okrivljene oglasiti krivim za predmetno krivično djelo i izreći im kazne zatvora po zakonu.

Branioци optuženih –advokat iz Bijelog Polja Josimović Miladin i advokat iz Pljevalja Miodrag Golubović podnijeli su pojedinačne odgovore na žalbe Vrhovnog državnog tužioca – Odjeljenje za suzbijanje organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina Kt-Sbr. 20/08 od 28.03.2011.g. i žalba punomoćnika oštećenih od 16.03.2011.g. uvažuje, a odgovori na žalbe branilaca optuženih cijene kao neosnovane.

Apelacioni sud CG je razmotrio izjavljene žalbe, odgovore na žalbe kao i sve spise ovog krivičnog tipa predmeta, te ispitao prvostepenu presudu u granicama propisanim čl.398 Zkp pa je iz razloga koji slijede odlučio kao u dispozitivu ovog rješenja.

Apelacioni sud CG je kao osnovane uvažio Žalbe Vrhovnog državnog tužioca - Odjeljenja za suzbijanje organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina i punomoćnika oštećenih advokata iz Podgorice Save Popovića ukinuo prvostepenu presudu i predmet vratio na ponovno suđenje, jer je našao da je počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz čl.386 st.1- tačka 1 Zkp-a pošto je sud bio nepropisano sastavljen.

Prvostepeni sud je pobijanu presudu (Ks.br. 9/10 od 31.12.2010.godine) donio u vijeću sastavljenom od sudije Šefkije Đeševića kao predsjednika vijeća, stalnog sudije Konatara Draga i sudija porotnika Kamberra Smailovića, Drobnjak Draška i Roduljuba Baltića. Dakle, vijeće je bilo sastavljeno od dvojice sudija po pozivu i trojice sudije porotnika. Pobijanu presudu Viši sud u Bijelom Polju je doneo kao prvostepeni krivični. U čl.24 st. 1 Zkp-a je predviđeno da u prvom stepenu sud sudi u vijeću sastavljenom od trojice sudija osim u slučaju iz stava drugog istog člana kada sudi za krivična djela za koja je kao glavna kazna propisana novčana kazna ili kazna zatvora od 10 godina kada u prvom stepenu sudi sudija pojedinac ako zakonom nije drugačije određeno. Dakle, sud sudi po načelu zbornosti primjenjujući princip većinskog odlučivanja. U konkretnom slučaju prvostepeni sud je ispoštovao načelo zbornosti i princip većinskog odlučivanja, ali je vijeće bilo nepropisno sastavljeno jer Zkp („Sl.list CG br. 57/09 i 49/2010“) a koji se isključivo primjenjuje na krivično djelo koje se optuženima stavlja na teret, ne predviđa učešće sudija porotnika u suđenju, već za ovo krivično djelo, a kako je predviđeno čl.24 st.1 Zkp sudi vijeće sastavljeno od trojice sudija po pozivu. Dakle, u konkretnom slučaju vijeće nije moglo biti sastavljeno od sudija porotnika zbog čega je sud bio nepravilno sastavljen, a što je predviđeno kao bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz čl.386 st 1 tač. Zkp-a i zbog čega je prvostepena presuda bila morala biti ukinuta jer se radi o apsolutnoj bitnoj povredi odredaba krivičnog postupka koja kao takva nepobitno pretpostavlja štetnu posledicu za presudu u cjelini i čini je nezakonitom. U ponovnom postupku prvostepeni sud će u ovoj krivičnoj pravnoj stvari suditi u vijeću sastavljenom od trojice sudija po pozivu iz Specijalizovanog odjeljenja za organizovani kriminal, korupciju, terorizam i ratne zločine, kada će donijeti zakonitu odluku.

Sa svega iznijetog odlučeno je kao u dispozitivu ovog rješenja.

APELACIONI SUD CRNE GORE

Podgorica, 21.6.2011. godine

Zapisničar
sudija

Maja Tošić, s.r

Predsjednik vijeća-

Milić Međedović, s.r.

Ks.br. 6/11-10

U IME CRNE GORE

Viši sud u Bijelom Polju, kao prvostepeni krivični u Specijalizovanom odjeljenju za organizovani kriminal, korupciju, terorizam i ratne zločine u vijeću sastavljenom od sudija Š. Dj. kao predsjednika vijeća, K. D. i B. V. kao članova vijeća, uz učešće namještenika suda R. S., kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Dj. R., Dj. R., C. S., G. Dj., B. M., S. S. i Š. R., svi iz P., zbog krivičnog djela zločin protiv čovječnosti iz čl.427. Kz u vezi čl.7.st.2. Evropske konvencije o ljudskim pravima, po optužnici Vrhovnog državnog tužilaštva - Odjeljenja za suzbijanje organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina Kts.br.20/08 od 19.04.2010 godine, koju je na glavnom pretresu zastupao M. V. zamjenik Specijalnog tužioca, nakon održanog usmenog, glavnog i javnog pretresa u prisustvu zamjenika Specijalnog tužioca M. V., optuženih Dj. R., Dj. R., C. S., G. Dj., B. M., S. S. i Š. R., njihovih branilaca adv. G. M. iz P. i adv.J. M. iz B. P. kao i predstavnika oštećenih adv.P. S. iz P., nakon tajnog vijećanja i glasanja, donio je dana 27.09.2011 godine a javno objavio dana 03.10.2011 godine

P R E S U D U

1.Optuženi Dj. R., JMBG , od oca D. i majke I., rođene D., rođen ... godine u P., živi u selo J. kod P., državljanin CG, metalostrugar, oženjen, završio srednju školu, vojsku služio u D. i Z., srednjeg imovnog stanja, osudjivan presudom Osnovnog suda u P. K.br.04/247 od 03.02.2009 godine zbog k.djela iz čl.207.st.3. u vezi st.1. Kz CG i izrečena mu uslovna osuda 6 mjeseci zatvora uslovno za dvije godine, nalazio se u pritvoru od 22.04.do 31.12.2010 godine.

2. Optuženi Dj. R. JMBG od oca D. i majke I., rođene D., rođen ... godine u P., živi u selo J. kod P., državljanin CG, oženjen, završio srednju školu, vojnu obavezu regulisao ... godine u K., srednjeg imovnog stanja, neosudjivan, nalazio se u pritvoru od 22.04.do 31.12.2010 godine.

3. Optuženi C. S. zv. C. JMBG , od oca Dj. i majke M., rođene T., rođen ... godine u P. gdje i živi, državljanin CG, vozač, oženjen, završio srednju školu, vojsku služio u S. i D. ... godinu, srednjeg imovnog stanja, osudjivan presudom Vojnog suda u P. K.br.20/02 od 08.04.2002 godine zbog k.djela iz čl.37.st.2. KZ RCG gdje mu je izrečena uslovna osuda tri mjeseca zatvora uslovno za jednu godinu i presudom Osnovnog suda u P. K.br.53/05 od 15.02.2007 godine zbog k.djela iz čl.348.st.3. KZ RCG gdje je osudjen na novčanu kaznu u iznosu od 1.200,00 €, nalazio se u pritvoru od 22.04.do 31.12.2010 godine.

4. Optuženi G. Dj. zv.Dj. JMBG , od oca S. i majke S. rođene B., rođen ... godine u P. gdje i živi, državljanin CG, radnik, neoženjen, pismen, završio osnovnu školu, vojsku služio u S. ... godine, srednjeg imovnog stanja, osudjivan presudom Okružnog suda u

B. P. K.br.23/86 od 16.06.1986 zbog k djela iz čl.153.st.1. KZ SRCG na kaznu zatvora u trajanju od tri mjeseca, nalazio se u pritvoru od 22.04.do 31.12.2010 godine

5. Optuženi B. M. JMBG od oca B. i majke J. rodjene R., rođen ... godine u P. gdje i živi, državljanin CG, radnik, oženjen, pismen, završio srednju školu, vojsku služio u mjestu V. ... godine, neosudjivan, srednjeg imovnog stanja, nalazio se u pritvoru od 22.04.do 31.12.2010 godine.

6. Optuženi S. S. JMBG od oca Č. i majke M. rodjene J., rođen ... godine u P. gdje i živi, državljanin CG, oženjen, privatnik, vojsku regulisao ... godine u V., srednjeg imovnog stanja, neosudjivan, nalazio se u pritvoru od 22.04.do 31.12.2010 godine.

7. Optuženi Š. R. JMBG , od oca T. i majke M. rodjene P., rođen ... godine u P. gdje i živi, državljanin CG, policajac, oženjen, završio srednju školu, vojsku služio u sklopu školovanja, slabog imovnog stanja, osudjivan presudom Osnovnog suda u P. K.br.77/98 od 14.04.1999 godine zbog k. djela iz čl.39 RCG kada mu je izrečena kazna zatvora od tri mjeseca uslovno za jednu godinu, nalazio se u pritvoru od 22.04.do 31.12.2010 godine

Na osnovu odredbe čl.373.tač.2 Zkp-a

OSLOBADJAJU SE OD OPTUŽBE

Da su:

U vrijeme medjunarodnog oružanog sukoba u B. H. u toku 1992 -1995 godine, kao pripadnici graničnog bataljona V. J. u P. i pripadnici M. U. poslova-C. B.i u P., kršeći pravila Medjunarodnog prava utvrđena čl.7.st.2. Rimskog statuta prema civilnom stanovništvu u B.H. u okviru šireg i sistematskog napada uperenog protiv civilnog stanovništva Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti prilikom pretresa kuća radi pronalaska i oduzimanja oružja nehumano postupali prema građanima muslimanske nacionalnosti, vršili torturu i nasilje, tukli ih dok su tražili da predaju oružje, proveravali da li učestvuju u borbenim okršajima na strani zelenih beretki i da li zelenim beretkama dopremaju hranu i ostale namirnice i kriju pripadnike zelenih beretki u svojim kućama u B. pa su kod istih nehumanim ponašanjem prouzrokovali teške patnje i ozbiljno im ugrožavali zdravlje i vrijedjali tjelesni integritet , primjenjivali mjere zastrašivanja, stvarali psihozu za prinudno iseljavanje iz sela tog područja, usled kojeg ponašanja je došlo do iseljavanja muslimanskog stanovništva na području S., G. i P., na način da su i to:

1. Optuženi Dj. R., Dj. R., C. S. i G. Dj., kao pripadnici rezervnog sastava V. J., dana 22.02.1993 godine, u selu M., opština P., s ličnim naoružanjem došli ispred kuće R. Š., pa je Dj. R. uperio pušku prema oštećenom, naredio mu da odmah izađe iz kuće u dvorište, što je ovaj učinio i izašao ispred kuće nakon čega su ga optuženi pitali, gdje je bio u četvrtak, sumnjajući da je doturao hranu "zelenim beretkama" iz B.H., pa kada im je oštećeni kazao da je bio kod kuće i pekao rakiju, optuženi su ga počeli tući kundacima pušaka po tijelu, cijevima pušaka ga ubadali u tijelo, od kojih udara je oštećeni pao, a optuženi nastavili da ga udaraju kundacima pušaka i nogama u predjelu stomaka, posle čega je Dj. R. ušao u kuću i nogama i rukama nanio više udaraca R. A., supruzi oštećenog R. Š. i odgurnuo je, kojom prilikom je ista udarila u zid i zadobila povrede u vidu sjekotine na glavi, a kada je oštećeni R. Š. ustao i krenuo da udje u kuću optuženi C. S. ga još nekoliko puta udario sa cijevi od puške u predjelu grudnog koša i stomaka.

2. Optuženi B. M., kao pripadnik rezervnog sastava V. J., sa nepoznatim pripadnicima VJ

i policije u februaru 1993 godine u selu P., MZ B., opština P., fizički zlostavljao oštećenog B. A. iz istog mjesta, na način što ga je presreo kada se oštećeni vraćao iz prodavnice dok je tjerao brašno na konju i kazao mu da to brašno tjera zelenim beretkama i pitao ga gdje mu je brat Dž. za kojeg se sumnjalo da je pripadnik zelenih beretki, pa kada mu to oštećeni nije kazao optuženi ga više puta udario otvorenom šakom po licu usled čega mu je nanio povrede u vidu otoka lica i glave, nakon čega su izvršili pretres kuće oštećenog i tražili oružje, koje oružje nije pronađeno.

3. Optuženi S. S. i Š. R., kao pripadnici policije CB u P., u prvoj polovini aprila (05.april) 1992 godine, u selo V. MZ B., opština P. sa još nekoliko naoružanih NN lica V. J. i policije došli u selo, pozvali punoljetna lica Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti D. I., D.O., S. H., T. O. i njegove sinove T. M. i H. i od istih zahtijevali da predaju oružje, nakon čega su izvršili pretres njihovih kuća radi pronalaska oružja, kojom prilikom su prije izvršenog pretresa i nakon izvršenog pretresa pošto su u kućama D. I., D. O., T. H. pronašli oružje, optuženi oštećene, zlostavljali na način što su ih udarali po tijelu, plašili ih pucajući iz oružja iznad njihovih glava, stavljali im palice u usta, pa su lica kod kojih su pronašli oružje lišili slobode i priveli u CB P., a lica kod kojih nijesu pronašli oružje pustili kućama, pa je usled straha i ovako nehumanog ponašanja optuženih narednog dana oštećeni S. H. izvršio samoubistvo vješanjem.

4. Optuženi Š. R., dana 05.11.1992 godine u selu V., MZ B., opština P., kao pripadnik policije CB P., sa još nekoliko naoružanih NN lica VJ i policije, nakon što je pretresao kuću D. M. u kojoj su radnici policije pronašli automatsku pušku i dvije ručne bombe, zbog čega je lišen slobode njegov sin D. I., pa kada je došao u dvorište kuće, oštećeni D.t J., optuženi Š. R. je iz džepa na pantalonama izvadio ručnu bombu koju je prethodno pri pretresu pronašao u kući D. i zaprijetio da će je staviti u usta D. J., a nakon čega prišao D. J. i izudarao ga šakama i nogama po tijelu, te vrhom palice u predjelu grudi i stomaka dok je NN lice iz rezervnog sastava VJ prišlo i šljemom ga udarilo u predjelu vilice, a drugo NN lice pripadnik VJ ga udarilo nogom u predjelu butine noge,

- čime bi izvršili krivično djelo zločin protiv čovječnosti iz čl.427. Kz u vezi čl.7.st.2. Evropske konvencije o ljudskim pravima,

- jer nije dokazano da su učinili krivično djelo za koje su optuženi.

Na osnovu čl.230.st.1. Zkp-a troškovi krivičnog postupka predviđjeni čl.226.st.2.tač.1. do 6. ovog zakonika, kao i nužni izdaci optuženih i nužni izdaci nagrada branioca padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Na osnovu čl.239.st.3. Zkp-a oštećeni R. Š., B. A., S. Z., D. J., D. I., D. O., T. H., T. O., T. H. i T. M. radi ostvarivanja imovinsko pravnog zahtjeva upućuju se na parnicu.

O b r a z l o ž e n j e

Vrhovno državno tužiilaštvo - Odjeljenje za suzbijanje organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina, optužnicom Kts.br.20/08 od 19.04.2010 godine, optužilo je Dj. R., Dj. R., C. S., G. Dj., B. M., S. S. i Š. R., svi iz P., zbog krivičnog djela zločin protiv čovječnosti iz čl.427. Kz u vezi čl.7.st.2. Evropske konvencije o ljudskim pravima.

Pri podnesenoj optužnici je sve do kraja krivičnog postupka u svemu ostao i zamjenik Specijalnog tužioca M. V., koji je u završnoj riječi istakao da je u toku dokaznog postupka, na nesumnjiv način utvrđeno da su optuženi izvršili krivično djelo zločin protiv čovječnosti iz čl.427 Kz u vezi čl.7.st.2. Evropske konvencije o ljudskim pravima jer su u

njihovim radnjama obuhvaćena nehumana i nečovječna ponašanja prema pripadnicima Muslimansko-bošnjačke nacionalnosti i kreću se od lišavanja života do nanošenja teških tjelesnih povreda i teškog narušavanja zdravlja i drugog nehumanog ponašanja koja su prouzrokovala teške patnje, ozbiljno im ugrozili zdravlje i vrijedjali tjelesni integritet jer je na području B. zapaljen veći broj kuća i pomoćnih objekata, vjerskih objekata što je dovelo do većeg straha i nesigurnosti te da se u konkretnom slučaju jedna radnja optuženih može kvalifikovati kao zločin protiv čovječnosti. Predložio je sudu da se optuženi oglase krivim za izvršeno krivično djelo i osude na kaznu po zakonu.

Predstavnik oštećenih R. Š., B. A., S. Z., D. J., D. I., D. O., T. H., T. O., T. H. i T. M. adv.S. P. iz P. se pridružio završnoj riječi zastupnika optužbe a istakao imovinsko pravni zahtjev svih oštećenih koga će ostvarivati u parnici.

Presudom ovog suda Ks.br.9/10 od 31.12.2010 godine optuženi Dj. R., Dj. R., C. S., G. Dj., B. M., S. S. i Š. R. su na osnovu čl.373.tač.2. Zkp-a bili oslobođeni od optužbe, jer nije dokazano da su učinili krivično djelo za koje su optuženi. Po izjavljenim žalbama Vrhovnog državnog tužioca-Odjeljenja za suzbijanje organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina i punomoćnika oštećenih R. Š., B. A., S. Z., D.J., D. I., D. O., T. H., T. O., T. H. i T. M., Apelacioni sud CG je svojim rješenjem Ksž.br.13/2011 od 21.06.2011 godine uvažio žalbe, ukinuo presudu ovog suda Ks.br.9/10 od 31.12.2010 godine i predmet vratio ovom sudu na ponovni postupak i odluku.

Optuženi Dj. R. iznoseći svoju odbranu negirao je izvršenje krivičnog djela i krivicu. U odbrani datoj kod istražnog sudije navodi da je dana 31.01.1993 godine, potpisao ugovor sa V. J. u P. kao vojnik po ugovoru te rasporedjen na karaulu u K. zajedno sa optuženim R., C. S., G. Dj., B. M. i dr. da im je starješina bio M. A. kao profesionalni oficir a komandant R. M. dok je zamjenik komandanta bio J. R.. Zadatak im je bio obezbjedjenje granice prema B. a radi sprečavanja upada bilo kojeg lica iz B. a posebno zelenih beretki. Da je vojnu dužnost obavljao profesionalno a sve na osnovu dnevnih zapovijesti, stim da nekih intevencija u 1993 godini nije bilo sem kada je poginuo vojnik V. D.. Patrolirali su uglavnom u grupi od po 10 vojnika a vodja im je bio profesionalni oficir. Ne priznaje da je dana 22.02.1993 godine bio umiješan u događaj koji mu se stavlja na teret a vezano za oštećenog R. Š. iz sela M. jer Š. u 1993 godini nikada nije vidio niti poznaje suprugu Š., R. A., niti je ikada bio u kući R. Š. ali je ostavio mogućnost da ga je sreo 1994 godine kada je vozio vojno vozilo P. ... kojim su prevozili mještane B. do P. i obratno bez obzira koje su bili nacionalnosti. Da su ove mještane prevozili iz humanih razloga zbog udaljenosti od njihovih sela do P.. Istakao da je njegov brat Dj. R. primljen i radio u kuhinji kao kuvar i nikada nije patrolirao. Da je od strane VJ vodjena stroga aktivnost kretanja VJ jer osim obezbjedjenja državne granice prema BiH i R. S. da nijesu imali naredbe i zadatke da pretresaju kuće jer nije bilo ratno stanje. Kada su odlazili svojim kućama imali su propusnice, po kojima su morali da postupaju i u njima odredjeno vrijeme odlaska kući i povratka od kuće.

Na glavnom pretresu optuženi R. je ponovio odbranu koju je dao u toku istrage dajući da je početkom februaru 1993 godine ubijen vojnik V. D. pa su vojnici dobili odredjene dane da odmaraju kućama. Smatra da je svoj posao obavljao profesionalno, savjesno i odgovorno u duhu pravila službe po osnovnu komandne odgovornosti i da nezna da li je bilo zajedničkih akcija VJ i policije. Niko se nije žalio na njegovo ponašanje kao vojnika po ugovoru kod VJ.

Optuženi Dj. R. iznoseći svoju odbranu kod istražnog sudije ovog suda istakao je da nije izvršio krivično djelo stavljeno mu na teret optužnicom te da ne priznaje ni svoju krivicu. Ističe da je dana 21.01.1993 godine potpisao ugovor sa VJ u P. kao vojnik po ugovoru gdje je počeo da radi dana 26.01.1993 godine jer je bio rasporedjen na karaulu u K. a

radio zajedno sa bratom optuženim R. te optuženima C., G., B. i dr. da je do kraja 1994 godine radio kao kuvar u kuhinji u K. a onda premješten u karaulu u Š.. Komandant 70-og graničnog bataljona VJ u P. bio je M. R. a zamjenik J. R. dok je komandir karaule u K. prethodno bio M. A. a onda R. Ž.. Da je dana 22.02.1993 godine komandir karaule u K. bio Z. Č.. Vojnici nijesu imali pravo da vrše pretrese kuća niti da zalaze u sela već samo da obezbjedjuju granicu. Vezano za događaj koji mu se stavlja na teret za oštećenog R.Š. u 1993 godini u selu M. ističe da Š. u 1993 godini nikada nije vidio niti poznaje njegovu suprugu A. jer nikada nije bi u kući R. Š. niti ikada dolazio u selo M. te da nije tukao oštećenog Š. i njegovu suprugu A..

Na glavnom pretresu ponovio je odbranu koju je dao u toku istrage dodajući da je početkom februara 1993 godine ubijen V. D. prilikom patroliranja. Ističe da je on jedanput sreo R. Š. u MZ K. ali to je bio običan susret. Disciplina u VJ je bila izuzetno čvrsta i na visokom nivou s tim što je on zadužio lično naoružanje i to snajper iz kojeg nije metak ispalio dok se nalazio na karauli u K., svoj posao kuvara je obavljao profesionalno, savjesno i odgovorno u duhu pravila službe po osnovu komandne odgovornosti i nezna da li je bilo zajedničke akcije VJ i policije. Niko se nije žalio na njegovo ponašanje kao vojnika po ugovoru kod VJ a u svojstvu kuvara.

Optuženi C.S. je u svojoj odbrani koju je iznio kod istražnog sudije istakao da on nije izvršio krivično djelo koje mu je stavljeno na teret pa stoga ne priznaje ni krivicu. Brani se da je dana 21.01.1993 godine potpisao ugovor sa VJ kao vojnik po ugovoru s tim što je bio na karauli u selo K. u 70-om graničnom bataljonu čiji je komandant bio R. M. a komandir Z. a prije njega M.A.. Da vojnici nijesu imali pravo da vrše pretrese kuća niti da zalaze u sela već samo da obezbjedjuju granicu i spriječe upade zelenih beretki iz teritorije B. u CG. Da mu je bilo prvo angažovanje na granici dana 05.02.1993 godine kada je u njegovoj patroli poginuo vojnik V. D., pa je od tada vodja patrole uvijek bio aktivni starješina komandir karaule ili komandir čete i da su imali postupanja po dnevnoj zapovijesti. Ne priznaje da je on ikada bio u selo M. niti ikada vidio R.Š. u 1993 godini koga i ne poznaje niti njegovu suprugu R.A.. Da je on oštećenog Š. upoznao 2000 godine kada je išao sa vojnim vozilom a neko od prisutnih poznao Š. jer je imao kvar na gumi od auta pa mu pomogao oko montiranja gume, pa mu kolege rekli kako pomaže Š. a on svašta priča za vojsku. Da je nakon pogibije V. D. on imao odmor od 15 dana pošto su njega i ostale vojnike iz patrole ispitivali do 10.02.2003 godine u vezi pogibije navedenog vojnika, poslije otišli kućama i dana 22.02.1993 godine nije bio u karauli u K. već kući zajedno sa optuženima B. i G.. U njegovom radu nije bilo nikakve pruijmjedbe ni pritužbe na njegov odnos prema mještanima B..

Na g.pretresu ponovio je odbranu koju je dao u toku istrage dodajući da prilikom prolaska pored sela nikada nijesu pucali niti šenlučili a poslije pogibije vojnika D. da su bile pojačane patrole od 15 do 20 članova u grupi. Smatra da je svoj posao obavljao profesionalno, savjesno i odgovorno u duhu pravila službe po osnovu komandne odgovornosti. Municiju koju je zadužio prije dnevnih aktivnosti bi vraćao sa puškom nakon tih aktivnosti a nezna da li je bilo zajedničkih akcija VJ i policije. Niko se nije žalio na njegovo ponašanje kao vojnika po ugovoru kod VJ a da je on dužio snajpersku pušku. Nigdje se nije mogao udaljiti od karaule pošto je disciplina bila veća nego kad je bio aktivni vojnik.

Optuženi G. Dj. u svojstvu okrivljenog je kod istražnog sudije istakao da ne priznaje izvršenje krivičnog djela niti svoju krivicu. Da je od 21.01.1993 godine radio kao vojnik po ugovoru kod VJ i bio u sastavu 70-og graničnog bataljona sa sjedištem u karauli K. u B. a čiji je komandant bio R. M. a komandir karaule M. A.. Radio je sve do marta 1994 godine. Njegov zadatak je bio da sa ostalima čuvaju granicu SRJ od upada zelenih beretki iz BiH na teritoriju CG. Dana 05.02.1993 godien poginuo je vojnik V. D., ali bi uvijek neko od aktivnih starješina bio u svojstvu komandira čete jer su sve aktivnosti

vršene na osnovu dnevnih zapovijesti. Ističe da on nikada nije bio u selu M. niti poznaje oštećenog R. Š. i njegovu suprugu A.. I na dan 22.02.1993 godine nije bio u karauli K., već kod svoje kuće. Negira da je ikada išao na pretresanju kuća i ljudi na reonu B., niti je dobio bilo kakvu naredbu od starješina VJ za takva pretresanja.

Na glavnom pretresu ponovio je odbranu koju je dao pred istražnim sudijom, dodajući da je u karauli K. bila izuzetna vojna disciplina. Od naoružanja dužio je puško-mitraljez a ponekada kada bi išli u patroli i bombu ali u rijetkim slučajevima. Usled pogibije komandira V. D. bio je odsutan najprije tri dana a poslije toga i 15 dana kući na odmor i da nije nikada bilo šenlučenja od vojnika kada bi patrolirali.

Optuženi B. M. iznoseći svoju odbranu kod istražnog sudije ne priznaje izvršenje krivičnog djela niti krivicu. Ističe da je on potpisao ugovor sa VJ 21.01.1993 godine kao vojnik po ugovoru i bio je na karauli u K. - MZ B.. Vojnici nijesu imali pravo da vrše pretrese kuća niti da zalaze u sela već samo da ozebjedjuju granicu i spriječe upade zelenih beretki iz teritorije B. u CG a išli su oko 100 m od granice prema B. i RS. Prvo angažovanje bilo mu je dana 05.02.1993 godine kada je u njegovoj patroli poginuo vojnik V. D. i od tada vodja patrole je bio aktivni starješina, komandir karaule ili komandir čete a sve je radjeno na osnovu dnevnih zapovijesti. On od prilike zna gdje je selo P. ali, nikada u njemu nije bio niti poznaje oštećenog B. A., jer nikada za njega nije čuo niti poznaje A. sinove S., B. i H. niti A. brata Dž.. Ističe da se kod njega nalaze ključevi od više kuća muslimana iz B. koji sada tu ne žive već u S. a to je bilo od rata u B., sve do sada. Niko nije imao primjedbe niti pritužbe na njegov rad kod VJ.

Na g.pretresu je ponovio odbranu datu u istrazi dodajući da je on zadužio automatsku pušku i nikada nije imao susret sa B. A. na putu da A. ide za svoje selo P.. Selo L. u kojem on živi je udaljeno oko 5 sati hoda do sela P. gdje je živio B. A. pa nikome od muslimana nije govorio da se sele iz B. jer ovo nije njihova zemlja. On nezna da li postoji lice B. D. ali zna da niko od vojnika koji je bio u patroli nije šenlučio prilikom prolaska kroz selo i nije bilo nikakvih zajedničkih akcija policije i VJ. Što se tiče stanovništva B. koje se selilo navodi da su se posebno iz B. selili mladi radi boljeg života, jer je B. planinski pasivni kraj i nije mu poznato da je bilo ko zlostavljan od lica muslimanske nacionalnosti.

Optuženi S. S. iznoseći svoju odbranu kod istražnog sudije ne priznaje izvršenje krivičnog djela i krivicu. Da je on od 1986 do 1999 godine radio u policiji i to kod CB P. a poznaje selo V. u MZ B. jer je bio više puta u tom selu. Najprije je bio krajem aprila 1992 godine do jula a onda u avgustu i septembru iste godine zbog zadataka koje je imala policija a sve radi očuvanja mira na reonu B.. Da je policija vršila pretresanje kuća i to dva puta u selo V. i to 01. i 02. 09.1992 godine pošto se radilo o planiranoj i kordiniranoj akciji službe a po dobijenim dojavama da pojedina lica iz B. posjeduju nelegalno oružje a što je potvrđeno i na terenu. Tom akcijom je rukovodio V. V. tadašnji komandir CB P. a specijalnom jedinicom je komandovao V. B. pa je akcija bila uz učešće oko 100 policajaca. Sve što je radjeno na terenu B. je radjeno profesionalno pa su neosnovani navodi i zahtjevi za sprovođenje istrage da je bio od njegove strane ili policije maltretiranja, vike, pucanja i dr. na civilno muslimansko stanovništvo u B.. Lice S. H. priveden je u CB P. zbog prijave oko kradje u kući M. sa još dva lica i H. je poslije izvršio samoubistvo vješanjem ali ne zbog maltretiranja policije i slično tim prije što je povodom njegove smrti vršen uvidjaj i obdukcija . Dana 05.11.1992 godine vršen je pretres kuća D. J.. Sa njim nije bio Š. R. a pretres vršen na osnovu dojave policiji da ovo lice posjeduje oružje koje je u njegovoj kući pronadjeno. D. J. niko nije tukao jer su u tom pretresu učestvovala jedinice saveznog SUP-a, starješine iz CB P. i inspektori R.SUP-a CG a da je on bio samo izvršilac u poslovima pretresa. Prilikom pretresa kuća D. nadjena je bomba specijalne namejne za diverziju a cio događaj je sniman video tonskim zapisom od strane inspektora, napravljen fotoelaborat a nadjena je i puška. Medjutim, kako je policija

dobila dojavu da u kući D. ima još nelegalnog oružja, da je je opet vršen pretres ali on u tome nije učestvovao.

Na glavnom pretresu je ponovio odbranu iz istrage ističući da je radio u duhu pravila službe i na terenu B. ostao oko 6 mjeseci a bio vodja sektora smjene. U akcijama pretresa kuća i objekata su učestvovali po 30 policajaca iz tri dana a uz aktivno učešće starješina V. V. i V. B. i postupao po naredjenjima, ali, da nije bilo maltretiranja lica D. I., D. O., S. H., T. O., M. i H. niti T. H. ili D. J.. Da se S. H. nije objesio zbog akcije oko oružja već iz njemu znanih razloga, jer nije bilo pucnjave niti šenlučenja iz oružja jer su akcije bili planske i sistematske uz prisustvo starješina policije. Policija u selima B. imala je zadatak da održava red i mir i da se što više približi mještanima muslimanske nacionalnosti pa sve radnje koje su preduzete u vezi lica D. I. i dr, kod kojih je pronadjeno oružje, su preuzete na osnovu zakona i pravila službe koja važe u policiji jer su D. I., T. H. i D. O. odgovarali za krivično djelo u vezi nelegalnog oružja, zbog čega su oglešeni krivim i osudjeni na kazne zatvora pravosnažnim presudama. Takodje se brani da za svoj rad u policiji nije imao primjedbe ili prigovora, pritužbi ili kakvih negativnosti jer koliko je njemu poznato za vrijeme rata u B. od 6 mjeseci da nije bilo zapaljenog ni jednog vjerskog objekta muslimana, Muslimansko stanovništvo se selilo iz sela koja su se nalazila u prečniku oko 500 m u blizini granice prema B.. Nije bilo ni jedne zajedničke akcije VJ i policije na terenu B. dok je on bio u B., niti bilo kakvih pritužbi na rad policije i njihovo djelovanje sve do 1996 godine, kada su neka lica koja su otišla u S. pokušala da sebi obezbijede neka prava vezano za stan, penziju i dr. Da je optuženi Š. R. bio u akciji pretresa kuća u B. samo jedan dan i o tome sačinjen pismeni izvještaj a postoji video i audio zapis kojeg je sačinio T.M. krim tehničar CB P. jer je sve to snimao. Prilikom pretresa on nije nosio bombe niti je bilo fizičkog zlostavljanja lica čiji pretres kuća je vršen jer od tih lica nije bilo pružanja nikakvog otpora. Priznaje da je bio u pretresu kuće i objekata T. O. početkom maja 1992 godine i da je O. stavio jedinu primjedbu na izvršeni pretres kuće zbog nestanka zlatnog nakita. Od O. je oduzeto nelegalno oružje i to 6 dugih cijevi s tim da je bilo u vezi oružja pretresanje kuća srpske nacionalnosti a u 3 do 5 slučajeva da su starješine CB bili ispred kuća gdje se vršio pretres a on u pretresanju kuće T. sa još dva lica, dok su ispred bile starješine Z. G. i S. M. nakon što je selo bilo blokirano, a akcija pretresa vršena u više kuća istovremeno sve po dojavama o posjedovanju nedozvoljenog oružja.

Optuženi Š. R. u svojoj odbrani kod istražnog sudije nije priznao izvršenje krivičnog djela niti svoju krivicu. Brani se da je on u službi kod CB P. u svojstvu policajca od 1989 godine. Da oštećenog D.J. zna od skorije i da nije bio u pretresu J. kuće već u pretresanju kuće njegovog oca D. M. a u kojoj živi J. i to samo jedanput dana 05.11.1992 godine ali ne i prilikom pretresa dana 01.11.1992 godine. Da je pretres obavljen profesionalno jer je postupao po naredjenju komandira policije Z. G. a tu bili rukovodioci iz CB P. pored Z. i M. T. koji je čitavu radnju pretresa snimao, pa i ne priznaje da je stavljao bombu oštećenom J. ili da je bilo kakvog fizičkog maltretiranja oštećenog J. a pošto je pretres izvršen po pravilima službe a nadjeno oružje u kući D. u kojoj živi oštećeni J. je oduzeto uz potvrdu. Tom prilikom nije bilo otpora pri radnji pretresa pa i nije imalo potrebe da se primjenjuje fizička sila, niti je on dužio bombu a nije imao istu ni na licu mjesta da bi nju gurao u usta oštećenom J. pošto nije imao fizičkog kontakta sa članovima porodice D..

I na glavnom pretresu optuženi R. je ponovio odbranu datu u toku istrage dodajući da je prilikom jednog dana prisustva pretresanju kuća D. u B. to trajalo oko sat i po vremena jer je pretresu kuće D. M. prisustvovao i D.I., sin M., kod koga je nadjena automatska puška i izdata mu potvrda o nadjenom oružju a da je postupao u skladu sa zakonom. Da je unazad nekoliko godina preko sredstava javnog informisanja saznao za oštećenog D. J. koji je pogrešno obavještavao javnost o slučaju B.. O akciji pretresa kuće D. nije bilo

pripadnika VJ a osim pretresa kuće D. M. nije učestvovao u pretresanju kuća S. H., T. O., T. H.. Niko do sada nije imao nikakve primjedbe na njegov rad u policiji pa ni od oštećenih.

Branioци optuženih adv. G. M. i J. M. su u završnoj riječi istakli da optuženi nijesu samoinicijativno išli u B. da stvaraju neredе već su oni rasporedjeni od strane svojih komandira i to optuženi Dj. R., Dj. R., C. S., G. Dj. i B. M. kao vojnici po ugovoru da obezbijede državnu granicu prema BiH odnosno optuženi S. S. i Š. R. u svojstvu policajaca CB P. da obezbijede red i mir u B. a sve sa zajedničkim zadatkom da se ne prenese ratni vihor iz BiH i RS na teritoriji CG, na području B. i dalje prema unutrašnjosti kako bi se zaštitilo stanovništvo pograničnog područja MZ B. i ostalih zaseoka kao i da se sačuvaju materijalna dobra svih mještana B.. Svi optuženi su postupali po pravilima službe i komandnoj odgovornosti svojih pretpostavljenih jer su optuženi vojnici po ugovoru kod VJ zaključili ugovor sa VJ 21.01.1993 godine a poslije 10 dana upućeni u B., oružje nosili kada su bili na dužnosti a poslije ga odlagali i zadatak im je bio kontrola granice prema BiH, pa je i VJ pomagala mještanima B. u poslovima na obradi imanja, prevozu do P. i to hitnih slučajeva i VJ nije vršila pretrese kuća a ovi optuženi nijesu bili 22.02.1992 godine na poslu već kući zbog pogibije vojnika V. D.. Da se optužnica zasniva samo na dešavanjima dva dana u B., pa se radilo o saznanjima policije oko nedozvoljenog oružja kod njenog stanovništva gdje su nakon pretresa kod ovih lica našli oružje i ta lica su zbog nedozvoljenog držanja oružja ili eksplozivnih materija osudjeni na kazne zatvora što upućuje na zaključak da su pretresi kuća vršeni po osnovu zakona. Da je u ovom predmetu 10 oštećenih a Muslimana - bošnjaka u B. je bilo nekoliko stotina koji su otišli drage volje iz B. za boljim životom ili kod svoje djece u druge gradove. Oštećeni R. Š. pomenuo je imena optuženih vojnika po nečijem kazivanju iako on nije poznavao ni jednog od ovdje optuženih vojnika po ugovoru kod VJ jer je Š. napustio kuću u ljeto 1996 godine i niko od saslušanih svjedoka nije potvrdio da su Š. i njegovoj supruzi optuženi nanijeli povrede kako je to predstavljeno u optužnici. Optuženi Š. je potvrdio da je u bolnici u P. proveo 12 dana ali ne od povreda zadobijenih od udaranja već zbog upale pluća. Oštećeni B. A. ne poznaje optuženog B. M. već je govorio o nekom B. da je navodno njega samo tukao B. iako je sa njime bilo više vojske a svoju izjavu kod K. tužilaštva i u toku istrage on to i ne priznaje. Dalje navode da ni porodica T. O. nije maltretirana od strane poicajaca S. i Š.. Niko se od oštećenih nije javljao kod ljekara zbog navodno zadobijenih povreda. Optuženi Š. i S. vezano za oštećene D. I., O., T. H. i D. J., nijesu nehumano postupali, jer prilikom pretresa kuće D. M. nije bio prisutan oštećeni J. jer je čuvao ovce a optuženi Š. bio samo u jednom pretresanju kuće objekata porodice D., gdje su bili prisutni V. V., Z. G. i T. M. koji je sve to zabilježio video kamerom, da nije bilo fizičkog zlostavljanja, jer se lica čiji je pretres kuća vršen nijesu protivila istom a u tim pretresima kuća pronadjeno nelegalno oružje i ta lica su privedena, protiv kojih je kasnije pokrenut krivični postupak zbog nedozvoljenog držanja oružja i eksplozivnih materija i osudjeni na kazne zatvora. Da su svi optuženi vršili svoju dužnost časno i pošteno te da krivično djelo zločin protiv čovječnosti iz čl.427 Kz nije bilo u vrijeme za koje su optuženi i u ovom predmetu optuženi niti je SRJ ili CG bila u ratu niti proglašeno ratno stanje niti toga bilo na teritoriji B.. Oštećeni nijesu podkrijepili svoje navode o povredama kroz med.dokumentaciju, bilo izvještaja od bolnice ili zatvorskog ljekara, gdje su oštećeni D. O. i I. bili u zatvoru u B. P.. Niko od optuženih nije palio vjerske objekte ili druge objekte u reonu B., niti vršio ubistva.

Branioци optuženih su predložili da se optuženi oslobode od optužbe za krivično djelo koje im je stavljeno na teret pošto u njihovim radnjama nema elemenata krivičnog djela kojim je stavljeno na teret i predlažu da se optuženima naknade troškovi krivičnog postupka.

Optuženi su prihvatili završnu riječ svojih branilaca sa istim predlogom, da ih sud oslobodi od optužbe.

Sud je u dokaznom postupku na glavnom pretresu dana 27.09.2011 godine proveo sledeće dokaze i to: pročitao pismene dokaze, potvrdu o oduzetim predmetima izdatu na ime D. I. dana 05.11.1992 godine, potvrdu CB P. od 02.11.1992 godine izdatu na ime D. I., u otpusnicu psihijatrijske klinike iz S. izdata na ime B. B. od 03.11.2008 godine, u otpusno pismo psihijatrijske klinike sarajevo od 03.11.2008 godine u izvještaj UP PJ P. br.... od 20.08.2007 godine, potvrdu MZ Š. od 01.02.2002 godine izdate na ime R. O., u uputnicu specijalisti D. Z., kantona S. izdatu na ime D. O. , u nalazu i mišljenju psihologa iz S. H. A. izdate na ime D. O. od 27.11.2006 godine, nalaz i mišljenje ljekara specijaliste izdata na ime D. O. od 30.11.2006 godine, izvještaj D. Z. iz P. od 04.12.1994 godine izdat na ime T. O., nalaz i mišljenje vještaka psihijatra iz B. P. K. G., datog na zapisniku kod istražnog sudije ovog suda dana 24.03.2009 godine, izvještaj načelnika dječjeg odjeljenja Opšte bolnice iz P. dr. V. J. od 27.04.2009 godine, izvještaja dr. M. V. ljekara Opšte bolnice iz P., izvještaj dr. M. P. ljekara Opšte bolnice iz P. od 24.04.2009 godine, izvještaj D. Z. P., ljekara Dž. S. izdate od 16.04.2009 godine, izvještaja dr. B. Dž. od 12.04.1993 godine, biohemijski nalaz Doma Zdravlja iz P. izdat na ime R. Š. od 20.04.1993 godine, izvještaj Uprave policije PJ P. .. br ... od 08.06.2009 godine, zapisnika o uvidjaju br. ... povodom smrti M. H. i M. E., oba iz B., opština P. , sačinjen od strane istražnog sudije Višeg suda u B. P. od 23.03.1992 godine, potvrdu o privremeno oduzetom predmetu CB P. od 02.11.1992 godine izdatu na ime B. Š., potvrdu o privremeno oduzetim predmetima izdatu na ime D. R. izdatu od strane CB P. od 02.11.1992 godine, potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta izdatu od CB P. izdate na ime V. H. od 02.11.2002 godine i na ime D. O., potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta CB P. na ime D.O., potvrdu CB P. od 05.11.1992 godine na ime D. I., potvrdu CB P. od 02.11.1992 godine na ime D. I., potvrdu CB P. od 02.11.1992 godine na ime D. I., potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta CB P. od 02.11.1992 godine na ime T. H., zapisnik o uvidjaju CB P. od 05.04.1993 godine, o požaru koji je izbio na objektu porodične kuće i pomoćnih objekata vlasništvo B. O., D. M., V. i L. sa izvještajem koji je priložen uz isti zapisnik, u službenu zabilješku br.... od 13.11.1995 godine sačinjen od strane CB iz P. a povodom pronalaska leša Dž. B., kopiju knjige evidencije o oduzetom oružju odstavljenom od strane CB iz P., zapisnika o uvidjaju povodom ubistva Dž. Dž. Kri.br.23/93 sačinjen od istražnog sudije Višeg suda u B. P. od 17.06.1993 godine, zapisnika o uvidjaju Kri. br.31/93 povodom smrti B. L. sačinjen od strane istražnog sudije u B. P. od 28.08.1993 godine, obdukcioni zapisnik izvršen od strane vještaka dr.Š. M. na tijelu Dž. Dž., zapisnik o obdukciji izvršen na tijelima M. E. i M. H. iz P. sačinjen od prof.dr. K. M. od 29.10.1992 godine, informaciju o dešavanjima i događajima vezano za MZ B. evidentiranim u CB P. u periodu od 1992 do 1995 godine, zapisnik Kr.br.2183/95 od 10.11.1995 godine o uvidjaju istražnog sudije iz P. o pronalasku mrtvog tijela B. Dž. iz P., u dnevnik događaja dostavljen od strane V. CG, pročitao podatke iz KE za optužene Dj. R. i R., C. S., G. Dj., B. M., S. S. i Š. R., podatke iz KE za lice T. H. dobijenih od UP PJ P. br. od 02.11.2010 godine, saglasno čl.356 st.1.tač.1. Zkp-a, pročitao zapisnik o iskazu svjedoka B. M. jer je ovaj svjedok u medjuvremenu umro dana 09.09.2010 godine, a koji je dao na zapisniku kod istražnog sudije Okružnog suda u B. dana 17.03.2009 godine, kao i zapisnike o iskazima oštećenih R. Š. i T. H. jer je njihov dolazak pred sud bio znatno otežan zbog starosti i bolesti a koji su dali i to oštećeni R. Š. na zapisniku o saslušanju kod istražnog sudije ovog suda dana 17.01.2008 godine u predmetu Ki.br.1/07, iskaz dat na zapisniku od 05.10.2007 godine kod tužilaštva BiH u S. po zamolnici ovog suda u predmetu Ktz. br.109/07 , iskaz koji je dao na zapisniku kod Kantonalnog tužilaštva u S. u predmetu Kt.A 89/09 -RZ dana 29.12.2009 godine a po zamolnici ovog suda, iskaz oštećenog T. H. dat na zapisniku kod Tužilaštva BiH u S. u predmetu Ktz.br.109/07 od 28.09.2007 godine, po zamolnici ovog suda i iskaz T. H. dat na zapisniku kod istražnog sudije ovog suda u predmetu Ki.br.1/07 od 08.02.2008 godine, a uz saglasnost stranaka a shodno čl.356.st.1.tač.3. Zkp-a pročitao iskaze već saslušanih oštećenih i svjedoka i to: svjedoka

B. V. dat u predmetu ovog suda Ki.br.1/07 od 23.04.2008 godine, oštećenih D. I., D. J., B. A., T. H., T. O., T. M., D. O., S. Z., iskaze saslušanih svjedoka R. M., Z. G., T. M., S. M., M. S., K. M., B. B., R. B., V. V., A. J., Č. Z., T. Z., R. O., iskaz svjedoka D. M. dat kod tužilaštva BiH na zapisniku dana 06.02.2006 godine i dana 20.01.2009 godine kod Okružnog tužilaštva u B., iskaz svjedoka J. R. dat kod istražnog sudije ovog suda dat na zapisniku dana 31.03.2008 godine, iskaze svjedoka A. R., S. B., D. D. zv. D., Š. V., S. M., iskaz svjedoka M. A. dat kod istražnog sudije Okružnog suda u B. dana 17.03.2009 godine u predmetu Kri.V.42/09, B. V. dat na zapisniku kod istražnog sudije ovog suda dana 21.04.2009 godine u predmetu Kris.br.1/07, pa je cijeneći iste pojedinačno i u kontekstu dovodeći u vezu sa odbranama optuženih i sa činjeničnim navodima javne optužbe, stao na stanovište da nema dokaza da su optuženi izvršili krivično djelo za koje se optužuju.

Oštećeni D. I. koji je saslušan kod istražnog sudije ovog suda istakao da je živio u selo Č., MZ B. sve do decembra 1992 godine kada je napustio selo i otišao u P. Da je kuću napustio od torture VJ i policije a to se odnosi na rezerviste jer je VJ imala logor iznad njegove kuće koja je stalno šenlučila. Da je on kupio automatsku pušku "Kalašnjikov" kao i dvije ručne bombe kada su počela ratna dešavanja u B. i zbog tog nedozvoljenog oružja je osuđen na kaznu zatvora od 6 mjeseci koju je i izdržao. A je bilo pretresa njegove kuće u kojima se isticao opt. S. S. kao i lica po prezimenu Š. i O. čija imena ne zna. Da je optuženi S. pustao guslarske pjesme i nagonio ga da iste ponavlja tukao ga je pesnicama u predjelu stomaka i ledja i to u dva slučaja, prilikom pretresa kuće, prvi put kada nijesu pronašli oružje a drugi put kada su našli oružje. Njega nijesu maltretirali Dj. R. i B. M. a da ga je opt. S. tukao i nogama kada su ga izveli ispred jedne livade s tim što su navedena lica tukli i D. O. i T. H. kao i njegovog brata D. J. kako pesnicama i nogama i to na dan kada su pronašli oružje prilikom pretresa njegove kuće u 1992 godini ali se nije mogao sjetiti tačno datuma kada se to i desilo. Nije znao da se izjasni ko je ubio M. E. i H. i B. L. ali je čuo da su bili ubijeni 1992 godine. Nezna ko je srušio džamiju u Č. 1993 godine.

Na glavnom pretresu je istakao da je oružje kupio od M. E. a ponovljenom iskazu iz istrage dodao i činjenicu da su njega kod njegove kuće tukli optuženi S. i Š. i neko lice po imenu O. L., tukli ga nogama sa čizmama kada je rekao da nema oružja a udarali ga u predjelu stomaka i ledja a uz prisustvo drugih lica. Da su ga ubacili u jedno vozilo gdje su se nalazili D. O. i T. H. i povelili ga u B. a usput ga maltretirali s tim što je dovedeno još lica koja su povelili prema P. i usput maltretirani a kada su došli u jednu kafanu u blizini P. i dok su opt. S. i dr. pili kafu morali su da podignu ruke i tri prsta i da pjevaju četničke pjesme. Da je zadržan u CB P. tri dana i tu ga tukli njemu nepoznata lica, a nakon što je priznao da ima oružje da je opet vraćen kod svoje kuće gdje je pokazao mjesto skrivanja oružja pa su ga i tom prilikom tukli opt. Š. i S., po ledjima i stomaku. Da je nakon CB P. premješten u Zatvoru u B. P. gdje je i izdržao kaznu zatvora u trajanju od 6 mjeseci zbog nedozvoljenog držanja oružja. Istakao je da u vezi nadjenog oružja maltretiran njegov brat J. i tučen od Š., S. i O. L. iako su ovom uvidjaju prisustvovali V. V., Z. G. i dr. iz CB P. Navodi da on nezna ko je tukao S. H. ali, zna da je tučen ali nezna da li suga tukli opt.S. i Š.. I lice O. D. je maltretiran kod njegove kuće ali nezna ko je to radio, dok je T. H. maltretiran od rezervista policije ali nezna ta lica. Istakao je da je oružje nabavio iz straha za svoju bezbjednost. Zbog povreda po ledjima i stomaku nije se javljao kod zatvorskog ljekara u B. P. pošto je bio prepadnut a opt.S., Š., O. L. nijesu ga udarali drvenim palicama niti cijevima od oružja niti ga je opt.S. tukao u autu, već mu samo govorio da pjeva guslarske pjesme.

Na g.pretresu je istakao da ga opt.S. nije tukao prilikom pretresa njegove kuće niti udarao ili fizički zlostavljao, pa je razliku iskaza koji je dao kod istražnog sudije i na pretresu u odnosu na optuženog S. pravdao time što je u toku istrage bio pod uticajem straha, da se pogrešno izjasnio, ali je ostao pri iskazu datom na g.pretresu.

Oštećeni D. J. je saslušan kod istražnog sudije dana 17.01.2008 godine i 21.04.2009 godine. U svom iskazu navodi da on od optuženih priznaje S. i Š. da ga je opt.Š. dva puta tukao i to dana 01.11.1992 godine u blizini njegove kuće u selu V. oko 1 km gdje je čuvao ovce navodno zbog nedozvoljenog oružja udarajući ga šakama nogama i palicom sa kojom ga je ubadao po stomaku. Sa njim je bio i Z. G. a opt. S. mu tada nije nanio povrede. Da je tu bilo još oko 15 policajaca koje ne poznaje. Tom prilikom je opt.Š. izvadio iz džepa malu crnu bombu prijeteci da će mu je staviti u usta te da izabere brezu ili hrast i tada će baciti bombu da ga raznese a neko ga je od prisutnih udario nogom od pozadi kada je otišao kući. Da je posle par dana opet došla policija i u toj grupi je bio i optuženi Š. koji je izvršio pretres pa ga je tukao zajedno sa ostalima po nogama i kundacima od pušaka, da su htjeli da ga povedu u P. ali jedan policajac po imenu D. R. rekao da ga ostave, pa je tako i postupljeno. Dana 11.12.1992 godine napustio je rodno selo V. i odselio za P. sa porodicom. Prilikom saslušanja dana 21.04.2009 godine je izjavio da se od zadobijenih udaraca nije javljao ljekaru niti posjeduje medicinsku dokumentaciju jer povrede koje su mu nanijeli opt. Š. i O. Ž. nijesu bile vidne već povreda od lica koje ga je udarilo u butinu koga ne poznaje. Da ga je jedan nepoznati policajac udario šljemom po glavi pa je mislio da mu je slomljena vilica a imao je udarac špicom od čizme u predjelu butine. Dok mu je opt.Š. prinosiso bombu u usta koja je nadjena prilikom pretresa njegove kuće a kada je došao sa livade kući, roditelji mu rekli da je priveden njegov brat I. zbog nadjene puške i dvije bombe. Izjavio da on nije zlostavljan od strane optuženog S. S. niti ga fizički tukao, niti nanio povrede a da nije vidio da li je i ko S. H. psihički ili fizički zlostavljao. Da su pretresi kod kuće njegovih roditelja bili dva dana 01. i 05.11.1992 godine a da je čuo priču da su M. E. i H. ubili muslimani iz F. i to neko lice po nadimku C. i dr. Da mu povrede u predjelu noge nijesu nanijeli Š. ili O. već neko drugo lice.

Na g. pretresu oštećeni J. je naveo da se prilikom pretresa u kući njegovih roditelja opt. S. ponašao korektno a prilikom prvog pretresa kuće njegovih roditelja dana 01. ili 02.10.1992 godine čuvao je ovce na livadi u blizini kuće kada su došli opt.Š. te policajci Z. G. O. L. i dr. zahtijevali da im kaže gdje je D. I., iako nije znao to lice. Da je od udarca sa pendrekom od strane Š. imao gušenje u grudima i teškoće u disanju ali da prilikom oba pretresa on nije prisustvovao jer je čuvao ovce. Da se od zadobijenih povrda nije javljao ljekaru u P. jer je udaljenost od njegovog sela do P. oko 70 km a da ga je prilikom oba pretresa optuženi Š. udario samo po jednom u predjelu grudi i da je tučen i maltretiran posle izvršenih pretresa kuće gdje je on živio. Ističe da je on napisao knjigu "Bukovica". Razliku kazivanja izmedju iskaza u istrazi i na glavnom pretresu je pravdao što je u medjuvremenu razmislio pa je događaj opisao onako kako je to predstavljeno na glavnom pretresu.

Oštećeni B. A. je prilikom saslušanja kod Kantonalnog tužilaštva u G. dana 04.10.2007 godine istakao da je rođen u selo P. gdje je živio do aprila 1993 godine a usled ratnih dešavanja na području B. na području B. došli su razni dobrovoljci A., Š. koji su prolazili kod njegovo selo, sa namjerom da idu na ratište u B. a sa tim licima su bili i mještani iz B., B. M., D. S. i dr. da ga u maju 1992 godine, pretukao B. D. gdje je imao povrede po tijelu i glavi i javljao se kod ljekara u P. gdje je primao injekcije gdje mu je B. D. opet dolazio sa licem po imenu A. kod njegove kuće, pitali za njegovog brata Dž. i rekao im da je u P.. Da su ga tukli a neki rezervisti se loše ponijeli i prema njegovoj djeci S., B. i H.. Da su posle toga prolazile mnoge paravojne formacije koje bi njega i porodicu provocirali zbog čega nije mogao da izdrži pa je napustio svoje selo 1993 godine odlazeći u G.. Prilikom ovog saslušanja nije govorio da ga je tukao opt.B. M.. Da su u njegovom selu P. jedino njega tukli a kroz njegovo selo prolazile razne paravojne formacije koje su njega i njegovu porodicu maltretirali zbog čega je i napustio selo sa porodicom i otišao u G..

U svom iskazu kod istražnog sudije ovog suda dana 17.01.2008 godine ističe da on od optuženih čija su mu imena saopštena od strane istražnog sudije, jedino poznaje B. M. koji ga je tukao iako ga do tada nije poznavao. Opt.B. je bio u maskirnoj uniformi sa njime dosta lica u policijskoj uniformi a razlog tome je da navodno namirnice koje je tjerao na konja nosi zelenim beretkama iako je nosio svojoj porodici. Tom prilikom ga je opt. udario sa šamarima po licu a ostali ga nijesu tukli. Da on nema medicinske dokumentacije o povredama zadobijenih od šamaranja od opt.B..

Kod istražnog sudije ovog suda dana 21.04.2009 godine je istakao da ga je u februaru 1993 na putu prema njegovom selu presreo B. M. koji ga je šamarao po licu dok druga lica to nijesu radila, a da ga u 1992 godini nijesu tukli B. M. i D.. Da je lice koje je bilo sa B. po imenu A. iz B., s tim što njemu nije vršen pretres kuće ali mu je traženo oružje. Nije mogao da se izajsnji zašto je govorio drugačije od izjave koju je dao kod Kantonalnog tužilaštva od 17.01.2008 godine.

Na glavnom pretresu oštećeni A. je istakao da on B. M. i B. D. do kritičnog događaja u februaru 1993 god nije poznavao niti je mogao da u sudnici prepozna opt. B. M.. Ali, ističe da se dobro sjeća da ga je opt.B. udario šamarom po licu, sa nogama obuvenim u čizmama i kundakom po stomaku, ledjima i po desnoj strani tijela i desnoj nozi. Opt B. je bio sa više lica koja su bila u šarenim vojničkim uniformama medju kojima je bilo VJ i policije a misli da su ta lica rezervisti. Zna da porodica B. živi u selu L., čija je kuća udaljena od njegove oko 2 i po sata hoda ali od te kuće B. nikog ne poznaje. Kritični događaj opisuje tako što predstavlja, kad je išao prema svojoj kući tjerajući natovarenog konja sa brašnom, da su stigla dva vozila puna vojnika i policije i tučen na izložen način. Nije mogao da se izajsnji šta je izjavio kod Kantonalnog tužilaštva u G., dana 04.10.2007 godine ali zna da je njegov rodjeni brat Dž. poginuo kao pripadnik zelenih beretki u blizini G.. Da imena lica B. M., B. D., D. S. i lice po imenu A. da je pomenuo da su ga kritičnog dana tukli, ječuo od rezervista koji su govorili da se tako zovu bez obzira što ne može da prepozna opt.M. a negira čak da je on i saslušan kod Kantonalnog tužilaštva u vezi ovog slučaja, pa je pročitana njegova izjava koju je dao kod Kantonalnog tužilaštva BiH u G. navodeći da to nije njegova izjava i da takve izjave nemože da se drži iako je njegov potpis na toj izjavi a priznaje da je i potpisao izjavu kod istražnog sudije ovog suda.

Oštećeni T. H. je prilikom saslušanja kod istražnog sudije ovog suda dana 23.02.2008 godine istakao da su 04. maja 1992 godine kod kuće u kojoj živi sa porodicom došli policajci S. i S. i dr. rezervisti VJ da traže oružje. Medju njima je bio i jedan Dž. koji je pucao iznad njih sa puškom-snajperom da ih zaplaši. Tom prilikom njega i njegovog brata M. uveli u pincgauer i da im je tom prilikom vršen pretres kuće, kada im je nestalo zlato iz kuće. Da su njega i brata M. maltretirali govoreći da pjevaju četničke pjesme, a kada su došli do kuće D. M. koji ima pet sinova rekao im da ih puste pa su ih pustili i vratili se kući i vidjeli da im je posle pretresa bio nered. Da je prilikom pretresa u njihovoj kući opt.S. ušao u kuću s tim da je pretresu prisustvao njegov otac O. a njega je optuženi S. poveo radi saslušanja. Da su kasnije dolazili patrole VJ, B. B. i dr. i da su tukli njega i njegovog brata M. pa su sutra dan njegov brat i otac dali izjavu u garnizonu u P., opštini i policiji u vezi ovog maltretiranja s tim što ih je sa ognjišta potjerao B. te S. i S. M..

Na glavnom pretresu je izjavio da on i njegova porodica nijesu na bilo koji način maltretirani, šikanirani, tučeni ili fizički zlostavljani od optuženih pa ni od opt.S.. smatra da su za sve ovo što se dešavalo u B. krivi nalogodavci koji su davali uputstva da se tako nešto i vrši a, nije mogao da potvrdi da li su opt.S. ili dva druga lica koja su sa njime vršila pretres uzela zlatni nakit iz njegove kuće. Da su opt.Š. R., Dj. R. i R. dobri ljudi. Njega je šikanirao S.M. za vrijeme vožnje od njegove kuće od kuće D. čije je rastojanje oko 2 km. Ostao je pri navodima koje je dao na g.pretresu ističući da njega sa ognjišta nije otjerao opt.S., niti je on čuo ili vidio da je opt.S. u B. bilo koga tukao ili maltretirao.

Oštećeni T. O. u iskazu kod istražnog sudije ovog suda od 20.02.2008 godine navodi da od optuženih poznaje samo S. S. koji je i bio u pretresanju njegove kuće dana 04.05.1992 godine a pretresom rukovodio S. M. komandir policije u K.. Sa S. bila su još dvojica rezervista. Tom prilikom maltretirani su njegovi sinovi H. i M. a ispred kuće su se nalazili njegova žena Z. i ćerka starosti od 5 god kao i majka Z. koja je imala 90 godina. Da je supruga Z. rekla da se ne dira zlato iz kuće ali da joj S. G. nije dao da udje u kuću u kojoj se vršio pretres od optuženog S. i dvojice rezervista. Da se on nalazio u kuhinji stare kuće i navedena lica uzela zlato iz jednog kofera i to dvije narukvice jednu ogrlicu, jednu pločicu, pet prstenova, dvije mindjuše i jedan broš a sinove H. i M. koje su odveli od kuće, vratio je M. D.. Da je prilikom izlaska iz kuće opt.S. skinuo prsten od njegove majke i odnio ga sa sobom i da u vezi izvršenog pretresanja nije sačinjen nikakav zapisnik. Da je dana 06.05.1992 godine ponovo došao opt. S. sa rezervistima i sa S. M. uzeli ga u njihovo auto gdje je bilo 5-6 rezervista i odveli ga u K. a tom prilikom ga tukao rezervista koji je bio sa S.. Da se nije javljao radi pregleda od zadobijenih povreda koje mu je nanio taj rezervista. I dana 20.07.1992 godine rezervisti su maltretirali sina H. da ima pištolj iako ga nije imao govoreći mu da se seli jer je rat između Muslimana i Srba a dalje postupanje rezervista i maltretiranje prema sinu H. spriječio je komšija Ć. M. koji je kasnije umro. Da je sutradan napustio kuću sa porodicom i otišao u P. i ostavio stoku, s tim što se on vratio i ostao do novembra 1992 godine. Da je krave potjerao u P. a vuci su ovce poklali. Kada se vratio 1995 godine sa porodicom u svoju kuću neko mu je bacio bombu u blizini kuće u večernjim satima o kojem događaju je obaviješten MUP kao i predsjednik Države CG i od tada ga više niko ne dira. Smatra da mu je sve ovo namjestio K. D. koji sada živi u P..

Na g.pretresu oštećeni T. O. ističe da je dana 04.05.1992 godine u pretresanju njegove kuće došlo oko 10 rezervista među kojima je i opt.S. kao i S. M. koji su tražili da mu članovi porodice napuste kuću a on ostane u kuću gdje mu je i izvršen pretres. Da za vrijeme pretresanja njegove kuće opt.S. njega nije tukao, maltretirao ili vrijedjao već jedan od rezervista čije ime ne zna koji ga je tukao po čitavom tijelu, kojom prilikom mu je odnijeto više zlatnog nakita ali ne i prsten njegove majke Z., kako je ranije govorio da je to uradio opt.S.. Da on za svo ovo ponašanje i događanja na području B. krivi S. M. i B. B.. Istakao da ga ispred kuće nije udario optuženi S. već drugo lice, s tim da iako je njegova porodica napustila B. 20.07.1992 godine i otišla u P. on je ostao na svoje ognjište koje nije napuštao, već živi i dan danas. Da se od zadobijenih povreda nije javljao kod ljekara, jer nije smio, dok opt.Š. R. je prvi put vidio u sudnici. Tvrdi da niko od optuženih njega i njegovu porodicu nijesu maltretirali i fizički zlostavljali već lice koje se preziva Dž.. Pušku je Š. V. predao njegov sin. Negirao je da je on u toku istrage izjavio da je opt.S. skinuo prsten njegovoj majci Z.. Ostaje pri iskazu koji je dao na g.pretresu.

Oštećeni T. M. u svom iskazu datog kod istražnog sudije ovog suda od 23.02.2007 godine navodi da on poznaje optužene Dj. R., B. M. i S. S. i to Dj. koji mu je pomogao da izvuče auto a B. kao komšiju i školskog druga i o njemu ne zna ništa loše . Da je dana 04.05.1992 godine, kada je vršen pretres njegove kuće bio sa majkom, bratom, H., babom i sestrom. Došlo je oko 10 lica sa vojnim vozilom a bilo i drugih vojnika kada je prišao S. M. i rekao njegovom ocu da će tri lica izvršiti pretres kuće jer traže oružje a među tri lica je bio i optuženi S.. Da su njega i H. povelili u policijsko vozilo a u karoseriji bio R. M. i civil M. S. a ispitivao ih S. M.. Da su povedeni sa vojnim vozilom do kuće D. M. koji je rekao da ih puste pa su ih pustili a pri dolasku da je VJ pucala u vazduh i kada su nakon sat vremena došli kući vidjeli su da im je opljačkano zlato koje se nalazilo u crnoj akti tašni, pa su sutra dan on i njegov brat pošli za P. da prijave slučaj. Da su 07. maja 1992 god. prodali gradju od gatera a otac O. je bio u šumi i kada je došao naveče bio je modar po glavi. Ističe da je njegovog oca u K. tukao opt.S.. dana 18.07.1992 godine došli su 6 naoružanih lica kod gatera gdje su bili Ć. D., B. B. zv. B. tražili su pištolj, pa ga

je jedno lice udarilo i on pao na balvane. Da je sutra dan prijavio slučaj u P. u policiji kod predsjednika opštine B. i dr. i da je zbog ponašanja B. B. napustio ognjište . Kada su se vratili iz P. u svoju kuću 25.04.1995 godine u blizini kuće desila se eksplozija pa je ovaj slučaj prijavio policiji koja je izvršila uvidjaj a o ovome obaviješten i MUP RCG.

Na glavnom pretresu je negirao da je njegov otac njemu rekao da ga je tukao opt.S., već je njegovog oca tukao P. M. ali, ni u to nije siguran. Da su remetilački faktor bili rezervisti iz D. te K. D. i P. M.. Da je ostao pri iskazu koji je dao na g.pretresu koji se odnosi na optuženog S. jer smatra da je izjava data u istrazi netačna s obzirom da je istražni sudija pogrešno unio njegovu kazivanje u zapisniku.

Oštećeni D. O. saslušan kod istražnog sudije ovog suda od 08.02.2008 godine je istakao da poznaje sve optužene sem G. Dj.. Da je u 1992 godini kupio pušku -kalašnjikov sa dva puna okvira municije kod M. E. za 200 DEM i odnio je kod svoje kuće u selu Č.. Da je 01.10.1992 godine došao policajac Š. sa više specijalaca , opkolili mu kuću i pozvao ga T. R. da izađe ispred, gdje mu je jedan policajac tražio pušku a on rekao da puške nema. Da ga je nakon toga tukao sa kundakom od puške i sa nogama optuženi Š.. Da ga je tukao i opt.S. koji je iznad njegove glave pucao sa pištoljem te 7 dana nije čuo na uši ništa. Kupljenu pušku je sakrio oko 500 m od kuće pa prilikom pretresa ovu pušku nijesu našli u kući. Da je kazao gdje je sakrio pušku nakon čega su ga povelili u zaseok B. oko 2 km od kuće. Sa njim je bio i S. H. i još seljana gdje su u autu maltretirani, primorani da se krste , stvaljan mu pendrek u usta a bio tučen i drvenim motkama . Da je u CB P. ostao 3-4 dana a zbog nedozvoljenog držanja navedenog oružja da je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 6 mjeseci koju je izdržao pa nakon toga otišao u T. gdje su mu bili žena i djeca. Da je problem napuštanja stanovništva iz B. bila vojska usled pucnjave. Da su ga od optuženih tukli samo S. i Š. kao i druga nepoznata lica a svoje selo napustio svojevrijedno i to zbog pucnjave ali ne da im je to govorila VJ jer je i sam tražio da ga VJ primi u rezervni sastav ali, ga nijesu primili.

Na glavnom pretresu oštećeni O. navodi, da je pušku sakrio od kuće na oko 1 km i dana 01.10.1992 godine kada se nalazio u svojoj kući da ga je pozvao T. R. da izađe iz kuće a bio u društvu sa više rezervista i civila, odveli ga iza kuće na oko 60 m i tuklo ga oko 30 lica rezervista i civila, sa nogama obuvenim u vojničke čizme po čitavom tijelu pa je bio sav krvav. Sve ovo je snimano od prisutnog lica iz P. policije. Ovom prilikom njega nijesu tukli opt. S. i Š.. Puška koja je ilegalno nabavljena je oduzeta uz potvrdu a sačinjen zapisnik o pretresanju kuće koji je potpisao. Negira da ga ispred kuće i livade tukao S. već da je tučen od opt.Š. kada je rekao gdje se nalazi puška, a sa Š. se nalazio ispred kuće i O. L., tom prilikom predao i pištolj njegovog zeta kao i bombu, koju je sakrio u njegovoj staroj kući. Istakao da je zatim poveden u selo B. gdje su ga tukli rezervisti sa nogama obuvenim u čizmama, ali, ne i opt.S. i Š., sem što je opt.S. ispalio jedan hitac iz pištolja iznad njegove glave pa nije mogao da čuje 3-4 dana. Od strane D. R. je saznao ime Š. R. da se tako zove.Prema P. se nalazio u kamionu i da ga je dva puta sa nogom obuvenom u čizme udario opt.S. pošto nije znao da pjeva četničke pjesme i to na mjestu ispred jedne kafane gdje su zastali. U sudnici nije prepoznao opt.Š. već pokazao mnogo krupnijeg i mladjeg opt.Dj. R.. Istakao da su na kamionu bili S. H., D. R., D. I. i dr. ali da je prije odlaska iz B. za P. iz kamiona skinut S. H. a kada je sašao sa kamiona neko je rekao H. da trči pa je iznad njegove glave pucano ali u tom pucanju nijesu učestvovali Š. i S.. Da je bio čitav krvav po licu dok se nalazio u kamionu a kada je došao u CB P. gdje je bio tučen i imao modrice po glavi i tijelu, ali da se nije javljao ljekaru u vezi zadobijenih povreda pa nema ni medicinske dokumentacije. Na pretresu je izjavio da on ne želi da na bilo koji način tereti opt.S. i Š. i da se puste na slobodu već samo traži od suda da mu se naknadi štete za uništene objekte kao i nematerijalna šteta za duševne bolove koje je pretrpio.

Oštećena S. Z. saslušana od tužiteljstva BiH u S. dana 05.10.2007. godine, izjavila da je sa suprugom S. H. i djecom živjela u selu V. MZ B. 1958 do proljeća 1994. godine, gdje su odnosi sa susjedima pravoslavicima iz susjednog sela M. prije ratnih dešavanja u B. bili odlični. Međutim, polovinom aprila 1992. godine kroz njihovo selo prolazi VJ i govori im da oni idu da čuvaju granicu, kako se nebi prenio rat u C. G.. Vojska je izvršila popis stanovništva kako nebi neko pobjegao a to provjeravala kroz stalne provjere. Popisali su i njenog muža S. H., krećku Š. kao i druge porodice koje su živjele u tom selu, D., D., B. i dr. Da je nakon toga vršena prozivka mještana ovog sela medju kojima je bio i njen suprug H. a medju licima koja su vršila prozivku je bilo i lice koje se preziva S., koji je pitao njenog muža "H. šta ti je" a ovaj mu je rekao da ga boli stomak, pa mu je S. rekao da će mu oni to izliječiti. Da su tražili da svi mještani iz sela polože oružje a kako niko od njih nije imao počeli su ih tući pa su i njenog muža tukli i dr. muškarce iz sela, rekli im da trče, a onda za njima pucali iz automatskog oružja iznad njihovih glava, naredili da legnu na zemlju a onda ih udarali nogama i puškama po tijelu. Da je njen muž bio isprebijan pa kada je došao kod kuće bio je sav prestrašen, rekao da on nema oružja ali da ne smije čekati vojsku živ jer oni od njega traže oružje pa se zatim udaljio od kuće oko 800 metara, gdje se i objesio na jabuku. Kada je vidjela taj prizor ona je izgubila glas i mjesec dana nije mogla da govori. Nakon tri dana H. je skinut sa jabuke kada je došla komisija iz P. i ista je konstatovala da je H. izvršio samoubistvo. U proleće 1993. godine, tučen je D. H. koji je poslije četiri dana preminuo ali ne zna ko ga je tukao. Da su u jesen 1993. godine svi muškaci iz sela odvedeni u zatvor u B. P. gdje su ostali šest mjeseci a onda pobjegli u P. ili G. a da je napustila svoje selo u proljeće 1994. godine sa kćerkom gdje je otišla u selo K. kod svojih rodjaka kod P. a onda nakon šest mjeseci otišla u P. a gdje je živjela tri godine, a sada u S.. Da su im kuće zapaljane i devastirane. Kada je 1998. godine otišla u svoje selo sve je bilo popaljeno ali ne zna ko je to uradio. Nije prepoznala nikoga od pripadnika paravojnih formacija ili pripadnika vojske koji su učestvovali u navedenim radnjama.

Na zapisniku kod istražnog sudije ovog suda dana 08.02.2002. godine je ostala kao pri ranijem iskazu, dodajući da je njoj vojska govorila "da ide nekud jer je ovo srpska zemlja". Da je izmedju ostalih vojnika koji su došli u proljeće 1992. godine poznala S. S. i nekog R. kome ne zna prezime stim što su ih tukli S. i taj R. sa kundacima i čizmama a vojska tukla i D. H. a onda vojska pucala iznad mještana koje su nagonili da pjevaju četničke pjesme, govorili im da sjede na livadu a tražili oružje od muškaraca i matletirali ih. Da je vidjela D. H. koji joj je rekao da ga je tukla vojska a bio je sav krvav jer je od povreda i bolova umro iste noći a nakon četiri dana sahranjen. Da su svi mještani sela V. iz straha od vojske napustili svoje domove i otišli prema P. i drugim mjestima.

Prilikom saslušanja kod Kantonalnog tužilaštva BiH u S. dana 29.12.2009. godine, je ostala pri ranijim iskazima dodajući da su krajem aprila 1992. godine, rezervisti pokupili sve muškarce iz sela V., M. i Č. na jedno mjesto i tražili da predaju oružje a medu tim licima je bio i njen muž H. dok je ona ostala kući. Kada je H. došao predveče bio je preplašen govoreći joj da su im rezrevisti pucali iznad glava, njega i ostale premlaćivali, tjerali ih da trče i rekao joj je da kada bi mogao da nadje neko oružje bi ga kupio da im preda, da ga nebi tukli. H. nije imao povreda po glavi, ali jeste po ostalim djelovima tijela, ali nije htio da kaže ništa o tome jer je bio prepadnut. Prije samoubistva H. nije bio bolestan na psihijkoj osnovi niti se liječio kod psihijatra, a njoj dobro poznato da su u matletiranju i premlaćivanju njenog muža učestvovali S. S. i D. R..

Na glavnom pretresu oštećena Z. S. je izmijenila iskaz dat kod tužiteljstva i kod istražnog sudije ovog suda u odnosu na lice S. S. i lice D. R.. Naime, istakla je da njen suprug H. bio jak iako je imao 65 godina, ali nije imao psihičkih problema. U aprilu 1992. godine

izvršen je popis svih stanovnika sela B., a prozivka vršena u mjestu B. I., gdje nije išla na zakazanu prozivku već njen suprug H., kao i ostali muškarci iz tog i susjednih sela, jer je vojska tražila od mjestana da predaju oružje a njen suprug nije imao oružja, zbog čega je dosta bio uznemiren. Jednog dana je govorio da ide dosta vojske i da je sa njima neki S. a idu prema granici ali da nije bilo govora o tome da joj je H. govorio da je njega tuklo lice S., već da joj je lice D. H. rekao da ga je tukao D. R.. Nju i njenu kćerku od 25 godina niko nije matletirao niti tukao. U aprilu 1992. godine je H. bio čitav dan odsutan i kada je došao predveče da je bio uzbudjen, njoj se javio a onda se izgubio i sutradan ona ga je našla kako visi na jednoj jabuci pa je četvrti dan skinut sa jabuke uz prisustvo državnih i sudskih organa. Istakla da njoj H. nikada nije govorio da su ga tukli S. S. i lice D. već da su S. i D. vodili veću grupu vojnika i policije prema granici. Ime S. S. je pomenula na osnovu priče D. H.. Ostala je pri svom iskazu koji je dala na glavnom pretresu negirajući da je izjavila prilikom ranijih saslušanja da su njenog supruga H. pretukli lica S. i D..

Iz iskaza svjedoka R. M. utvrđeno, da je u periodu od 15.12.1992. do 15.06.1993. godine bio komandant graničnog bataljona VJ u P. a imao čin majora. Da je bataljon bio organizovan u graničnim karaulama. Utvrđeno da je on zamijenio ranijeg komandanta J. R. stin da je granična karaula u K. u B. bila u sastavu njegovog bataljona. Sve što se radilo na terenu B. radjeno je u skladu sa Pravilima službe VJ i Pravilima službe za graničnu službu. U bataljonu je bila profesionalna formacija VJ gdje pored navedene karaule bilo još tri karaule i to joj u R., Š. i M., a koje su bile prema granici sa BiH. Da su svakog dana pisane zapovjesti, odredjivani zadaci patrole čiji je zadatak bio da obilazi granični pojas i obezbedjuje granicu C.G. prema BiH u širini od 1 km a u dubinu 10 km pošto nijesu bile definisane granice prema BiH. Zadatak patrole je, da obezbedjuje granicu od upada lica iz B. i obratno a vodjen je dnevnik o patroliranju. Da su svi vojnici koji su bili po ugovoru a radili u kasarni K., obavljali posao savjesno, u duhu pravila službe i nije bilo primjedbe na njihov rad niti na njihovo ponašanje. Sve obaveze na karaulama kojih je bilo više, redovno su izvršavane o čemu postoji i posebna evidencija stin za vrijeme dok je on bio komandant nije bilo pritužbe bilo kojeg mještana B. na rad optuženih, niti bilo na koju akciju VJ da je bilo pritužbe pa ni od porodice B. A. i R. Š. i A., niti je on bilo od kog lica upoznat. Nije mu poznato da je bilo za njegovo vrijeme zajedničkih akcija vojske i policije na terenu B., a vojnici kada su išli kućama odlagali su oružje kao i prilikom završetka radnih obaveza i zadataka. Vojnici su mogli da se kreću samo po zapovjesti, kako na dužnosti tako i u slobodnom vremenu . Istakao je, da je dobio naredjenje da se VJ ponaša korektno prema mještanima B. a uniforma VJ je bila maskirna i to žuto zelena a maskirna uniforma kod policije više naginjala prema plavoj boji. Potvrdio je da u njegovoj jedinici nije bilo rezervista, stin da su ocjene za rad optuženih bile dobre zbog čega im je produžavan ugovor kod VJ.

Iz iskaza svjedoka Z. G. utvrđeno da je u 1992. godini radio u CB P. kao pomoćnik komandira za saobraćaj i javnu bezbjednost. Da od optuženih poznaje samo S. i Š. i da je zadatak policije bio da sačuva mir na širem području B. a on učesvovao samo jednom u pretresanju kuće D. H. a toj je akciji predvodilo ubistvo M. H. i E. sina i oca, pošto se sumnjalo da su ga ubila lica iz njihovog komšiluka, pošto je u kući M. bilo premetačine stvari, uzet novac i cigarete kao i druge stvari . Da je dana 05.11.1992. godine, prilikom pretresa iz kuće D. H. i I. pronadjeno i odouzeto oružje i eksplozivne naprave a sve uz potvrdu. Da je ovaj pretres objekta vršen planski po dobijenom zadaktu od komande na osnovu operativnog saznanja da pojedina lica u B. drže nelegalno oružje. Prilikom ovog pretresa nije bilo VJ već je vršen od policije, zbog čega je i angažovan veći broj policajaca radi obezbedjenja mjesta pretresa. Pretres je sniman od strane T. M. iz CB P. Da je pronadjeno oružje kod D. H. o čemu je sačinjena potvrda i nije bilo primjedbe na rad policije a tom prilikom oduzeta je automatske puška, dvije bombe, lovačka puška i više municije a na kraju pretresa je došao D. J. koji nije prigovorio izvršenom pretresu niti

je imao primjedbe na ponašanje policije prema njemu nije primjenjivana sila. Pretres u kući i objektima D. H. je izvršen po pravilima službe jer je izdata naredba o pretresanju a izdate i potvrde o oduzetim predmetima. Maskirna uniforma kod policije bila je tamnija od maskirne uniforme VJ, savezne policije i policije RCG i da nije bilo nikakvih prigovora na rad Š. i S. jer da je bilo takvih prigovora on bi morao znati. U vezi nadjenog oružja kod kuće D. H. i to na ime D. I. sina H., slučaj je procesiran nadležnom sudu. Da optuženi Š. R. nije nadjenom bombom kod kuće D. I. prijetio oštećenom J., niti ga sa premdrekom udarao jer je za čitavo vrijeme optuženi Š. bio ispred kuće uz optuženog I., jer je J. došao nakon završetka pretresa kuće, niti je prilikom dolaska J. njima rekao da ima zdravstvenih problema. Nakon pronalaska navedenog oružja D. I. je na kamionu direktno priveden u CB P., nigdje nijesu svraćali. Poznato mu je da je S. H. dana 03.11.1992. godine, a nakon što je prijavljen slučaj, da je izvršio samoubistvo vješanjem, kako je to i utvrđeno od strane nadležnog sudskog organa. Da je oca i sina M. E. i H. ubio M. I. zvani "C." iz sela V. kod F., kao pripadnik zelenih beretki. Tvrdi da optuženi Š. navedenog dana nije imao bilo kakav kontakt sa D. J. ili drugim licima. Takodje, istakao da na nivou CB P., nije bilo plana da se Muslimani sa područja B. isele.

Iz iskaza svjedoka T. M. utvrđeno da je radio kao krim.tehničar kod CB P. u 1992. godini. Da poznaje optužene S. i Š. sa kojima je radio. Nije mu poznat slučaj S. H. niti slučaj koji se stavlja na teret S. iz aprila 1992. godine, niti opt. S. i Š. od 01. i 05.11.1992. godine u vezi ponašanja prema D. J.. Utvrđeno da je ovaj svjedok bio učesnik pretresa kuća D. H. u selu Č. jer je on snimao sa kamerom čitav pretres, sačinjen zapisnik o pretresu kuće i objekata a sačinjena i potvrda o oduzetim stvarima je lično izdao licu od koga je oduzeto nadjeno nedozvoljeno oružje. Da je pretres u kući izvršen na zakonskoj osnovi i ovlašćenju i ne zna da li je J. bio na pretresu 01.11.1992. godine ali zna da je bio 05.11.1992. godine prilikom drugog pretresa. Kada je J. došao na završetku. Da od porodice D. nije bilo primjedbe na rad policije niti je od D. J. bilo prigovora ili prijava na rad optuženih Š. i S., stim što je tada J. iz jednog trnja u blizini kuće predao lovačku puštu uz dobijenu potvrdu o oduzimanju oružja. Toga dana je sa njime bio i Z. G. kao i Š. R. ali nije učestvovao optuženi S.. Na pretresu je potvrdio da je prije ovog pretresanja kuće D. H. izvršen pretres kuće D. R., sačinjena službena zabilješka. Ponašanje optuženog Š. je bilo u skladu sa pravilima službe, pošto je pretres kod kuće D. H. trajao oko 15-20 minuta a ispred kuće u dvorištu nije bilo pucanja od strane policije. Prilikom drugog učestvovanja pretresanja kuće D. H. on je učestvovao kao krimitehničar snimao sve preduzete radnje i tvrdi, da nije bilo matletiranja i fizičkog kontakta oštećenog J. i optuženog Š. ili drugog policajca a tom prilikom je priveden D. I., kod koga je nadjeno oružje.

Iz iskaza S. M. utvrđeno da on poznaje optužene S. i Š. jer je u 1992. godini radio kao rukovodilac sektora bezbjednosti B.. Nije mu poznat slučaj oko samoubistva S. H. niti je bio prisutan kada je vršen pretres kuća i objekata D. J. u dane 01. i 05.11.1992. godine. Potvrdio da bomba nije sastavni dio naoružanja policije i nije bilo prijave od bilo kog mještanina iz B. pa ni od D. J. o nedoličnom ponašanju policajaca S. i Š.. Naprotiv, da je policija bila blagonaklona prema Muslimanima iz B. i da je oko 450 izbjeglica Muslimana iz B. za vrijeme dok je on bio rukovodilac na terenu B. bilo zbrnuto. Svi pretresi kuća, objekata i dr. radjeni su timski po nalogu i da nije bilo primjedbe na rad policije, jer se radilo profesionalno u skladu sa Zakonom i propisima. Utvrđeno da je bio prisutan pretresu kuće T. O. i to u dva slučaja. Prvi put u prisustvu Š. V. i G. kada je izvršen pretres kojom prilikom su našli duge cijevi i eksplozivne naprave ručne izrade i to oduzeto uz potvrdu. Da je služba doznala operativnim putem da ima još oružja u navedenoj kući T. pa je izvršen i drugi pretres gdje je on učestvovao kao i optuženi S. koji je ušao u kuću O. sa još dva pripadnika VJ u rezervnom sastavu. Tom prilikom je S. iznio akt tašnu koja je bila zatvorena, a jedan od O. sinova je istu otvorio i ona je bila prazna. Tom prilikom nije ništa nadjeno od nedozvoljenog oružja niti je oduzeto od stvari iz kuće O. niti je svjedoku

poznato bilo šta o nestalom zlatu u ovoj kući u kojoj nije ulazio. Negira da su T. M. i H., sinove O. privodili u princgauer ili da ih je neko od policije tukao. Da niko od prisutnih od policije ili vojske iz rezervnog sastava nije pucao ispred O. kuće ili matletirao O. porodicu. Smatra da je policija dala značajan doprinos miru u B.. Da je jednom prilikom došao u B. sa helikopterom tadašnji vojni ministar P. B. i dr.iz rukovodstva P., da je bila velika posjećenost mještana B. gdje je predočeno da treba da mještani saradjuju sa VJ i policijom a da niko od prisutnih pa ni D. J. nije imao prigovora ili prijave na rad policije.

Iz iskaza svjedoka M. S. utvrđeno da u 1992. godini bio kod VJ u svojstvu rezerviste u reonu K. radio do 1993. godine. Komandant jedinice bio je M. A. stim da vojska nije vršila pretresanje stanova i kuća niti lica. Utvrđeno da on poznaje porodicu T. O. ali mu nije poznato oko pretresanja kuće O.. Potvrdio da je u B. bilo paravojnih formacija iz B. koje su tu prolazile ali je odnos VJ prema stanovništvu B. bio izuzetno korektan pa i prema Muslimanima a strah kod stanovništva je bio prisutan usred ratnih dejstava na području BiH. Potvrdio da je optuženi Dj. R. bio kuvar na karauli K., stim da VJ nikada nije šenlučila prilikom obavljanja zadataka da bi strašili lica muslimanske nacionalnosti, niti je čuo da bilo ko govori da je ovo srpska zemlja i da napuste svoja ognjišta.

Iz iskaza svjedoka K. M. utvrđeno da je u aprilu 1992. godine bio u rezervnom sastavu VJ na području B., kao pripadnik teritorijalne odbrane, da nije učestvovao na obezbedjenju policije prilikom obavljanja njihove aktivnosti. Da nije bio prisutan kod kuće T. O. prilikom pretresa ali je prisustvovao kada je O. priveden radi prepoznavanja nekog lica koje je prisustvovalo pretresu njegove kuće. Niko od VJ nije matletirao O. i njegovu porodicu.

Iz iskaza svjedoka B. B. utvrđeno, da je bio u rezervnom sastavu policije i da poznaje optužene Š. i S.. Da radi kao aktivni policajac od 1986. godine, i nije prisustvovao pretresu kuće T. O., ali zna, da je pretres vršen dva puta gdje je pronadjena puška, dva krateža i eksplozivna naprava. Negira da je rekao T. H. "ovo je rat izmedju Srba i Muslimana, imate rok oko sedam sati da se iselite, ako se ne iselite, znači vi hoćete rat". Utvrđeno da je prisutan bio pretresu kuće S. O. koji nije imao dozvolu za rad, pa je tržišna inspekcija naložila pretres a pretres vršili u kući D. R. koji se bavio neovlašćenom prodajom cigareta, municije i dr. U 1995. godini po prijavi T. O. i H. u CB P. je vršena unutrašnja kontrola pa u vezi nestalog oko 1 kg.zlata iz kuće T. O. i maltretiranje porodice T. od policije, T. H. nije njega označio kao lice koje ga je matletirao ispred kuće, već označio lice Ć. S.. Istakao da je kao maloljetnik T.H. počinio više krivičnih djela kradje, kao i ukrao stvari iz džamije u selo R., koje je vratio prije nego što je pokrenut postupak.

Iz iskaza svjedoka R. B. utvrđeno da je bio u rezervnom sastavu VJ u K. u 1992. godini i to dva mjeseca i radio je na obezbedjenju ovlašćenih službenih lica iz policije koja su vršila pretresanje kuća u B. pa i pretresanjem kuće T. O.. Niko od policije i vojske nije matletirao ukućane O. niti mu je poznato da je bilo torture nad D. O.. Policajci S. i Š. su vršili poslove profesionalno i nijesu pravili razlike izmedju lica različitih nacionalnosti niti je bilo prigovora povodom pretresa kuće T. O., niti bilo pucanja ispred te kuće dok je trajalo pretresanje. Da je T. O. živio u svoje selo R. i nigdje se nije selio.

Svjedokinja T. Z. u svom svjedočkom iskazu dana 31.01.2008. godine, kod istražnog sudije ovog suda je istakla da od optuženih poznaje samo S. i B. koji joj je komšija. Da je optuženi B. dobar komšija i o njemu nema ništa loše da kaže. Zna, da je optuženi S. došao u maju 1992. godine, sa još 12 do 18 uniformisanih lica a sa njom je pričao S. M. dok se nalazila u dvorište sa kćerkom od 4 godine i svekrvom Z. od 92 godine. Prilikom pretresa je rekla prisutnima da u kući ima zlata, ali joj nijesu dozvolili da udje u kuću već je u kuću ušao optuženi S. sa još dvojicom uniformisanih lica a ostao oko 2 do 3 sata a tu bio prisutan i njen muž O., dok su ispred kuće bili njeni sinovi H. i M. oko gatera. Da je nakon pretresa ušla u kuću i vidjela premetačinu stvari, a u akti tašni nije bilo zlata, jer je bila otvorena.

Da je uzeto dva zlatna lančića, zlatna ogrlica, dvije narukvice, šest prstenova, 21 broš, 22 mindjuše 1 zlatnik, a da nijesu uzeti satovi. Da su joj sinovi i muž odvedeni sa policijskim vozilom a da je sutradan ponovo došao optuženi S. koji je poveo njenog muža O. u K. i kada je došao bio je izudaran i rekao da je to u autu od prevoza. Poslije 15 dana došli su B. B. i dr.koji su prijetili njenim sinovima govoreći "što ne idete, šta čekate i šta će te tu" pa je ona narednog dana napustila kuću sa porodicom gdje je u P. bila oko 5 do 6 godina. Da njenog muža sinove i nju niko nije tukao, a da sada živi u B. normalno sa komšijama sa kojima je u dobrim odnosima kao i prije ratnih dešavanja u B..

Svjedokinja Z. T. na pretresu nije mogla da prepozna optuženog S. već je pokazala na lice optuženog C. S.. Potvrdila da nju prilikom pretresa njene kuće nije udarao optuženi S. niti njenog muža ili sinove niti joj je O. govorio da je optuženi S. bilo koga od članova njene porodice tukao, već da je njenu porodicu matletirao B. B. govoreći da se sele. Povrdila da ona ne poznaje optuženog Š. R. a da je njen muž O. stalno živio u mjestu R. koje nije napuštao, dok su ona i djeca sa svekrvom živjeli u P. od kraja maja 1992. godine, do povratka.

Iz iskaza V. V. utvrđeno da je od sredine oktobra 1992. godine, do 22.12.1995. godine, bio komandir policije u CB P.. Da od optuženih poznaje S. i Š.. Utvrđeno da je dobro upoznat sa terenom B. koji je obilazio i formacijski se upoznavao sa situacijom na terenu sobzirom da je na području B. bila ugrožena sigurnost kako muslimana-bošnjaka tako i pravoslavaca a zbog okruženja B. sa B. i Republikom Srpskom i ratnih dejstava na tom području. Da se težilo da se ratno žarište iz BiH i RS prenese na P. i dalje prema Srbiji pošto je bilo dosta paravojnih formacija iz B. koji su upadali u B., pa je i strah mještana bio opravdan. Zadatak policije je bio, da smiri situaciju i policija je radila na osnovu propisa i pravila službe. Sve intervencije koje su radjene u B. bile su na osnovu operativnih saznanja i podataka oko držanja nelegalnog oružja i dr.službenih radnji. Naveo je i njegovo zalaganje i policije da se oteti muslimani iz B. a koji su povedeni u Č., RS, vrate u B. što je i uradjeno a spriječeno je ulaženje vojske muslimana i srba iz B. u C. G. i njihovo naoružavanje. Optuženi S. i Š. obavljali su svoje poslove savjesno, profesionalno i odgovorno jer nije bilo nikakvih pritužbi na njihov rada a inače, policija je radila svoj posao a VJ radila svoj posao i niko se nije miješao u njihovu nadležnost. Odgovorno tvrdi da nije bilo nepravilnosti od strane policije u postupanju prema bošnjačko-muslimanskom stanovništvu na terenu B. za vrijeme dok je on bio komandir policije, niti je bilo matletiranja ili progona ovog stanovništva od strane policije jer je sve vršeno u skladu sa pravilima službe. Nije isključio mogućnost pojedinačnih prekoračenja službene dužnosti od strane nekog policajca, ali, policija je na području Opštine P., pa samim time i terenu B. bila faktor stabilnosti, mira i reda i intervenisala u svim slučajevima gdje je bio pretres kuća oko nelegalnog držanja oružja ili vezano za prijavu drugih izvršenih krivičnih djela. VJ je imala zadatak da očuva granicu prema B. i RS a da je on lično učestvovao na terenu B. u nekoliko slučajeva pretresa kuća i objekata lica gdje je bilo dojave oko nedozvoljenog oružja pa sve radnje su vršene u duhu pravila službe i nijedan od policajaca koji su učestvovali u tim pretresima nije tukao, zlostavljao i matletirao lica kod čijih kuća i objekata je vršen pretres, jer mu se niko od mještana B. nije žalio na rad i ponašanje optuženih S. i Š.. Potvrdio da nijedan policajac nije dužio od naoružanja bombe stim da je za policiju jasno da se S. H. objesio, ali ne iz straha ili prestrašenosti ili što je tučen od vojske i policije već i iz njemu znanih razloga. Takodje utvrđeno da je na području P. pored prisustva policijske formacije CB P., bilo i dijela specijalne savezne brigade iz B., dio snaga jedinstvenog R MUP-a, kao i dio interventnog voda iz B. P. te da je odgovorno potvrdio da prema licima bošnjačko-muslimanske nacionalnosti na području B. nije vršen pritisak niti bilo kakvih aktivnosti radi zastrašivanja ili da se kod njih stvara psihoza za prinudno iseljavanje iz svojih sela već iseljavanja vršena na osnovu njihove volje tj.dobrovoljno, jer su se iz B. iseljavali Srbi i Crnogorci ali u manjem

broju sobzirom da je njih u ukupnoj zastupljenosti stanovništva bilo u manjem broju. Da policija u to vrijeme nije bila remetilački faktor već naprotiv faktor stabilnosti na tom području pošto nije bila donijeta nijedna odluka na bilo kojem nivou Opštine P. ili RCG da se muslimani-bošnjaci isele iz B.. Da nikada prilikom pretresa kuća ili objekata policija nije pucala iznad glava lica čiji se pretres kuća vrši, niti je u tim slučajevima bilo koje lice matletirano i tučeno tim prije što se niko od građana čiji je pretres kuća vršen u B., nije obratio sa pritužbom na rad optuženih S. i Š.. U svom iskazu negira da je D. I. prilikom pretresa njegove kuće tukao optuženi Š. R. i to iza štale jer u pretresima kuća i objekata nije vršeno nehumano prema muslimanima ili da je bilo torture i nasilja da bi se zlostavljao njihov tjelesni ili duhovni integritet. Da mu nije poznat slučaj D. O. da je pretučen u prostoriji zgrade policije u P. niti prestavke tog lica na ponašanje službenika koji su učestvovali u radnjama vezano za pretres njegove kuće privodjenje.

Iz iskaza svjedoka A. J. utvrđeno da je u 1992.-1993. godini radio kod Centra za socijalni rad u P. na poslovima maloljetničke delikvencije, a poznato mu je stanje na terenu B. vezana kroz socijalna pitanja. Da je o svim izbjeglicama iz H. i S. postupano sa dužnom pažnjom bez obzira na naciju, vjeru i pol a lica koja su se iselila iz B. do 1990. godine i kasnije da su se iselila iz ličnih razloga a ne pod pritiskom državnih organa, Opštine P. i C. G., niti da je to posebno bilo pod uticajem VJ ili policije, jer nema informaciju da su se lica muslimansko-bošnjačke nacionalnosti iz B. iselila pod pritiskom. Prilikom zbrinjavanja izbeglica pomagala je VJ jer su vojna vozila i transporteri omogućili transport ili dopremanje hrane tim licima.

Iz iskaza Č. Z. utvrđeno da je bio aktivni oficir VJ i najprije rasporedjen na karauli M. kod P. i ostao od 22.06.1992. godine do kraja januara 1993. godine, gdje je radio kao komandir a poznaje optužene Dj. R. i R., C., G. i B., jer su bili vojnici po ugovoru kod VJ. Da je njegova četa prešla u K. i smještena u OŠ a sa zadatkom čuvanja granice SRJ prema B. i RS. Da su štitili stanovništvo B. bez obzira na naciju i vjeru. Na terenu B. je ostao od januara 1993. godine do januara 2001. godine. Da je granični pojas iznosio 9 kilometara a da je kao starješina ponosan zbog propisnog izvršavanja zadataka od strane navedenih optuženih lica a ocijenio saradnju vojske i mještana B. kao dobru. Što se tiče događaja vezano za oštećenog R. Š. i negovu suprugu A. vezano za 22.02.1993. godine, njemu ništa nije poznato ali zna da vojnici po ugovoru su obavljali svoje zadatke na drugom terenu i lokaciji a ne prema kući u kojoj je živio R. Š. u selo M.. Da je jednog dana nakon 2-3 mjeseca pošto je Š. pričao da je tučen bio sa S. B. i M. V. profesionalnim vojnikom kod kuće Š. R. gdje mu je bila supruga A. i svastika tom prilikom Š. mu nije rekao da je tučena njegova supruga A.. Vidio je da Š. nema vidnih povreda na licu i tijelu stin što je cilj posjete bio što su i kod Š. bile smještene neke izbjeglice koje su imale lovačkog naoružanja. Da su popili kafu u razgovoru Š. mu rekao "ubi me neka vojska u šarenim uniformama". Tada je svjedok Z. pokazao Š. njegovu uniformu i pitao ga da li je neko to uradio od optuženih ili pak vojnika VJ. Tom prilikom je pokazao uniformu na 7-8 lica koji su bili u patrolu a radilo se o vojnicima VJ pa je Š. rekao da ga nijesu tukla ta lica u tim uniformama, već lica neke druge boje, koja su imala šarene uniforme, ali, tamnije boje. Oštećeni Š. tom prilikom nije rekao da su ga tukli optuženi Dj. R. i R., C. S. i G. Dj., već njemu neka nepoznata lica, a da je Š. znao da su ga tukli ovdje optuženi vojnici po ugovoru kod VJ iste bi prijavio i da bi postupano na utvrđivanju njihove odgovornosti. Oštećeni Š. je u razgovoru rekao da je možda motiv što je tučen što je bio predsjednik MZ B.. Ovaj svjedok tvrdi da je za čitavo vrijeme dok je bio na karauli u K. optuženi R. radio kao kuvar i nikada nije išao u patroli. Da su patrole brojale oko 15-20 lica a vodja je bio aktivni starješina. O disciplini kod vojske se vodilo mnogo računa a svi zadaci i aktivnosti vojnika su vršili na osnovu dnevnih zapovjesti. Zbog profesionalnosti u vršenju službe ovdje optuženi su unaprijedjeni. Svjedok ističe da mu ništa nije poznato za slučaj B. A. da ga je neko tukao niti je bilo jedne akcije u kojima bi zajedno učestvovali VJ i

policija prilikom pretresa kuća da VJ obezbjeđivala te objekte. Negira da je za vrijeme dok je on bio komandir bilo šenlučenja od VJ a saradnja vojske i mještana bila odlična. Osim granične policije na terenu B. bile su smještene i snage P. korpusa te, artiljerijske brigade iz D. i dr.

Svjedok R. O. ističe da je živio u selo V. na granici CG i BiH sa porodicom a koje se nalazi prema Opštini F. i da niko od optuženih nije matletirao njegovu porodicu niti bilo ko od vojske ili policije stim da njegovo selo ne pripada području B..

Uz saglasnost stranaka na osnovu člana 356 stav 1 tačka 1 i 3 ZKP-a pročitani su iskazi svjedoka B. M. koji je umro dana 09.09.2010. godine, iskaz svjedoka D. M. i J. R. koji su dati u toku istrage ili kod Tužilaštva BiH u S..

Iz iskaza svjedoka B. M. koji je dao kod istražnog sudije Okružnog suda u B. u predmetu Kri.v.42/09 od 17.03.2009. godine je utvrđeno da ovaj svjedok od optuženih poznaje jedino S. S. o kome ima dobro mišljenje. Utvrđeno da je bio predsjednik Opštine P. u 1991. i 1992. godini i da za to vrijeme nije bilo nikakvih dojava ili pritužbi na rad policajca S. ili drugih optuženih u ovom predmetu. Da on ne poznaje R. O. niti mu je poznat njegov slučaj ali dobro zna, da mu se niko od strane muslimana-bošnjaka ili lica srpske i druge nacionalnosti nije obraćalo i ukazalo da je bilo koji stanovnik B. matletiran od strane VJ i policije. Održavali su se i sastanci na nivou reona B. gdje su donošeni zaključci i od strane muslimanskog stanovništva nije bilo nikakvih problema niti primjedbi sa VJ, policijom ili meštanima srpske i crnogorske nacionalnosti u navedenoj MZ B.. Da je vlast u P. izlazila svima u susret a posebno se vodila računa o muslimanima koji su bili manjina u Opštini P. a vodilo računa i o izbeglicama i drugim kategorijama stanovništva. Da je bio pet puta u B. i da mu se nijedan mještatin B. nije požalio na loše ponašanje ili maltretiranje od strane VJ ili policije. Negira da je bilo kakvog dogovora na nivou opštinske politike u P., ili na širem nivou C. G. da se sistematski vrši iseljavanje muslimanskog življa sa područja B.. Potvrdio je da je na terenu B. bilo i paravojnih formacija koje su prolazile iz RS prema P. i obratno, kao i pripadnika A..

Iz iskaza svjedoka D. M. koji je dao kod Tužilaštva BiH u S. dana 06.02.2006. godine, i dana 20.01.2009. godine kod Okružnog tužilaštva u B., i utvrđeno da je do aprila 1992. godine, radio kao sudija kod Osnovnog suda u G. a onda kao izbeglica došao u svoje selo P. pa onda u avgustu 1992. godine, počeo da radi kod CB P., kao načelnik odjeljenja za suzbijanje kriminaliteta. Da je na terenu B. od strane policije bilo preduzimanja određenih radnji u vezi za izvršenjem krivičnih djela gdje bi izlazili inspektori i policajci tako da su sve preduzimate radnje i aktivnosti na otkrivanju učinioca krivičnih djela vršene u skladu sa Zakonom, jer su policajci privodili određena lica na informativne razgovore ili osumnjičeni privodjeni. Potvrdio da je na terenu prema B. situacija bila jako složena i rovit, ali je zahvaljujući velikoj aktivnosti i angažovanju policije na tom terenu ista smirena. Svi mještani B. kao i gradjani Opštine P. bili su isprepadani zbog mogućnosti prenošenja rata iz B. u C. G. a da nije bilo nezakonitog pritvaranja niti protjerivanja ljudi sa područja B. niti je u Opštini P. bilo logora. Da od optuženih poznaje S. i Š. koji su radili po određenim radnim zadacima, stim da je on jednom išao u B. u 1993. godini kada je bilo dvostruko ubistvo pa se radilo o vršenju uvidjaja. Tvrdi da je komandir policije V. V. bio pravi profesionalac, koji je imao dobru saradnju sa gradjanima i mještanima B..

Iz iskaza svjedoka J. R. koji je dao kod istražnog sudije ovog suda dana 31.01.2008. godine, je utvrđeno, da je bio komandant vojnicima Dj. R. i R., C. i B., ovdje optuženima, ali, da mu ništa nije poznato oko slučaja R. Š. i A., iako je na dan 22.02.1993. godine bio zamjenik komandanta 70-og graničnog bataljona VJ sa sjedištem u P.. Nije mu poznat ni slučaj oštećenog B. A. vezano za optuženog B. M.. Utvrđeno da vojnici VJ nijesu mogli nositi oružje u slobodnom vremenu, a zadatak vojske je bio obezbjeđenje granice a ne

pretres kuća, lica i dr. niti je to formacijski predviđeno. Mogli su vojnici da liše slobode lica koje je ilegalno ušlo u C. G., samo u slučaju ako je htjelo da pobjegne. Prvo su morali da ga legitimišu, a onda da ga vežu i sprovedu do odredišta. Za vrijeme njegovog rada nije bilo pritužbe na rad vojske, da komanda nije davala naredbe za pretrese kuća ili objekata, jer sve radnje koje su izvršavali vojnici su evidentirani kroz dnevne zapovjesti.

Iz iskaza A. R. utvrđeno da je on radio kao operativac u DB SUP-a P. a od 15.01.1993. godine, bio je načelnik CB P. sve do avgusta 1995. godine. Da od optuženih poznaje S. i Š. i oni su imali svoje pretpostavljene ali da se njemu niko nije obraćao sa pritužbom na rad optuženih S. i Š. jer oni u periodu dok je on bio načelnik CB P. nijesu ništa radili nezakonito u B., pošto nije imao nikakvih saznanja niti obavještenja da su oni na bilo koji način obavljali poslove neprofesionalno, niti bilo pritužbe na njihov rad, jer je on bio informisan o svim dešavanjima na području B.. Utvrđeno da nije bilo nikakvih inicijalnih odluka da se Muslimani sele iz B. u druga mjesta a paljenja i rušenja vjerskih objekata u B. su radila lica koja bi upadala iz B. i RS i tu se na početku ništa nije moglo kontrolisati. Da nije bilo ni pritužbe na rad pripadnika VJ ili policije vezano za aktivnosti na terenu B.. Za vrijeme njegovog mandata nije bilo paravojnih formacija na terenu B. ali ne isključuje mogućnost da je bilo pojedinačnih formacija. Da su jedinice specijalne policije imali uniformu crne boje a policija plave boje da je u vezi lišenja života jednog muslimana bilo priveden V. M. a da je za to vrijeme nadjeno beživotno tijelo B. O. i jedne žene po imenu B. koji su umrli prirodnom smrću. Poznat mu je i slučaj da se dana 14.02.1994. godine, zelene beretke u graničnom selu P., T., G. i D. P. i Š. likvidirali 20 i više pripadnika VJ pa je usledila otmica 11 muslimana od strane vojske RS gdje su odvedeni u Č. a kasnije uz njegovo angažovanje vraćeno svih 11 lica. Smatra da su policija i vojska doprinijeli obezbjedjenju mira unutar teritorije B. odnosno od vojske granica sačuvana. Nije bilo naredbi od strane policije da se ruše vjerski objekti muslimana niti bilo kakvih naredbi od bilo koje institucije CG oko toga. Da su policija i vojska poštovali osnovna pravila etike za sve građane pa i mještana B.. Nije mu poznato da lica i to R. Š., B. A., D. I. i J., T. O. ili od njihovih porodica, iznio pritužbu na rad i postupanja policije ili VJ na terenu B., u smislu zlostavljanja, šikaniranja, tučenja ili nehumanog postupanja.

Iz iskaza svjedoka S. B. utvrđeno da je on obavljao dužnost sekretara MZ B. u vrijeme dok je Š. R. bio predsjednik iste i prijatelj sa Š.. Da je ovaj svjedok ujedno obavljao dužnost šefa MZ B.. Nije mu poznato da se neko iz B. prije 1992. godine i poslije odselio od mještana muslimana pod pritiskom VJ ili policije, već su išli za boljim životom, pošto je bilo iseljavanje B. još od 1945. godine i to kako mještana muslimana tako i pravoslavnog stanovništva. Da se njemu niko od mještana sela P., V., M., O. i dr. nije žalio niti je imao pritužbe da je matletiran od policije ili VJ. Istakao je primer iskrenog prihvaćanja izbeglica muslimana iz B. koji su smješteni u školu K., po privatnih kuća, čak i u crkvu S.. Da ovaj svjedok poznaje sve optužene i da mu nije poznato da su optuženi izvršili bilo kakvu nezakonitu radnju u svom radu na području B.. Da je u vrijeme ratnih dešavanja u BiH i RS bilo velikog straha kod svih stanovnika B. da se ne prenese rat u C. G. pošto je B. bila okružena sa tri strane teritorijom BiH i RS. Da je selo M. u kojem je živio Š. R. sa suprugom A. udaljeno oko 6 km. od K.. Da je često išao u posjete kod Š., a sa njim imao svakodnevnih kontakte i druženja, Š. mu nikada nije rekao da ga je neko od optuženih tukao niti mu je to rekla Š. supruga A., ali su mu u razgovoru rekli, da ga je neka vojska tukla kao i A., ali, nijesu znali da kažu koja vojska. Da mu je Š. govorio da je bio nekoliko dana u bolnici u P. zbog upale pluća ali ne zna koje je to godine bilo ali ne zbog povreda zadobijenih od vojske. Ovakvoj priči Š. nije mogao da povjeruje. Da su se Š. i A. odselili iz B. u S. 1996. godine, i da je Š. otišao iz B. kao najbogatiji čovjek, prodajući kako svoju, tako i tuđu imovinu, pa smatra, da su priče da su Š. i A. povrijedjeni i mučeni od strane vojske, izmišljene. Potvrdio da su pretresi kuća u B. vršeni kako kod Muslimana tako i kod Srba.

Iz iskaza svjedoka D. D. zv.D. utvrđeno da je rođen u selu S., MZ B. gdje je živje sve do 2000. godine kada je prešao u P.. U periodu od 1993. godine do 2000. godine, radio kao vojnik po ugovoru kod VJ i boravio u karauli K.. Potvrdio da je bilo velikog straha medju mještanima B. zbog ratnih dešavanja u BiH pa je svoju majku prebacio u P. 1992. godine a vratio je u svoje selo tek kada je došla policija radi održavanja reda odnosno vojska radi obezbedjenja granice. Potvrdio da je godinu dana radio kao kuvar i da je optuženi Dj. D. bio za čitavo vrijeme kuvar u karauli K. a nije mu poznato da je bio u patroli. Da je čuo iz priča da je bilo matletiranje R. Š. i A., te D.J. ali se sve to svelo na priču.

Iz iskaza svjedoka Š. V. utvrđeno da je od početka 1992. godine došao u P. iz Uprave policije P., zbog izuzetno složene i teške političke situacije. Da je od 01.08.1992. godine do 15.01.1993. godine bio načelnik CB P. gdje je upoznao optužene S. i Š. a i nekoliko puta bio na terenut B. gdje je kontaktirao sa mještanima i niko mu se nije žalio na ponašanje optuženih S. i Š. ili bilo kog drugog policajca. Da je na jednom sastanku u 1992. godini u K. bio prisutan kada je došao D. Č. tadašnji predsjednik SRJ, M. B. predsjednik RCG, N. P. ispred policije i drugi rukovodioci iz P. gdje se referisalo o teškoj i složenoj situaciji u Opštini P. kao i ratu koji je uveliko bjesnio u B.. Da se dogovaralo kako da se očuva mir u reonu B. i ne prenese ratno dejstvo iz BiH u C. G. zbog čega su i angažovane posebne jedinice garde Saveznih MUP-a RCG koje su bile locirane u P., ali, da djeluju na području B.. Da mu je poznato da je u kući T. O. vršen pretres gdje je nadjeno nedozvoljeno oružje i kratež ručne izrade, pretres izvršen po pravilima službe gdje je sačinjen zapisnik o pretresu kao i potvrda o oduzetom oružju i napravi kojom prilikom mi se O. zahvalio što je pretres izvršen pravilno. Ovom pretresu nije bio prisutan optuženi S. a kasnije mi se nije obraćao O. da bi prigovorio na rad policije prilikom pretresa. Dana kada je izvršen pretres kod O. kuće, O. niko nije tukao, pretres izvršen bez prisustva VJ a nije bilo pucanja sa poštoljem iznad glava članova porodice O.. Potvrdio da je policija u B. otišla sa zadatkom da očuva mir i sigurnost mještana i njihovu imovinu pa je policija sve preduzete radnje radila po Zakonu jer su svi pretresi kuća i objekata vršeni po pravilima službe a saslušavanje i privodjenje lica vršeno u skladu sa Zakonom. Da nije bilo nikakvog plana da se muslimanski živalj iseli iz B.. Poznato mu je da je u jesen 1992. godine, M. I. zv.C. u selu M. ubio dva muslimana. Istakao da nije bilo dojave da je neki vjerski objekat muslimana zapaljen ili oskrnavljen na području B.. Potvrdio da je on poznavao R. Š. sa kojim je imao 2-3 susreta i da je rekao Š. da on kao predsjednik MZ K. budu stalno u kontaktu sa jedinicom VJ stim što je Š. u tim susretima pokazivao prestrašenost i uznemirenost zbog ratne situacije koja je vladala u BiH. Š. mu prilikom susreta nije govorio da je njega i njegovu suprugu neko tukao a nije mu poznat slučaj B. A.. Ovaj svjedok tvrdi da su svi pretresu kuća u B. vršeni po pravilima službe i za sve jednako bez obzira na razliku u vjeri ili naciji. Da prema optuženim S. i Š. nije bilo nikakvih ptiužbi na njihov rad pa samim tim da nije bilo ni neodgovornog ponašanja već je rad policije na području B. bio ocijenjen kao dobar.

Iz iskaza svjedoka S. M. utvrđeno da on živi u selo M.-MZ B. i da poznaje sve optužene jer je radio u OŠ u K., kao kurir sve do penzionisanja. Nije mu poznato da je ko od policije i vojske matletirao muslimane na području B. jer živi u komšiluku sa muslimanima. Negira da je D. J. bio matletiran a svi ljudi koji su pošli iz bukovice otišli su svojom voljom za boljim životom. Naveo je primer optuženog Dj. R. koji je pomagao porodici Š. A. u vezi sina E. koji je bio gluvonijem jer ga je snabdijevao sa lijekovima, hranom i drvima. Ovaj svjedok je potvrdio na glavnom pretresu da je u 1992. godini stanje u B. bilo izuzetno složeno i teško pa je iz straha za svoj život i svoje porodice spavao oko godinu dana u šumi sa majkom starosti 86 godina sa ženom i troje djece i da je upravo zahvaljujući dolasku VJ i policije sačuvan mir u B.. Potvrdio je da je on imao prilike da često kontaktira sa R. Š. koji mu je govorio da ga je neko tukao, ali mu nije rekao ko ga

je tukao i zbog čega, niti mu govorio da je neko tukao njegovu suprugu. Ovaj svjedok poznaje i B.A. i prvi dan mu rekao da njegova djeca neće doći u školu a sutradan A. je sa svojom porodicom pobjegao u G.. Poznato mu je da su sinovi T. O. iz seoske džamije u R., ukrali ćilime i druge predmete a da nikom od Muslimana nije zapaljena kuća u B., već su iste srušene usled načina gradnje ili starosti objekta.

Uz saglasnost stranaka pročitana je iskaz svjedoka M. A. koji je dao kod istražnog sudije Višeg suda u B. u predmetu Kri.v.42/09, dana 17.03.2009. godine, pa je utvrđeno da on poznaje sve optužene sem Š. R.. Da je u periodu 04.06.1992. godine do prve polovine marta 1993. godine bio starješina na karauli K. i nije mu poznato da su optuženi koje poznaje izvršili radnje kako je to navedeno u zahtjevu za sprovođenje istrage protiv optuženih, jer da je to bilo, on bi bio upoznat sa time. Da sve aktivnosti i dešavanja vezano za vojsku su upisivali u dnevne izvještaje. Za vrijeme dok je on bio starješina u K. niko od muslimanskog stanovništva nije prijavio da je nad njima vršen bilo kakav teror ili matletiranje od strane vojske jer imajući u vidu ustrojstvo kod vojske da komandanti svakodnevno kontaktiraju komandu o dešavanjima u svojim četama, u nijednom izvještaju nije bilo obuhvaćeno nedolično ponašanje optuženih ili bilo kakve negativnosti u njihovom radu. Zadatak vojske je bio da obezbedjuje granicu a ne da se vrši pretres kuća niti je bilo takvih naredjenja. Da je u jesen 1992. godine bio u kući R. Š. sa predsjednikom opštine P., B. M., i komandantom specijalne jedinice MUP-a CG B. V., gdje su popili kafu i tom prilikom Š. nije imao primjedbe na ponašanje policije ili vojske. Takođe potvrdio da od VJ nije bilo nikakvog plana u cilju raseljavanja muslimanskog stanovništva sa područja B..

Iz iskaza svjedokinje B. V. koji je dala kod istražnog sudije ovog suda dana 21.04.2009. godine u predmetu Kris.br.1/07 a koji je pročitana u saglasnosti stranaka je utvrđeno, da je ona specijalista medicine rada kod Doma zdravlja u P. i da R. Š. u 1993. godini nije mogao imati zdravstveni karton u medicini rada, s obzirom na svoje godine i isti ne postoji, ali postoji evidencija za njega u registru za evidentiranje kartona u službi medicine rada, da je imao zdravstveni karton broj ... ali, taj karton nije bilo moguće naći zato što je bio izmješten jer je Š. penzioner. U dnevnoj evidenciji pregleda iz 1993. godine nijesu nadjene te evidencije zbog isteka vremena za njihovo čuvanje od 10 godina. Svjedokinja je predočila organizaciju i proceduru pregleda pošto se predaje najprije zdravstvena knjižica na šalteru gdje se nalazi zdravstveni karton koji se nosi u ordinaciju ljekara koji pregleda pacijenta pa ljekar evidentira nadjeno stanje kod pacijenta stičući da se dnevne evidencije pregleda čuvaju 10 godina ali nijesu nadjene iz 1993. godine. Svjedokinja se nije mogla osloniti na sjećanje da li je Š. R. dolazio kod nje na pregled ali je ostavila mogućnost da se Š. javio subotom ako je imao povrede po tijelu, lomljenje, nagnječenje idr. kada bi se uputio hirurgu. Svjedokinja je našla da je Š. imao laboratorijski nalaz broj 1893 od 20.04.1993. godine, ali nema evidencije i na kojem je odjeljenju ležao. Da je u antiturbekoloznom odjeljenju pronađen zdravstveni karton na ime R. Š., gdje stoji da je dana 12.04.1993. godine, on snimao pluća i utvrđena mu dijagnoza pleuropneumonijalateks, sa upitnikom (zapaljenje pluća i zapaljenje plućne maramice s desne strane, sa upitnikom), ali to nije konačna dijagnoza. Svjedokinja je istakla da je nemoguće da je Š. liječen 12 dana kod Doma zdravlja u P. a da to nije evidentirano.

U saglasnost stranaka pročitana je iskaz svjedoka B. V. dat kod istražnog sudije ovog suda dana 23.04.2008. godine. Pa je utvrđeno da je svjedok B. u 1992. godini bio komandant posebne jedinice MUP-a RCG na području P.. Da je imao zadatak da sa jedinicom obezbijedi normalno bezbjedonosno stanje u P. i okolini. Da u njegovo vrijeme nije bilo nikakvih incidenata na području B. a pripadnici njegove jedinice nijesu imali nikakve intervencije na području B.. Da nije bilo pritužbe od bilo kojeg gradjanina iz B. na ponašanje policije već su bile samo pohvale od mještana B. za djelovanje jedinice kojom

je on upravljao koja je obezbjedjivala odvijanje normalnog života svih gradjana B. i P. Potvrdio da od optuženih poznaje S. i Š. ali da on o funkcionalnoj liniji nije bio nadređen ovim licima jer su oni bili pripadnici CB P. pa nije bio upoznat o radu optuženih S. i Š..

Uz saglasnost stranaka shodno čl.356 st.1. tač 1 i 3 Zkp-a pročitani su iskazi R. Š. i T. H. koji su dati prilikom ranijih saslušanja, jer su stara i bolesna lica i nijesu mogli da pristupe sudu a postojali su važni razlozi da se pročitaju njihovi zapisnici.

Oštećeni R. Š. saslušan kod Tužilaštva BiH u S. dana 05.10.2007 godine ističe da je rođen u selo M. gdje je živio sve do avgusta 1996 godine, kada je prešao u S.. Da je u 1992 godini bio predsjednik MZ B. i odnosi sa komšijama pravoslavicima iz susjednih sela su bili dobri, ali sa izbijanjem ratnih sukoba u BiH, da se promijenila situacija na terenu B.. U toku 1992 godine pozvani su predstavnici VJ, policije i predstavnici opštine P., njega i sekretara MZ B. S. B. te sekretara Osnovne škole M. B., da je najbolje da dodje VJ iz garnizona P. u B., kako bi se obezbijedila granica prema Bosni, da se ne prenese rat na ovom području, pa je VJ došla u K., mjesni centar B. i smjestili se u OŠ. Da su se u F., u RS dešavali sukobi gdje je protjerano muslimansko stanovništvo iz F. i okoline, bilo oko 400 lica, ljudi, žena i djece, pa je došlo rukovodstvo opštine P. sa predsjednikom opštine B. M., komandantom garnizona Dj. M. i dr. gdje su naredili da se izbjeglice smjeste po privatnih kuća u selo M. i okolna muslimanska sela, a na traženje S. M., davali spisak izbjeglica starosti od 18 do 45 godine i to muškaraca, koji su trebali da rade. Da je bilo prisustvo i Crvenog krsta a lice A. J. ispred Centra za socijalni rad dao spisak izbjeglih lica iz B.. Nakon dva dana došli su policajci koji su izdvojili četiri lica čija imena zna i peto lice čije ime ne zna koje su odveli u K. gdje su ih i tukli pa onda odveli u Zatvor u P., a kasnije povelu ih u B. P.. Da su se izbjeglice zadržale oko 18 dana a kada je došla naredba da se vrate svojim kućama pa je tako i postupljeno. Nakon ovoga su počeli dolaziti VJ i policija, gdje su ga pitali za njegove sinove. Dalje navodi da su dana 22.02.1993 godine došli rezervisti iz P. i to Dj. R. kojeg od ranije poznaje koji je sa uperenom puškom njemu rekao da izadje iz kuće a napolje da je poznao rezerviste C. S., Dj. R. i G.Dj.. Tom prilikom da ga je pitao G. gdje je bio u četvrtak a on mu odgovorio da je pekao rakiju, te ga nakon toga ova lica počela tući sa cijevima od puške po tijelu, da je u jednom momentu uhvatio pušku koju je držao G. a onda ga Dj. R. udara u predjelu vratnih pršljenova sa cijevi od puške, gdje pada potrbuške na snijegu, a onda ga udaraju optuženi Dj. R., C. S. i G. Dj. sa nogama obuvenim u vojničke čizme u predjelu kičme i tijela. Da je nakon nekoliko vremena podigao glavu i vidio kako neko trči iza njegove kuće, kreće prema kući, iza mljekara se pojavio C. S. koji je nastavio da ga tuče sa vrhom od cijevi od puške, kada je ponovo pao i tom prilikom izvršio veliku nuždu u gaćama. Da je opt.C. pobjegao, a kada je htio da udje u kuću na vratima se pojavio Dj. R. i ulaskom u kuću vidio ženu A., koja je bila pretučena, jer je ležala na pod sva krvava u predjelu glave, od kojih povreda je danas nepokretna. Istakao je, da je on 7 nedelja ležao i nije se mogao pomaći sa kauča, nakon toga ga je S. B. prebacio sa kolima u pljevaljsku bolnicu i pregledan od strane dr. B. V., gdje je ostao na liječenju 12 dana. Da je živio u svoje selo do 13.08.1996 godine i niko ga kasnije nije maltretirao ili tukao. Da je čuo da su ubijeni M. E. i H. te Dž. Dj., a misli da se iz straha ubio S.H., jer su ga rezervisti tjerali da trči, pa mu pucali iznad glave.

Dana 17.01.2008 godine oštećeni Š. je saslušan kod istražnog sudije ovog suda u predmetu Ki.br.1/07 u kojem navodi isto kazivanje kao i kod Tužilaštva BiH u S. dana 05.10.2007 godine s tim što je dodao da je kritičnog dana u njegovoj kući bio O. A., koji je kasnije umro a da je sa optuženima bio još jedan policajac manjeg rasta čije ime i prezime ne zna. Dodao da ga je odmah kada je izašao iz kuće udario sa nečim Dj. R. u potiljak glave kada je i pao. Da za vrijeme dok je ležao na snijegu da su ga udarali sa nogama obuvenim u čizme optuženi Dj. R., C. i G.. Da njegovu suprugu A. sem optuženog Dj. R. niko od pomenutih optuženih nije tukao, a nije tučen ni prisutni

A. O.. Da je komnadir karaule u K. M. A. doveo VJ na njegovu kuću. Do P. je prebačen od lica D. i K. S. i da je nakon odseljenja za S. ključevi od kuće dao B. B. a kuća mu u medjuvremenu demolirana.

U svom svjedočkom iskazu dana 29.12.2009 godine kod Kantonalnog tužilaštva BiH u S. u predmetu KtA-89/09-RZ je prethodnim izjavama dodao da on optužene Dj. R. i R., C. S. i G. zna od ranije a da je sa njima bio i peti vojnik po imenu J. D. ali da ga on nije tukao niti njegovu suprugu A.. Da su ga nakon pitanja gdje je bio u četvrtak a dok se nalazio ispred kuće, i rekao im da je pekao rakiju i nabrajao imena pravoslavaca koji mogu to potvrditi da je bio tučen oko 15-20 minuta od optuženog R., C. i G. kada je gubio svijest a tukli ga kako sa vojničkim čizmama u predjelu slabine i tijela tako i sa puškama i kundacima i cijevima od oružja ga probadali svom silinom dok se nalazio u duboki snijeg. Da je nakon ležanja kod svoje kuće na postelju 7 nedelja i još 3 dana kod njega došao komšija B. S. koji ga je sa kombijem odveo u bolnicu a dr.B. V. ga uputila na snimanje i vadenje nalaza gdje je istog dana obavio sva snimanja i dao nalaze dr .B. V. koja ga je uputila kod dr.Č. i on ležao u pljevaljskoj bolnici 12 dana. Da on i njegova supruga A. nemaju ništa od med.dokumentacije. Da je njegova supruga A. u zadnjih 10 godina nepokretna a i on obolio pošto je rođen 1922 godine.

Oštećeni T. H. saslušan kod tužilaštva BiH u S. dana 28.09.2007 godine ističe da je rođen u selu Č. , MZ B. gdje je živio do početka novembra 1992 godine kada je napustio isto od pritiska paravojnih formacija arkanovaca i šešeljevaca iako su odnosi između muslimana i pravoslavaca iz susjednog sela M. bili dobri. Da su u junu 1992 godine došli pripadnici U. korpusa i paravojna formacija arkanovci sa šajkačama kokardama i petokrakama na kapama imali puške i pištolje i rekli njemu kao i drugim koji su živjeli u isto selo porodicama D., O. i dr " da se sele jer im ovdje više nema života". Neko od vojnika paravojne formacije mu je odveo sina R. na oko 300 m od kuće a kada su njegova supruga i R. otišli da vide gdje je R. da je neki vojnik njegovoj ženi prinio pušku, stavio joj cijev na grudi govoreći joj "sad bi ja tebe ubio ali nemogu da poganim metka". Da su R. vojnici tukli, poslije 15 min je njegova supruga dovela R. koji je bio u masnicama, morali su da zakolju jednu ovcu i da ga u nju zamotaju. Takođe je pretučen od paravojnih formacija i D. O. a čija je kuća udaljena od njegove oko 100 m . Da se nakon nekoliko dana objesio S. H. od pritiska VJ i paravojnih formacija a ubijeni su M. E. i H. ali ne zna ko je to uradio. Da je u oktobru 1992 godine odselio sa porodicom u P. a nakon dva mjeseca su otišli za T. gdje su boravili do kraja 1996 a onda se vratili u S.. Poznato mu je da su rezervisti zapalili nekoliko kuća u B. a ne zna ko je tukao njegovog sina R..Od optuženih poznaje jedino Dj. R. ali ističe da on nije tukao njegovog sina R. .

Oštećeni T. H. je i saslušan kod istražnog sudije ovog suda dana 08.02.2008 godine gdje je ponovio svoj iskaz dat kod Tužilaštva BiH u S. 28.09.2007 godine. Istakao da jedino poznaje opt.Dj. R. kojeg je vidio samo jednom ali u rezervnom sastavu VJ u 1992 godini ali nije tukao njega niti njegovog sina R. ili članove njegove porodice, ali da je od VJ bilo maltretiranja muslimanskog stanovništva zbog čega je i pod pritiskom vojske napustio kuću. Nije mogao da se izjasni koja je u pitanju vojska koja je tukla njegovog sina R.. Potvrdio da je on imao automatsku pušku koju je sakrio od kuće oko 700 m a kupio iz straha i nedozvoljeno držao a istu je predao policiji, zbog čega je i saslušan u CB u P..

Na predlog branioca optuženih pročitani su podaci iz KE za oštećenog T. H. iz B. i utvrđeno na osnovu izvještaja PJ P. ... br..... od 02.11.2010 godine da je ovo lice osudjivano pet puta i to presudama Opštinskog suda u K. K.br.15/95 od 07.02.1995 godine zbog krivičnog djela nedozvoljene trgovine iz čl.131.st.1. KZ RCG gdje mu je izrečene uslovna osuda od tri mjeseca zatvora, presudama Osnovnog suda u P. K.br.13/99 od 08.10.1999 godine zbog djela krađe iz čl.144 KZ RCG gdje mu je takodje izrečena uslovna osuda od tri

mjeseca zatvora , K.br.249/97 od 20.11.2000 godine zbog k. djela kradje iz čl.144 st.1 Kz kada mu je izrečena uslovna osuda tri mjeseca zatvora, K.br.6/2001 od 04.03.2002 godine takodje zbog k djela iz čl.144 st.1. Kz kada mu je izrečena uslovna osuda zatvora od tri mjeseca i K.br.30/2002 od 28.08.,2002 godine kada je zbog k. djela šumske kradje iz čl.136.st.1. KZ RCG osudjen na novčanu kaznu u iznosu od 7,200,00 dinara.

Iz potvrde o privremeno oduzetim predmetima na ime D. I. izdata je od CB P. dana 05.11.1992 godine je utvrđeno da je od D. I. privremeno oduzeta automatska puška "Kalašnjikov" sa dva okvira, lovačka puška, ručna odbrambena bomba, 100 komada metaka kalibra 7,62 koja je uredno sačinjena i potpisana te ovjerena službenim pečatom.

Iz potvrde CB P. br.... od 02.11.1992 godine izdata na ime D. I. je utvrđeno da je 02.11.1992 godine od D. I. oduzeto dvije ručne bombe (zelene), lovačka puška i pištolj "CZ", 8 metaka kal.7,65 mm i u jednom okviru i 56 metaka za pušku kalibra 12 mm.

Iz otpusnice psihijatrijske klinike iz S. izdate na ime B. B. od 03.11.2008 godine je utvrđeno da B. A. B. data otpusnica KCU S. nakon izvršenog liječenja u periodu od 03.11. do 21.11.2008 godine zbog akutnih polimorfnih psihotičkih poremećaja a iz otpusnog pisma psihijatrijske klinike S. od 03.11.2008 godine je utvrđeno da je B. B. otpušten nakon liječenja iz navedene klinike dana 21.11.2008 godine sa istom dijagnozom kao i kod prethodno pročitane otpusnice.

Iz izvještaja Uprave policije-PJ P. br.... od 20.08.2007 godine je utvrđeno da je VDT u B. P. na njegovo traženje dostavljen izvještaj sa podacima za lica T. O., B. O., T. H. i M., V. H., D. R., O. S., T.H., O. Š., B. Š., D. J., B.A., Š. R. i H. te O. Š. i H. odnosi se na činjenicu njihovog boravka ili činjenice da su do slanja izvještaja neki od ovih lica umrla.

Iz potvrde MZ Š. od 01.02.2002 godine je utvrđeno da se ista izdaje R. O. na lični zahtjev kao dokaz da je njegova kuća sa tri štale, ambarom i dvije kolibe u selu V. 1992 godine izgorjela a služi mu radi regulisanja stambenog pitanja.

Iz uputnice specijalisti Doma Zdravlja-K. S. izdate na ime D. O. je utvrđeno da mu je dat uput specijalisti radi pregleda dana 03.11.2006 godine.

Iz nalaza i mišljenja psihologa H. A., izdate na ime D. O. dana 27.11.2006 godine je utvrđeno da je D. O. upućen na psihijatrijsko testiranje od strane ljekara neuropsihijatra u svrhu obrade za LPK gdje se procjenjuje funkcionalnost ispitanika. Iz nalaza i mišljenja ljekara specijaliste izdate na ime D. O. od 30.11.2006 godine je utvrđeno da je kod ovog lica završen pregled i data dijagnoza sa odredjenom kontrolom.

Iz izvještaja Doma Zdravlja iz P. od 04.12.1994 godine izdata na ime T. O. utvrđeno da je od strane specijaliste hirurga Doma Zdravlja P. konstatovano da je T. O. imao povrede koje je zadobio u tuči.

Čitanjem nalaza i mišljenja vještaka psihijatra dr. K. G. iz B. P. dat na zapisniku kod istražnog sudije ovog suda od 24.03.2009 godine utvrđeno da je na osnovu med. dokumentacije dala nalaze i mišljenja za lica B. B., T. O., D. O., u pogledu njihovog liječenja i oboljenja koja su kod njih prisutna pa je za B. našla da se radi o oboljenju endogene prirode nasledno i za čiji nastanak nije presudan neki spoljašnji događaj dok za T. O. je našla da se radi o povredama prolaznim za 7 dana bez posledice po život i zdravlja a za D. O. da nijesu potpuno ispunjeni uslovi za vezivanje duševnih patnji pacijenta od prije 14 godina jer su se sve pretpostavke zasnovale samo na izjavi pacijenta a ne na činjeničnom stanju.

Iz izvještaja načelnika dječjeg odjeljenja Opšte bolnice iz P. dr.V. J. od 27.04.2009 godine je utvrđeno da su B. H., S. i B. liječeni na dječjem odjeljenju Dječje bolnice u P. 1993

godine i otpuštena sa otpusnim pismom kojeg su bili dužni čuvati kod sebe ili ostaviti kod ljekara u zdravstevnom kartonu ii u školski dispanzer, jer se dokumentacija čuva 10 god pa zbog toga pregledom kod ove ustanove nijesu našli istorije bolesti za navedenu djecu.

Iz izvještaja dr M. V. ljekara Opšte bolnice iz P. od 24.04.2009 godine je utvrđeno da tražena dokumentacija za osobe koje su liječene kod Bolnice u P. u 1992 i 1993 godini, ne može se pronaći jer je prošao rok od 10 godina za koji period je i čuvana a istu se trebali čuvati lica kojima je data medicinska dokumentacija.

U izvještaju dr. M. P. ljekra Opšte bolnice iz P. od 24.04.2009 godine je utvrđeno da bolnica - hiruško odjeljenje iz P. nema knjigu protokola i djelovodnika za 1992 i 1993 godinu a vezano za lica R. A. niti za lice R. Š., B. A., S. H., D. J., B. S., B. i H. niti ima istorije bolesti niti druge prateće med. dokumentacije o liječenju ovih lica.

Iz izvještaja Doma Zdravlja, ljekara Dj. S. iz P. od 16.04.2009 god je utvrđeno da je uvidom u medicinsku dokumenatciju utvrđeno postojanje zdravstvenog kartona br.... na ime R. Š. i na osnovu uvida u zdravstveni karton imenovanom je 12.04.1993 godine učinjen rendgenogram pluća i utvrđena upala pluća i to maramice desno.

U izvještaj Doma Zdravlja P. od 12.04.1993 godine kojeg je potpisala dr. B. Dž. je utvrđeno da se na dan 12.04.1993 godine javio na pregled R. Š. gdje je ljekar konstatovao stanje izvršenog pregleda a radilo se o učinjenom rendgenogramu pluća.

Iz biohemijskog nalaza DZ iz P. od 20.04.1993 godine izdat na ime R. Š. je utvrđeno da se ovaj nalaz odnosi na stanje uree i kreatinina na ime R. Š..

Iz izvještaja Uprave policije PJ P. br.... od 08.06.2009 godine je utvrđeno da se ovaj izvještaj odnosi na raspoloživu evidenciju kod PJ P. gdje se konstatuje da nije registrovano da je zapaljena kuća i ostala imovina R. Š. niti da je protiv S. H. podnošena krivična prijava za bilo koje k. djelo niti prolazi kroz KE a iz evidencije u periodu od 1991 do 1995 godine da su dana 28.10.1992 godine oko 22,00 časova ubijeni otac i sin M. H. i E. i da su ubijeni od M. I. zv.C. iz sela V. opština F. protiv koga je podnijeta krivična prijava VDT u B. P. Da je dana 19.02.1993 godine u svojoj kući u selo R. , MZ B. pronadjen mrtav B. L. čija se kuća nalazi na granici sa BiH i bilo je onemogućeno vršenje uvidjaja do 28.08.1993 godine kada su službena lica od poicije, istražnog sudije Višeg suda u B. P. i VDT te vještaka dr. K. M. izvršili uvidjaj i sačinjen izvještaj o obdukciji od strane dr. K.. Dana 16.06.1993 godine je pronadjeno lice Dj. Dž. koji je ubijen od strane NN lica a dana 18.06.1993 godine podnijeta je prijava protiv V. M. VDT u B. P. i protiv K. D. zbog k.djela ubistvo. Dana 30.10.1992 godine lišeni su slobode i zadržani O. S., D. R., V. H., B. Š. i O. Š. zbog k. djela pomoć učiniocu posle izvršenog krivičnog djela i odredjen im pritvor pa podnijeta krivična prijava jer su znali da je izvršeno ubistvo nad njihovim komšijama M. H. i E. u selu M. a ova lica ulazili u kuću ubijenih i otudjeli 2.000,00 DEM podijelili novac od po 500,00 DEM a lice B. Š. otudjio i 220 paklica cigareta Point porculansko posudje, rezani duvan i dr.pa su osudjeni za navedeno krivično djelo na godinu dana zatvora a ne raspoložu podatkom jedino za O. Š.. Dana 03.11.1992 godine podnijeta je prijava protiv O. S., D. R. i V. H., OJT u P. zbog k.djela nedozvoljeno držanje oružja ili eksplozivnih materija iz čl.217.st.2. KZ RCG pa je od D. R. privremeno oduzeto vojnička puška M-48 sa 50 komada metaka, automatska puška "kalašnjikov" sa dva okvira i 60 metaka kal.7,62 mm i ručna bomba M-75, kod V. H. automatska puška "Kalašnjikov" dva ikvira sa 65 metaka kal.7,62 mm i ručna bomba M-38 te 105 komada metaka za AP od 7,62 mm, da je kod O. S. oduteza automartska puška "Kalašnjikov" sa tri okvira i 151 metak, jedna ručna bomba, tri potezne mine, dva okvira za automatsku pušku i 284 metka kal.7,62 mm. sva ova lica su osudjena pravosnažniom presudama Osnovnog suda u P. na kazne

zatvora u trajanju od po 6 mjeseci. Da su dana 02.11.1992 godine lišeni slobode u CB P. D. O., T. H. zbog nedozvoljenog držanja oružja ili eksplozivnih materija iz čl.217.st.2. KZ RCG jer je od D. I. oduzeto oružje i eksplozivne naprave koje je bliže navedeno u potvrdi koja je naprijed pročitana, kao i T. H. automatska puška sa dva okvira od po 60 metaka kal.7,62 mm. Da je dana 05. i 06.11.1992 godine izvršeno podnošenje krivičnih prijava OJT u P. protiv D. O., D. I. i T. H. zbog krivičnog djela nedozvoljeno držanje oružja ili eksplozivnih materija iz čl.217.st.2. KZ RCG gdje su pravosnažnim presudama osudjeni za navedeno krivično djelo na kaznu zatvora od po 6 mjeseci a radi se o pravosnažnim presudama dok je T. osudjen na kaznu u trajanju od 30 dana. Takodje je utvrđeno da je dana 03.11.1992 godine CB P. dobilo obavještenje o vješanju S.H.. Da je izvršen uvidjaj i da se radi o samoubistvu vješanjem. Povodom požara na dvije kuće vlasništvo B. H. i I. dana 23/24 .09.1992 godine su izvršeni uvidjaji od strane nadležnih organa a takodje preuzimane i druge radnje vezano za dešavanja oko požara na štali B. I., kuće i štale B. L. i kući i štali B. H., Š. i M. E. te požara u napuštenoj kući M. T. dana 05.07.1974 godine. Požar na vikendici M. A. od 02.08.1984, a dana 05.12.1994 godine požar u kući D. O.. Dana 25/26.02.1995 godine je izbio požar na štali K. S. a dana 16.04.1995 godine požar na kućama B. M., V., M., D. i O. kao i na dvije štale B. O. pa su i podnijete prijave OJT protiv NN lica. da je dana 30.05.1995 godine podnijeta krivična prijava protiv M. N. iz Č. zbog navedenih požara pa kako je on iz G., to nije dostupan državnim organima radi čega je raspisana centralna potjernica za njime.

Da je dana 03.04.1995 godine napadnut T. S. a od strane H. S. i Š. a dana 24.05.1995 godine da je podnijeta krivična prijava OJT u P. od T. H. zbog krivičnog djela teške krađe a povodom pretresa kuće u selu R. dana 04.05.1992 godine od strane pripadnika rezervnog sastava VJ i ovlašćenih radnika policija kada mu je otudjeno jedna zlatna ogrlica, zlatni broš, dvije ženske zlatne narukvice, tri para zlatnih ženskih mindjuša, jedan zlatnik i 6 zlatnih prstenova. Da je dana 04.08.1995 godine podnijeta prijava protiv NN lica koje je izvršilo k.djelo izazivanje opšte opasnosti iz čl.164.st.1. Kz RCG učinjenog na štetu H. A. a dana 05.06.1995 godine podnijeta krivična prijava VT u B. P. protiv NN lica zbog krivičnog djela razbojništva iz čl.146.st.1. KZ RCG na štetu B. H. i H.. Da je dana 03.06.1995 godine izvršeno maltretiranje od dva nepoznata lica Dj. B. zbog čega je i podnijeta krivična prijava protiv NN učinioca zbog ovog sluučaja. Dana 05.06.1995 godine D. R. je prijavila da se od kuće udaljila Dž. B. zbog čega je i vršena preteraga od CB P. pa je pronadjena garderoba kao i leš pok.Dž. B. zbog čega je i vršen uvidjaj od strane istražnog sudije i ekipom CB P. te vještakom S. P. gdje je konstatovano da se radi o smrti kod ove osobe.

Za sve navode iz ovog izvještaja PJ iz P. od 08.06.2009 godine dostavljene su krivične prijave, službene zabilješke kao i potvrde o oduzetom oružju. U ovom izvještaju se takodje konstatuje da je od T. O. oduzeta i bojeva puška kal.7,99 mm i dva krateža bez broja i bez oružnog lista shodno evidenciji o oduzetom oružju ali provjerom kroz evidenciju koja se vodi kod PJ P. ali nijesu pronašli Zapisnike o pretresanju stanova prilikom oduzimanja oružja niti je registrovan uvidjaj povodom smrti D. H. niti vješanje S. H. dok je u vezi samoubistva vješanjem S. H. izvršen uvidjaj od strane istražnog sudije Osnovnog suda u P. uz prisustvo OJT iz P. i ekipe CB P.

Čitanjem zapisnika o uvidjaju br.... povodom smrti M. H. i E. oba iz B., opština P. koji je sačinjen od strane istražnog sudije Višeg suda u B. P. je utvrđeno da je povodom smrti M. H. i E. čija su tijela nadjena u selu M.-B. dana 29.10.1992 godine izvršen uvidjaj od strane istražnog sudije Višeg suda u B. P. uz prisustvo službenih lica CB P., nakon čega je i izvršena obdukcija na tijelima navedenih lica sačinjenih od strane vještaka prof.dr. M. K.. U zapisniku od 30.10.1992 godine se konstatuje od strane vještaka dr. K. M. da je spoljašnji pregled i obdukciju mrtvih tijela M. E. i H. izvršio u mrtvačnici bolnice P. dana

30.10.1992 godine i vještak je dao mišljenje da je uzrok nasilna smrt i to kod M. H. kao posledica prolaska projektila iz vatrenog oružja kroz oba pluća i dio srca a kod pokojnog M. E. spoljašnje iskrvavljenje i rastrgnuće mozga.

Iz potvrde o privremeno oduzetim predmetima CB P. od 02.11.1992 godine je utvrđeno da je izdata na ime B. Š. od kojeg su privremeno oduzete 416 pakovanja cigareta Point, 10 kg rezanog duvana, 20 paklica cigareta Best, 7 kg sirove kafe, dva zlatna prstena i dvije zlatne burme.

Iz potvrde o privremeno oduzetim predmetima CB P. od 02.11.1992 godine je utvrđeno da je na ime D. R. iz sela M. kod P. privremeno oduzeta jedna vojnička puška M-48, 50 metaka kal.7,9, automatska puška "Kalašnjikov" sa dva okvira sa 60 metaka kal.7,62 mm, jedan pištolj "TT" sa okvirom i 9 metaka za pištolj kal.7,62 mm kao i jedna ručna bomba M-75.

Iz potvrde o privremenom oduzimanju predmeta izdata od CB P. od 02.11.1992 godine je utvrđeno da je od V. H. iz sela V. kod P. privremeno oduzeti predmeti i to: automatska puška "Kalašnjikov" sa dva okvira o 60 metaka za pušku 7,62 mm, ručna bomba M-38 i 150 metaka za AP kal.7,62 mm.

Iz potvrde CB P. od 02.11.1992 godine izdate na ime D. O. je utvrđeno da su od njega privremeno oduzeti predmeti i to: AP "Kalašnjikov", ručna bomba (crna) M-75, lovačka puška "Zastava", oružni list za istu, 17 metaka za lov.pušku, pištolj CZ sa dva okvira i 14 metaka kal.7,65 mm sa oružnim listom za ovaj pištolj.

Iz potvrde CB P. od 05.11.1992 godine je utvrđeno da je od D. O. oduzet pištolj marke CZ sa okvirom sa 25 metaka kal.7,62 mm i jedna bomba M-52 a od D. I. "kalašnjikov" sa dva okvira, lovačka puška, jedna bomba, sa 100 metaka kal.7,62 mm i 8 komada za lovačku pušku.

Iz potvrde CB P. od 02.11.1992 godine utvrđeno je da je od D. I. oduzeto dvije ručne bombe (zelene), lovačka puška , jedan pištolj marke CZ, 8 metaka kal.7,65 u jednom okviru i 56 metaka za lovačku pušku kal.12 mm, dok iz potvrde od 02.11.1992 godine izdate na ime T.H. utvrđeno da je od njega oduzeta jedna AP sa dva okvira od po 30 metaka kal.7,62 mm jedan pištolj CZ sa dva okvira i 13 metaka kal.7,65 mm kao i oružni list za pištolj.

Čitanjem zapisnika o uvidjaju CB P. od 25.04.1995 godine je utvrđeno da je isti sačinjen dana 17.04.1995 a povodom požara koji je izbio na objektima porodičnih kuća i pomoćnih objekata vlasništvo B. O., D., V. i L. sa izvještajem koji je priložen uz zapisnik a radi se o događajima u selu B. u periodu od 1992 do 1995 godine povodom paljevine imovine protiv muslimansko-Bošnjačkog naroda u selu B. i da se radilo o 7 takvih slučajeva u kojima je izvršen uvidjaj gdje je u slučaju požara oštećenog B. M. pisana kriv.prijava protiv M. N. koji je nedostupan i za njime raspisana centralna potjernica a radi se o licu koji je nastanjen u Č..

Čitanjem službene zabilješke br... od 13.11.1995 godine i utvrđeno da je povodom pronalaska leša pok. Dž. B. iz MZ B. sačinjen zapisnik dana 13.11.1995 godine od strane ovlašćenih službenih lica CB P. koji su nakon obavještenja o pronalasku leša pok.Dž. B. izvršen uvidjaj, sprovedi i ostale službene radnje a dana 11.11.1995 godine istražni sudija Osnovngo suda iz P. sa vještakom dr. S. P. izvršio uvidjaj i spoljašnji pregled leša nakon čega je leš predat porodici radi sahrane.

Čitanjem kopije knjige evidencije o oduzetom oružju u 1992 godini a koji je dostavljen od CB P. se utvrđuje da je od strane T. O. pod rednim brojem .. i .. oduzeto dva krateže bez broja kao i bojeva puška kal.7,9 mm a navedena imena drugih lica kojimaje oduzeto oružje i municija.

Čitanjem zapisnika o uvidjaju povodom ubistva Dž. Dž. sačinjenog od istražnog sudije Višeg suda u B. P. Kri.br.23/93 od 17.06.1993 godine utvrđeno da je povodom obavještenja da je smrtno nastradao Dž. Dž. istražni sudija izašao u mjesto K.-MZ B. uz učešće vještaka za sudsku medicinu dr. Š.M. iz P. i ovlašćenih lica CB P. nakon čega je leš pok.Dž. predat porodici radi sahrane.

Čitanjem zapisnika o uvidjaju Kri.br.31/93 koji je sačinjen od strane istražnog sudije Višeg suda u B. P. od 28.08.1993 godine je utvrđeno da je povodom smrti B. L. izvršen uvidjaj uz učešće vještaka dr. K. M. a u kući pok. L. u selu R. nakon čega su posmrtni ostaci predati porodici radi sahrane.

Iz obdukcionog zapisnika koji je sačinjen od strane dr.Š. M. na tijelu pok.Dž. Dž. je utvrđeno da je smrt kod ovog lica nasilna i nastupila je usled razorenja po život važnih moždanih centara, duž kanala prostreline, nanesene projektilima ispaljenim iz ručnog vatrenog oružja s tim što je u vrijeme umiranja kod ovog lica postojalo stanje alkoholisanosti.

Čitanjem informacija o dešavanjima i događajima vezanim za MZ B. evidentiranim u CB P. u periodu od 1992 do 1995 godine je utvrđeno da ova informacija sadrži dešavanja i događaje vezane za MZ B. a koji su evidentirani za navedeni period u evidenciji CB P. gdje su ti događaju hronološki složeni vezano za prijavljena ubistva, vješanje S. H., rušenje vjerskih objekata, požara, obijanje kuća i objekata te radnje koje su ovlašćena službena lica iz CB P. preduzimali po tim prijavama i da su podnijeli više krivičnih prijava.

Čitanjem zapisnika o uvidjaju Kr.br.2183/95 od 10.11.1995 godine istražnog sudije Osnovog suda u P. je utvrđeno da je isti sačinjen povodom pronalaska mrtvog tijela B. Dž. iz P..

Čitanjem dnevnika događanja koji je dostavljen od strane Vojske CG je utvrđeno da je za 1992 i 1993 godinu vodjen dnevnik događanja za karaulu VJ koja je smještena u K.-MZ B. gdje je za svaki dan izvršen opis događaja , koji je osmotrio događaje i šta je učinjeno po događaju što znači da je kroz dnevnik događaja obuhvaćena čitava aktivnost na tom terenu koja je vršena od strane VJ koji su bili u sastavu graničnog bataljona VJ sa sjedištem u P..

Čitanjem podataka iz KE za optužene dobijenih od PJ P. utvrđeno da optuženi Dj. R., B. M. i S. S. ne prolaze kroz kaznenu evidenciju, dok je optuženi C. S. osudjivan presudama i to Vojnog suda u P. K.br.20/02 od 08.04.2002 godine zbog k.djela laka tjelesna povreda iz čl.37.st.2. KZ RCG gdje mu je izrečena uslovna osuda od tri mjeseca zatvora za jednu godinu i Osnovnog suda u P. K.br.53/05 od 15.02.2007 godine zbog k.djela teško djelo protiv bezbjednosti javnog saobraćaja iz čl.348.st.3. KZ RCG kada je osudjen na novčanu kaznu u iznosu od 1.200,00 €, optuženi G. Dj. presudom Okružnog suda u B. P. K.br.23/86 od 16.06.1986 godine zbog krivičnog djela teške krađe iz čl.153.st.1. KZ RCG i osudjen na kaznu zatvora od tri mjeseca i optuženi Š. R. presudom Osnovnog suda u P. K.br.77/98 od 14.04.1999 godine zbog k.djela ugrožavanje opasnim orudjem pri tuči i svadji iz čl.39 KZ RCG kome je izrečena uslovna osuda tri mjeseca za jednu godinu.

Cijeneći odbranu optuženih i dokaza pojedinačno i u medjusobnoj vezi, kao i u kontekstu sa činjeničnim navodima optužnice sud je stao na stanovište da nije dokazano da su optuženi izvršili krivično djelo koje im je navedenom optužnicom stavljeno na teret. Sud je prema optuženima primijenio pretpostavku nevinosti iz čl.3 Zkp-a koja otelovljuje opšti princip prava prema kojem ako nakon pribavljanja svih raspoloživih dokaza i njihovog izvodjenja u krivičnom postupku ostane samo sumnja u pdnosu na postojanje nekog bitnog obilježja krivičnog djela sud će donijeti odluku koja je povoljnija za optuženog.

Procjenjujući iskazi oštećenih svjedoka koji su svjedočili pred sudom sud je u najvećoj mogućoj mjeri razmotrio njihovo držanje, ponašanja i karakter. U odnosu na ponašanje sve njih sud je također razmotrio vjerovatnoću, dosljednost i druge dokaze i okolnosti u vezi sa ovim predmetom. Nadalje, sud je sve vrijeme bio svjestan toga da kredibilitet svjedoka zavisi od njihovog poznavanja činjenica o kojima su davali iskaz njihovog ličnog integriteta, vjerodostojnosti i činjenice da su dužni da govore istinu u skladu sa datim upozorenjem da su dužni da govore istinu. Nije dovoljno da iskaz svjedoka bude dat iskren. Pravo pitanje u vezi sa provjerom iskaza ne odnosi se samo na to da li je on dat iskreno, nego i na to da li je pouzdan. Sud je svo vrijeme bio svjestan da iskaz o činjenicama koje su se desile nekada i godinama (mnogo godina) prije davanja iskaza, uključuju svoje vrsne nesigurnosti zbog varljivosti ljudske percepcije i pamćenja traumatičnih dokaza. Naravno, sud je prilikom ocjene dokaza imao u vidu niz materijalnih dokaza koje su izvedeni na g.pretresu a predloženi u optužbi, te odlučilo o njihovoj dokaznoj vrijednosti.

Imajući u vidu odbrane optuženih i sve izvedene dokaze ovaj sud nalazi da je B. seosko područje u opštini P. i da se nalazi na padinskim masivima smještena u 37 sela a da je centar MZ selo K.. Da se prostire na oko 104 km² i da se graniči sa BiH i R.Srpskom od 140 km dok su K. udaljeni od P. oko 70 km. Da je u B. u 29 sela živjelo isključivo muslimansko stanovništvo pa i u selima M., V. i P..

Ovaj sud nalazi da nije dokazano da su optuženi u vrijeme međunarodnog oružanog sukoba u BiH u toku 1992 -1995 godine, kao pripadnici graničnog bataljona Vojske Jugoslavije u P. i pripadnici M. U. P.-C. B. u P., kršeći pravila Međunarodnog prava utvrđena čl.7.st.2. Rimskog statuta prema civilnom stanovništvu u BiH u okviru šireg i sistematskog napada uperenog protiv civilnog stanovništva Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti prilikom pretresa kuća radi pronalaska i oduzimanja oružja nehumano postupali prema građanima muslimanske nacionalnosti, vršili torturu i nasilje, tukli ih dok su tražili da predaju oružje, proveravali da li učestvuju u borbenim okršajima na strani zelenih beretki i da li zelenim beretkama dopremaju hranu i ostale namirnice i kriju pripadnike zelenih beretki u svojim kućama u B. pa su kod istih nehumanim ponašanjem prouzrokovali teške patnje i ozbiljno im ugrožavali zdravlje i vrijedjali tjelesni integritet, primjenjivali mjere zastrašivanja, stvarali psihozu za prinudno iseljavanje iz sela tog područja, usled kojeg ponašanja je došlo do iseljavanja muslimanskog stanovništva na području S., G. i P., na način da su i to:

1. Optuženi Dj. R., Dj. R., C. S. i G. Dj., kao pripadnici rezervnog sastava V. J., dana 22.02.1993 godine, u selu M., opština P., s ličnim naoružanjem došli ispred kuće R. Š., pa je Dj. R. uperio pušku prema oštećenom, naredio mu da odmah izađe iz kuće u dvorište, što je ovaj učinio i izašao ispred kuće nakon čega su ga optuženi pitali, gdje je bio u četvrtak, sumnjajući da je doturao hranu "zelenim beretkama" iz BiH, pa kada im je oštećeni kazao da je bio kod kuće i pekao rakiju, optuženi su ga počeli tući kundacima pušaka po tijelu, cijevima pušaka ga ubadali u tijelo, od kojih udara je oštećeni pao, a optuženi nastavili da ga udaraju kundacima pušaka i nogama u predjelu stomaka, posle čega je Dj. R. ušao u kuću i nogama i rukama nanio više udaraca R. A., supruzi oštećenog R. Š. i odgurnuo je kojom prilikom je ista udarila u zid i zadobila povrede u vidu posjekotine na glavi, a kada je oštećeni R. Š. ustao i krenuo da udje u kuću optuženi C. S. ga još nekoliko puta udario sa cijevi od puške u predjelu grudnog koša i stomaka.

2. Optuženi B. M., kao pripadnik rezervnog sastava V. J., sa nepoznatim pripadnicima VJ i policije u februaru 1993 godine u selu P, MZ B., opština P., fizički zlostavljao oštećenog B. A. iz istog mjesta, na način što ga je presreo kada se oštećeni vraćao iz prodavnice dok je tjerao brašno na konju i kazao mu da to brašno tjera zelenim beretkama i pitao ga gdje mu je brat Dž. za kojeg se sumnjalo da je pripadnik zelenih beretki, pa kada mu to oštećeni nije kazao optuženi ga više puta udario otvorenom šakom po licu usled

čega mu je nanio povrede u vidu otoka lica i glave, nakon čega su izvršili pretres kuće oštećenog i tražili oružje, koje oružje nije pronadjeno.

3. Optuženi S. S. i Š. R., kao pripadnici policije CB u P., u prvoj polovini aprila (05.april) 1992 godine, u selo V. MZ B., opština P. sa još nekoliko naoružanih NN lica V. J. i policije došli u selo, pozvali punoljetna lica Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti D. I., D. O., S. H., T. O. i njegove sinove T. M. i H. i od istih zahtijevali da predaju oružje, nakon čega su izvršili pretres njihovih kuća radi pronalaska oružja, kojom prilikom su prije izvršenog pretresa i nakon izvršenog pretresa pošto su u kućama D. I., D.O., T. H. pronašli oružje, optuženi oštećene, zlostavljali na način što su ih udarali po tijelu, plašili ih pucajući iz oružja iznad njihovih glava, stavljali im palice u usta, pa su lica kod kojih su pronašli oružje lišili slobode i priveli u CB P., a lica kod kojih nijesu pronašli oružje pustili kućama, pa je usled straha i ovako nehumanog ponašanja optuženih narednog dana oštećeni S. H. izvršio samoubistvo vješanje.

4. Optuženi Š. R., dana 05.11.1992 godine u selu V., MZ B., opština P., kao pripadnik policije CB P., sa još nekoliko naoružanih NN lica VJ i policije, nakon što je pretresao kuću D. M. u kojoj su radnici policije pronašli automatsku pušku i dvije ručne bombe, zbog čega je lišen slobode njegov sin D. I., pa kada je došao u dvorište kuće, oštećeni D. J., optuženi Š. R. je iz džepa na pantalonama izvadio ručnu bombu koju je prethodno pri pretresu pronašao u kući D. i zaprijetio da će je staviti u usta D.J., a nakon čega prišao D. J. i izudarao ga šakama i nogama po tijelu, te vrhom palice u predjelu grudi i stomaka dok je NN lice iz rezervnog sastava VJ prišlo i šljemom ga udarilo u predjelu vilice, a drugo NN lice pripadnik VJ ga udarilo nogom u predjelu butine noge.

Imajući u vidu činjenicu da su u toku 1992 godine u BiH izbili oružani sukobi, a područje B. gravitira upravo prema BiH i R.Srpskoj, to je od strane rukovodstva na saveznom nivou, tada države SRJ u čijem je sastavu bila i CG te odgovornih iz RCG i opštine P. donijeta odluka da se od strane VJ i policije uputi određeni broj vojske i policije na području B. kako bi se zaštitila granica CG prema BiH i RS od upada zelenih beretki i drugih paravojnih formacija i lica iz R.S. te da bi se spriječilo prenošenje ratnog vihora iz B. i RS prema CG u pravcu P. i dalje prema P. i R.S. odnosno da policija obezbjedi red i mir na području B. s obzirom da je bio veliki strah kod svih mještana B. zbog ratnih dešavanja u susjedstvu zabrinuti za ličnu sigurnost i imovinu. U tom pravcu je od 70 bataljona VJ sa sjedištem u P. upućen određen broj vojnika u K.e gdje su bili smješteni u zgradu Osnovne škole. Isto tako bila je i veća aktivnost policije na području B. a sve po dojavama oko izvršenja krivičnih djela, teških kradja, paljevine kuća i objekata, ubistava i dr. dešavanja vezano za nedozvoljeno držanje oružja i eksplozivnih materija kod pojedinih mještana.

Optuženi Dj. R., Dj. R., C. S., G. Dj. i B. M. dana 21.01.1993 godine potpisali su ugovor sa VJ kao vojnici po ugovoru kod V.J. gdje su raspoređeni na karauli K., MZ B. što znači da tokom pretresa nije dokazano da su ovdje optuženi kako stoji pod tač.1. optužnice bili pripadnici rezervnog sastava VJ. Optuženi Dj. R. bio je za čitavo vrijeme od početka rada kuvar u navedenoj karauli sve dok nije premješten u karauli Š. 1994 godine. Ostali optuženi vojnici po ugovoru kod VJ su obavljali poslove obezbjedjenja državne granice CG prema BiH i R.S i to obezbjedjenje graničnog pojasa i područja u širini graničnog pojasa od 1 km a po dubini od 10 km jer na ovom području nije bilo vidnih oznaka granične linije a imali zadatak zaštite lokalnog stanovništva. Na osnovu dnevnih zapovijesti patrola bi vršila obilazak terena a tom prilikom je određivan i vodja patrola sa određenim zadacima i sve procesuirano formacijski prema pravilima službe, gdje bi nakon obavljene i izvršene patrola vodja patrola vodio dnevnik u kojem su bilježeni svi događaji prilikom patroliranja i ličnih zapažanja. Karaula u K. je imala komandira karaule a komandiri karaule imali i komandire čete. Tokom pretresa je na nesumnjiv način utvrđeno da vojska nije

imala zadatak da pretresa kuće i objekte ili pretrese mještana područja B., već da se u organizacionom smislu sve radilo u skladu sa pravilima VJ i pravilima službe za graničnu službu. Tako je u periodu od 15.12.1992 godine do 15.06.1993 godine komandant graničnog bataljona VJ u P. bio M. R. njegov zamjenik R. J. dok je starješina na karauli u K. bio M. A. do marta 1993 god a naslijedio ga oficir Č. Z.. Da je ova karaula bila pod ingerencijom graničnog bataljona sa sjedištem u P. U ovoj karauli nije bilo pripadnika rezervnog sastava VJ. Da je VJ nosila maskirne uniforme žuto zelene boje, dok maskirne uniforme koje su nosili policajci su boje više naginjale prema plavoj boji. Takodje tokom postupka utvrđeno je da su vojnici zaduživali oružje kada bi išli na zadatke u patrole i obavljanje drugih aktivnosti a nakon toga puške bi odlagali u šoškama u karauli. Isto tako kada bi vojnici po ugovoru išli kućama da bi morali da dobijaju pismene dozvole a prethodno da odlože oružje. VJ nije zaduživala bombe osim puške.

Imajući u vidu izvedene dokaze i to iskaze saslušanih svjedoka i pismene dokaze a sve dovedeno u vezu sa odbranama optuženih Dj. R. i R., C. S. i G. Dj. ovaj sud nalazi da nijesu dokazani navodi optužnice da su navedeni optuženi izvršili krivično djelo a na način mjesto i vrijeme kako je to bliže navedeno u opisanoj tački 1. optužnice. Naime, niko od saslušanih svjedoka i to R. M., Č. Z., J. R., M. S., K. M., R. B., D. D. zv.D., M. A. te S. B. i S. M. nijesu potvrdili da su optuženi R., R., S. i Dj. tukli oštećenog R. Š. i njegovu suprugu A.. Iz iskaza navedenih svjedoka a posebno iskaza svjedoka Č. Z. i S. B. je na nesumnjiv način utvrđeno da su ovi svjedoci i to Č. Z. kao komandir karaule u K. zajedno sa S. B. koji je u to vrijeme bio sekretar MZ B. ujedno i šef MZ B. imajući u vidu da su čuli neke glasine da je tučen R. Š., otišli kod njegove kuće i o tome da popričaju. Tom prilikom u kući oštećenog Š. u prisustvu njegove supruge R. A. i svastike Š. im je rekao "Ubi me neka vojska u šarenim uniformama". Tom prilikom komandir Č. mu je pokazao uniformu VJ a Š. mu odgovorio riječima "Nije bogami takva nego je tamnija". Upravo uniformu koju je imao na sebi svjedok Č. nosili su i optuženi R., R., S. i Dj.. Njima nije rekao Š. da je neko tukao njegovu suprugu A. niti pominjao imena navedenih optuženih niti na bilo koji način doveo u vezu sa optuženima a čija su imena naprijed navedena. Stoji činjenica da je Š. napustio B. sa svojom suprugom 13. avgusta 2006 godine i za to vrijeme dok nije odselio za S. nikome od saslušanih svjedoka nije pričao da je tučen od navedenih optuženih kako on tako i njegova supruga niti je to prijavio bilo u karauli u K. ili u sjedištu VJ u P., CB P. ili odgovornim licima iz opštine P. iako je Š. za čitavo vrijeme do odlaska za S. bio predsjednik MZ B.. Isto tako na osnovu izvedenih dokaza kao i iskaza oštećenog Š. sud je utvrdio da oštećeni Š. i A. ne posjeduju medicinsku dokumentaciju o zadobijenim povredama kako je to u svojim iskazima isticao oštećeni Š.. Stoji činjenica da se Š. javljao kod Doma zdravlja u P., jer je na osnovu iskaza dr. B. V. i pismenih dokaza je utvrđeno da je on 12.04.1993 godine snimao pluća zbog zapaljenja pluća i zapljenja plućne maramice desne strane, ali, nije pružio dokaze da je zadobio bilo kakve povrede po glavi ili tijelu kako je on to u svom iskazu istakao. Jer da je bilo takvih povreda u koliko se Š. zaista javljao Domu Zdravlja u P. i bio liječen od tih povreda dobio bi izvještaj ljekara specijaliste o ambulantnom liječenju i to da se liječio 12 dana u bolnici kao i otpusnu listu gdje bi se na osnovu toga utvrdilo da je zaista imao povreda. Medjutim, i sam oštećeni Š. ističe da on ne posjeduje medicinsku dokumentaciju u vezi događaja od 22.02.1993 godine pa samim time da povrede o kojima on govori kako za sebe tako i za njegovu suprugu A. nijesu objektivizirane a samim time ni njegov iskaz nije našao uporište u medicinskoj dokumentaciji niti u bilo kom drugom izvedenom dokazu u ovom predmetu, jer, da je Š. imao med.dokumentaciju on bi i prezentirao sudu ali, očito kao što je to utvrđeno iz iskaza svjedokinje dr. B. V. u dokumentaciji koja je sačuvana kod Doma zdravlja u P. takvih podataka o povredama oštećenog Š. nije bilo, već samo o snimanju zbog pluća.

Ovaj sud ima u vidu i iskaz svjedoka S. M. kurira u OŠ u K. koji je potvrdio da se i njemu

oštećeni Š. žalio da ga je neko tukao ali mu nije rekao ko ga je i tukao. Jer da je Š. znao da su ga tukli optuženi R., R. , S. i Dj., on bi rekao to ne samo Č. Z. i S. B. već i svjedoku S. sa kojim je imao česte kontakte a to bi prijavio i komandi karaule u K. ili komandi vojske u P., CB P. ili odgovornima u opštini P., predsjedniku i dr. licima s obzirom da je Š. bio u svakodnevnim komunikacijama kao predsjednik MZ B. sa najodgovornijim licima iz opštine a tu činjenicu kontaktiranja Š. i predsjednika opštine P. potvrdio je i saslušani svjedok B. M. u to vrijeme predsjednik SO P. Nelogično je da u koliko je imala bilo kakvih povreda Š. supruga A. da Š. i nju nije poveo kod ljekara koji bi je pregledao, prepisao terapiju ili eventualno zadržao na ambulantly liječenje i dao med. dokumentaciju oko liječenja i povreda tim prije što je u to vrijeme postojala normalna komunikacija iz K. do P. i obratno, jer je sud tokom pretresa utvrdio da je VJ uvijek davala vozila mještanima B. kada su u pitanju pružanje medicinske pomoći u P. bolnici i u drugim slučajevima. Da je zaista Š. imao povreda kao i njegova supruga A. one bi bile vidne i prilikom posjete Č. Z. i S. B. jer su se ovi svjedoci na te okolnosti izjasnili, da oni nijesu vidjeli ni jednu povredu kod Š. niti im je Š. pokazao da je imao na glavi ili tijelu bilo kakvih vidnih povreda a ovo sve dovedeno u vezu sa iskazom oštećenog Š. da su ga navedeni optuženi tukli sa nogama obuvenim u vojničkim čizmama sa kundacima i sa cijevima od pušaka u dužem vremenu.

Isto tako ovaj sud nalazi da nije dokazano da je optuženi B. M. kao pripadnik rezervnog sastava VJ sa nepoznatim pripadnicima VJ i policije u februaru 1993 godine u selu P. fizički zlostavljao oštećenog B. A. kako je to bliže navedeno u st.2 izreke presude. Naime, tokom pretresa sud je utvrdio da optuženi M. nije bio pripadnik rezervnog sastava VJ već vojnik po ugovoru kod VJ. Imajući u vidu iskaze oštećenog A. ovaj sud je zanemarujući sumnju u identifikaciji osobe koja je šamarala kritičnog dana oštećenog A. u ubjedjenju da optuženi M. nije počinio djelo kako mu je to stavljeno optužnicom na teret. Ovakvom ubjedjenju suda doprinijeli su i saslušani svjedoci koji su se izjašnjavali na ove okolnosti, jer niko od svjedoka nije potvrdio iskaz oštećenog A., pa ni sam oštećeni A., jer je tokom saslušanja mijenjao iskaz a posebno iskaz dat na glavnom pretresu. To upućuje na zaključak da njegovo držanje i ponašanje pred sudom su izrazili sumnju, u njegovu vjerodostojnost iskaza jer se iza opisa lica po imenu B. i to od nemogućnosti jasne identifikacije optuženog B. a posebno činjenice ranijeg nepoznavanja opt.B. jer se mogao kriti bilo koji od prisutnih vojnika, što znači, da optužba nije dokazala da je optuženi B. to lice koje je više puta udarilo otvorenom šakom po licu oštećenog A. i da mu je nanijelo povrede u vidu otoka lica i glave. Sud je prilikom ocjene dokaza imao u vidu i druge dokaze provedene na g.pretresu u vezi navoda oštećenog A. jer je tokom ranijih saslušanja prije g.pretresa, oštećeni A. različito govorio ko ga je šamarao jer je različito govorio prilikom saslušanja kod Kantonalnog tužilaštva u G. dana 04.10.2007 godine kada nije isticao da ga je tukao B. M. odnosno da je kod istražnog sudije ovog suda dana 17.01.2008 godine istakao da ga je tukao opt.B. i to sa šamarima dok je na g.pretresu istakao da su ga tukli B. M., B. D. i D. S. kao ilice po imenu A. a da je njihova imena čuo od rezervista koji su tako govorili da se zove iako nije mogao da prepozna u sudnici opt.M. pa je čak i negirao da je dao bilo kakvu izjavu u Kantonalno tužilaštvo u G. u vezi ovog slučaja. Ali, iako negira da je to njegova izjava, priznao je da je potpis na tom zapisniku gdje je saslušan njegov, za razliku od iskaza koji je dao kod istražnog sudije ovog suda 21.04.2009 godine kada ističe da njemu nije vršen pretres kod kuće iako mu je traženo oružje ali da se imenom B. M. barata na osnovu imena koje je čuo od rezervista iako je tokom pretresa na nesumnjiv način utvrdjeno da rezervista u karauli VJ u K. nije bilo, već aktivnih vojnika i vojnika po ugovoru što upućuje na zaključak da se iskazu ovog oštećenog nije mogla pokloniti vjera. Stoga, ovakvo kazivanje oštećenih R. Š. i B. A., sud nije prihvatio jer nije uvjerljivo niti potvrđeno izvedenim dokazima. Medjutim, sud ima u vidu da je tokom pretresa utvrdio da je na području B., posebno u 1992 i 1993 godini a

po izbijanju ratnih sukoba u BiH, bilo na području B. raznih paravojnih formacija koje su upadale iz RS i BiH sve dok nije došla VJ na ovom području radi obezbjeđivanja granice prema BiH i RS. Imajući u vidu datum na koji se pozivaju oštećeni Š. odnosno A. da su tučeni i zlostavljani, to sud ne isključuje mogućnost da je neko od pripadnika paravojnih formacija ili rezervista iz D. ili specijalne jedinice iz B. P. koji su nosili takodje maskirne uniforme različitih boja tukle oštećenog Š. i njegovu suprugu A. odnosno oštećenog A., ali, tokom pretresa nije dokazano da su to učinili optuženi R., R., S. i Dj. odnosno opt. M., kao pripadnici vojske po ugovoru.

U ostalom, optuženi u ovom predmetu Dj. R. i R., C. S., G. Dj. i B. M. kao vojnici po ugovoru su bili savjesni, odgovorni i disciplinovani vojnici zbog čega im je produžavan ugovor kod VJ. Da na njihov rad i ponašanje nije bilo ni jedne pritužbe od strane oštećenih R. Š. i B. A. ili bilo kojeg drugog mještanina B., već naprotiv tokom pretresa sud je na nesumnjiv način utvrdio iz iskaza svjedoka koji su bili starješine ovih optuženih da su o njima govorili u najljepšem svijetlu čak i pojedini oštećeni tim prije što se za ove optužene njihove radnje prema optužnici, odnose samo za po jedan dan događanja u februaru 1993 godine i to u selu M. gdje je živio oštećeni R. Š. odnosno selo P. gdje je živio oštećeni B. A..

Što se tiče tač.3. optužnice u odnosu na optužene S. S. i Š. R. da su ova lica kao pripadnici policije CB P. u prvoj polovini aprila (05.april) 1992 godine u selu V., opština P., sa još nekoliko naoružanih NN lica VJ i policije došli u selo, pozvali punoljetna lica Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti D. I., D. O., S. H., T. O. i njegove sinove M. i H. i od istih zahtijevali da predaju oružje nakon čega su izvršili pretres njihovih kuća radi pronalaska oružja kojom prilikom su prije izvršenog pretresa i nakon izvršenog pretresa pošto su u kućama D. I. i O. i T. H. pronašli oružje, okrivljeni oštećene zlostavljali na način da su ih udarali po tijelu, plašili ih pucajući iz oružja iznad njihovih glava, stavljali im palice u usta pa su lica kod kojih su pronašli oružje lišili slobode i priveli u CB P. a lica kod kojih nijesu pronašli oružje pustili kućama te da je usled straha zbog ovakvog nehumanog ponašanja optuženih narednog dana oštećeni S. H. izvršio samoubistvo vješanjem. Ovaj sud nalazi da na osnovu izvedenih dokaza saslušanja oštećenih D. I. i O., T. O. te T. M. i H., T. H. i iskaza svjedokinje T. Z. kao i iskaza drugih svjedoka koji su saslušani na ove okolnosti, kao i pismenih dokaza, da nije dokazano da su oni izvršili radnje koje su im javnom optužbom stavljene na teret.

Naime, na osnovu izvedenih dokaza je utvrđeno da je pretres kuće oštećenog T. O. vršen dva puta i to u dane 04.05 i 06.05.1992 godine. Da prilikom prvog pretresa kuće oštećenog O. kojom je prisustvovao S. M. kao i opt.S. i dr. iz policije, kojom prilikom je pronadjeno nedozvoljeno držanje oružja u kući kao što je to i potvrđeno kroz pismene dokaze i oštećeni O. kao i članovi njegove porodice nijesu imali primjedbe na ponašanje navedenih lica i drugih koji su bili prisutni tim radnjama a što su potvrdili saslušani oštećeni T. na glavnom pretresu. Isto tako prilikom drugog pretresa kuće oštećenog T. O. bio je prisutan pretresanju opt.S.a sa još dva lica, dok su ispred kuće bile starješine CB P. Z. G. i S. M. i druga lica koji su obezbjeđivali mjesto pretresa. Da oštećeni O.n i njegovi sinovi H. i M. te supruga Z. nijesu imali primjedbe u vezi pretresa i ponašanja optuženog S. već se samo prigovor sastojao u vezi nestalog zlatnog nakita iz kuće oštećenog O. ali, niko od oštećenih T. i svjedokinja Z. T., nijesu potvrdili da je to uradio opt.S. nijesu potvrdili da ih je opt.S. tukao, maltretirao ili zlostavljao. Naprotiv, saslušani svjedoci Z. G. i S. M. koji su prisustvovali pretresu kuća i objekata su potvrdili navode odbrane opt.S. da sve radnje koje su dana 06.05.1992 godine izvršene od strane policije prilikom pretresa kuće oštećenog T. O. su vršene u skladu sa pravilima službe jer je pretres kuće vršen nakon dojave policiji da kod oštećenog O. ima nedozvoljenog oružja. Znači, po ocjeni ovog suda ni ovaj događaj vezano za oštećene T. se nemože staviti na

teret opt.S. uostalom i prilikom saslušanja oštećenih T. O. , H. i M. kao i svjedokinje Z. potvrđena je odbrana opt.S. kao i iskazi svjedoka Š. V. i V. V. da od strane porodice T. iz R. nije bilo nikakvih primjedbi na ponašanje opt.S. vezano za pretres oštećenog O. niti prilikom izvršenih pretresa kod drugih kuća i objekata u B. u kojima je učestvovao opt.S.. Što se tiče zlatnog nakita koji je po izjavi oštećenih T. i svjedokinje Z. nestao iz kuće oštećenog O. to nije predmet optužnice. Sud nije imao potrebe da posebno elaborira ovu okolnost tim prije što je tokom pretresa utvrđeno da su oštećeni O. i njegovi sinovi prijavili ovaj slučaj nadležnim organima koji su radili na ovom slučaju. Dakle, aktivnosti koje je preduzimao opt.S. kao aktivni policajac kod kuće T. u navedene dane je vršio na osnovu pravila službe i aktivnosti koje je policija sprovodila na području B. a povodom dojave u vezi pronalaska nedozvoljenog oružja i eksplozivnih sredstava kod pojedinih lica i to ne samo lica Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti već i lica Crnogorske i Srpske nacionalnosti u Bukovici. Znači da se nije vršila selekcija oko pretresa kuća i objekata u B. već se samo postupalo po dojavama oko nedozvoljenog držanja oružja i eksplozivnih materija kako su u svom iskazu potvrdili i svjedoci V. V., Š. V. i dr. koji su saslušavani na ove okolnosti. Niko od oštećenih T. nije potvrdio da je njih udario po tijelu opt.S. ili da bi ih plašio pucanjem iz oružja iznad njihovih glava ili da se ponašao nedolično i neprimjerno, što sve upućuje na zaključak da je odbrana opt.S. potvrđena. Takodje, sud je na nesumnjiv način utvrdio da u pretresima kuće oštećenog T. O., nije učestvovao opt. Š. R..

Isto tako, sud nalazi da su pretresi kuća kod oštećenih D. I., D. O. i T. H. vršeni u dane 02.11.1992 godine i 05.11.1992 godine a ne kako stoji u tač.3 optužnice da je to bilo u prvoj polovini aprila 1992 godine, što je potvrđeno kroz pismene dokaze i to zapisnike o pretresanju kuća i objekata i iskazima oštećenih kao i odbranama optuženih S. i Š.. Pretresi kod kuća i objekata ovih oštećenih su vršeni na osnovu dojave da ova oštećena lica nedozvoljeno drže oružje i eksplozivna sredstva. Prilikom pretresa kuća i objekata navedenih oštećenih dana 05.11.1992 godine kod oštećenog D. O. pronadjeno nedozvoljeno oružje i to AP kalašnjikov, jedna ručna bomba, lovačka puška, 17 metaka za lovačku pušku, pištolj CZ sa dva okvira od pištolja sa 14 metaka, a kod oštećenog D. I. dana 05.11.1992 godine pronadjene dvije ručne bombe, lovačka puška, jedan pištolj sa 8 metaka i 56 metaka za lovačku pušku a kod D. I. nedozvoljeno oružje bliže navedeno u potvrdi o privremeno oduzetom oružju za ovo lice. U pretresanju kuće D. M. i njegovih sinova I. i O. učestvovao je opt.S. i prilikom prvog pretresa bio je prisutan i komandir CB P. V. V., ali, je utvrđeno da nije bilo nikavog kontakta ili nasilja nad oštećenim Idrizom i O. ili D. J. što je potvrđeno iz iskaza svjedoka V. V., T. M. koji je sačinio zapisnik o izvršenom pretresanju i snimao sve preduzete radnje u vezi ovog pretresanja. Uostalom, oštećeni D. J. se na g.pretresu izjasnio da se opt.S. ponašao korektno, bez ikakve primjedbe na njegov odnos prema oštećenima jer je pretres izvršen po pravilima službe. Za oduzeto oružje i eksplozivne materije je sačinjena potvrda o privremeno oduzetim predmetima. Isto tako i ovaj sud nalazi da prilikom drugog pretresa, radnje od policije vršene su u skladu sa pravilima službe, jer je tom prilikom kod oštećenog D. I. pronadjena automatska puška "K.", kao i dvije ručne bombe. Pretres nije vršen kod oštećenog D. J. jer je on stanovao u kući njegovog oca M., da su lica kod čijih kuća je vršen pretres bila korektna, nijesu pružali otpor i nije imalo potrebe da se prema njima primjenjuje bilo kakva sila, već nakon završenog pretresa kuća i objekata da je sačinjena službena zabilješka i data potvrda o privremeno oduzetom oružju, municiji i bombama, pa su sva lica koja su učestvovala u pretresu otišla u vozila prema P. sa licima koja su lišena slobode kod kojih je nadjeno nedozvoljeno oružje i eksplozivne naprave. U ovim pretresima kuća i objekata nije bio prisutan oštećeni D. J. već je čuvao stoku, nije bilo dojave da on nedozvoljeno drži oružje pa nije imalo potrebe da bilo koje službeno lice ide kod njega na livadi gdje je čuvao ovce pa ni opt.Š. koji je

prisustvovao pretresu da bi prinosio bombu oštećenom J. u usta i da mu prijete niti je dokazano da je u dvorištu kuće u kojoj živi oštećeni J. opt.Š. njega izudarao šakama i nogama po tijelu te vrhom palice u predjelu grudi i stomaka niti dokazano da je NN lice iz rezervnog sastava VJ prišlo i šljemom ga udarilo u predjelu vilice a drugo NN lice pripadnik VJ da bi ga udarilo nogom u predjelu butine noge. Iskaz oštećenog J. nije potvrđen kroz med.dokumentaciju da je imao bilo kakvih povreda jer da je bilo takvih povreda oštećeni J. bi se javio ljekaru u P. i dobio bi med.dokumentaciju ali, kako i sam oštećeni J. ističe da se on nije javljao na pregled kod ljekara navodno zbog udaljenosti njegovog sela od P., što je ovako objašnjenje za sud neprihvatljivo i neshvatljivo. Isto tako nijesu potvrđeni navodi optužnice da su oštećeni D. I. i O. tučeni i maltretirani na način kako to oni ističu od strane opt.Š. i S.. Naime, prilikom pretresa kuća u kojima su živjeli oštećeni I. i O. D. pronadjeno je oružje kao i kod oštećenog T. H., zbog čega su i oštećeni D. i. i T. H. osudjeni pravosnažnim presudama na kazne zatvora koje su izdržali, znači, da su pretresi od policije izvršeni u skladu sa zakonom i pravilima službe pošto su dojave o držanju nelegalnog oružja kod ovih lica bile tačne. Ni oštećeni D. I. i O. nijesu podkrijepili svoje navode bilo kojim drugim dokazom, da su oni imali povrede, jer da je bilo povreda kod njih oni bi prijavili prilikom saslušanja u CB P. odnosno kod zatvorskog ljekara u Zatvoru u B. P. ali su i sami istakli da oni to nijesu prijavljivali pa se njihovim iskazima ne može vjerovati jer da je bilo povreda kod njih oni bi to i prijavili što bi se i objektiviziralo kroz med.dokumentaciju, a njihovi iskazi da bi našli punu potvrdu.

Optuženi Š. nije imao potrebe da ide van dvorišta kuće D. M., gdje je vršen pretres, prema livadi na kojoj je čuvao ovce oštećeni J. i da ga udara na način kako je to oštećeni J. i predstavio, jer na ime oštećenog J. nije bilo dojave kod policije da kod njega ima nedozvoljenog oružja već su prijavljena njegova braća O. i I. kod kojih je i pronadjeno nedozvoljeno oružje i eksplozivne materije. Svjedoci V., Z. i T. potvrdili da je nakon izvršena oba pretresa kod kuća D. M., oca oštećenih I., O. i J. odmah sačinjen zapisnik o pretresanju izdate potvrde o privremeno oduzetom oružju, sve to praćeno snimanjem putem kamere od strane službenog lica CB P., T. M. u svojstvu krim.tehničara, a nakon toga sva lica koja su prisustvovala pretresu su ušla u službena vozila i sa oštećenim I. i O. koji su lišeni slobode odmah otišli prema CB P., bez ikakvog zadržavanja ili svraćanja prije dolaska u P.. Uostalom i oštećeni O. ističe da njega ispred kuće nije tukao opt.S.. i samo ponašanje oštećenog D. O. kada je na pretresu izjavio da on ne tereti opt.S. i Š. već predlaže da se oni puste iz pritvora na slobodu i oslobode od odgovornosti, a on samo traži naknadu štete za uništene objekte, kao i naknadu nematerijalne štete, što upućuje na zaključak da se u ovom dijelu njegovog kazivanja ne može povjerovati niti u dijelu iskaza da je njega tukao opt. Š., kako mu je to saopštio D. R., pošto ovom kazivanju nije potvrđeno ostalim izvedenim dokazima, naprotiv demnatovano iskazima oštećenog T. H. koji navodi da su oštećenog D. O. tukli pripadnici paravojnih formacija, jer ovaj svjedok nebi imao razloga da govori drugačije tim prije što su mu bile dobro poznate prilike koje su se dešavale na tom području, a ne optuženi S. i Š.. Iz iskaza ovog oštećenog je potvrđeno da optuženi S. i Š. nijesu pucali iz oružja u vazduh a iznad glave S. H., te u tom dijelu prihvata njegov iskaz koji je našao uporište u iskazima drugih svjedoka koji su se izjašnjavali na ovu okolnost.

Isto tako, nije dokazano da je S. H. izvršio samoubistvo vješanjem usled straha i nehumanog ponašanja optuženih S. i Š. dana 02.11.1992 godine. Naime, svjedoci V. V., Z. G. i T. M. su potvrdili da nije bilo nehumanog ponašanja optuženih S. i Š. prema S. H., ili bilo kojem drugom licu iz B.. U ostalom na g.pretresu oštećena S. Z. supruga oštećenog H., je potvrdila da njoj H. nije govorio, da su ga tukli opt.S. ili lice D. već samo čula kako S. i taj D. vode veću grupu vojnika i policije prema granici BiH. Ovim iskazom na g.pretresu oštećena Z. je opovrgla ranije kazivanje kod Kantonalnog

tužilaštva u S. i kazivanje kod istražnog sudije ovog suda. Na osnovu pismenih dokaza i iskaza saslušanih svjedoka niko nije potvrdio da se S. H. objesio usled bilo kojih nezakonitih i nehumanih radnji od optu.S. i Š., da su ga oni zlostavljali ili da su pucali iz oružja iznad njegove glave, jer je i oštećeni D. O. potvrdio da optuženi nijesu pucali iz oružja u vazduhu iznad glave S. H. ili da su se uopšte nehumano ponašali prema njemu, da bi on izvršio samoubistvo vješanjem. To upućuje na zaključak da ni ovaj navod iz optužnice u odnosu na optužene S. i Š. nije potvrđen. Sud ima u vidu i iskaz oštećene S. Z. na g.pretresu kojim negira da su njenog muža H. tukli opt.S. i lice koje se preziva D., a ime optuženog Š. čak i ne pominje u vezi njenog supruga.

Oštećeni T. H. je u svom iskazu istakao da on od optuženih poznaje samo Dj. R. kojeg je vidio jednom u redovnom sastavu VJ u 1992 godini i da ga opt.R. nije tukao, niti su to činili ostali optuženi, niti zna ko je tukao njegovog sina R. na oko 300 m od njegove kuće. Da je on nedozvoljeno držao automatsku pušku koju je sakrio oko 700 m od kuće i koju je pokazao policiji, gdje je sakrio, a ističe da su pripadnici paravojnih formacija tukli D. O.

Imajući u vidu činjenicu da je oštećeni R. Š. govorio i S. B. sekretaru MZ B. da su njega i suprugu A. tukli neka vojska ali nije znao da kaže i koja vojska. Oštećeni Š. se javljao u bolnici u P. ali zbog upale pluća ali ne zbog zadobijenih povreda od vojske a koja činjenica je i potvrđena kroz izvještaj bolnice iz P. i iskaza svjedokinje dr. B. V. da je dana 12.04.1993 godine, Š. snimao pluća i utvrđena mu dijagnoza zapaljenje pluća i zapaljenje plućne maramice s desne strane. Dr. B. V. je posumnjala da je oštećeni Š. liječen u P. bolnici 12 dana a da to nije evidentirano u medicinskoj dokumentaciji. Oštećeni Š. imena optuženih Dj. R. i R., C. S. i G. Dj. je naveo pošto je znao da su ova lica lica vojnici po ugovoru kod VJ pošto su bili u karauli u K. gdje je i oštećeni obavljao dužnost predsjednika MZ B.. Optuženi su odbranama potvrdili da oni nijesu nikada imali nesporazuma ili sukoba sa oštećenim Š. niti ga poznaju. U protivnom, da su ga navedeni optuženi tukli kako to oštećeni Š. navodi, prijavio bi ih kod starješine karaule u K. ili kod komande VJ u P., nadležnom organu policije ili drugim državnim organima pošto se Š. iz B. odselio u avgustu 1996 godine a do tada nikome nije pričao da su ga upravo tukli navedeni optuženi, već da je govorio da ga je tukla neka vojska, što upućuje na zaključak da je ta neka vojska iz redova drugih jedinica prisutnih i stacioniranih na području P. i B., kod činjenice da je na području B. bilo i drugih pripadnika jedinica a ne samo vojske u karauli u K.. Oštećeni Š. nije govorio čak i da je ta neka vojska tukla njegovu suprugu A.. Svjedokinja dr.B. V. je do detalja objasnila kako se vrši prijem pacijenata koji se zadržavaju na liječenje u bolnici i da se nakon izvršenog liječenja daje otpusni list iz bolnice kao i izvještaj ljekara o provedenom liječenju, zbog čega je pacijent liječen ikada je završeno liječenje sa potpisom ljekara u otpusnom listu koji je liječio pacijenta i potpisao otpusnu listu. Oštećeni Š. i njegova supruga A. nemaju nikakve med.dokumentacije o povredama o kojima je govorio Ša. da je zadobio kao i njegova supruga A. od označenih optuženih lica. Sve prednje ukazuje da se iskazu oštećenog Š. ne može pokloniti vjera pošto njegov iskaz nije našao potvrdu ni u jednom izvedenom dokazu.

Isto tako, ovaj sud nalazi da su optuženi S. i Š. radili kao policajci kod CB P. na osnovu propisa i pravila službe. Sve intervencije na terenu B. bile su na osnovu operativnih saznanja i podataka oko držanja nelegalnog oružja i dr. svjedok V. V. je potvrdio da prilikom tih pretresa kuća i uopšte postupanja prema Bošnjačko-Muslimanskom stanovništvu B. u periodu od 1992 do 1995 godine kada je on bio komandir policije u P. nije bilo nepravilnosti od strane policije. Da ni jedan policajac koji je učestvovao u pretresanju kuća i objekata mještana na području B. nije tukao, zlostavljao, maltretirao ili se nehumano ponašao prema licima Bošnjačko-Muslimanske nacionalnosti jer su

pretresi kuća vršeni planski i organizovano a zbog dojave za nedozvoljeno oružje koje drže pojedina lica iz B.. Svjedok Š. V. koji je obavljao dužnost načelnika CB P. u periodu od 01.08.1992 do 15.01.1993 godine je potvrdio da je zbog izbijanja oružanog sukoba u BiH 1992 godine i održan sastanak u K. - MZ B. 1992 godine na kojem je bio prisutan predsjednik tadašnje SRJ D. Ć., M. B. u svojstvu predsjednika RCG, N. P. ministar policije i dr. najviši rukovodioci opštine P. kada je i dogovoreno da se angažuju posebne jedinice Saveznog MUP-a, MUP-a RCG sa sjedištem u P., te da se rasporede vojska i policija na području B. prema granici sa BiH i RS a sve radi zaštite granice CG prema BiH i RS kao i da se sačuva mir i sigurnost svih stanovnika B..

Naprijed iznijeto, znači, da nije dokazano da je od optuženih došlo do kršenja pravila Medjunarodnog prava utvrdjeno čl.7.st.2. Rimskog statuta prema civilnom stanovništvu ne samo u BiH nego i na području B. kod P. niti da su radnje optuženih preduzete kao dio šireg ili sistematskog napada usmjerenog protiv civilnog stanovništva. U ovom krivičnom predmetu se na strani oštećenih pojavljuju 10 lica stim što oštećeni T. H. navodi da njega niko od optuženih nije tukao ili maltretirao a to isto su potvrdili i oštećeni T. O., H. i M.. Oštećena Z. S. ističe da njoj nije rekao njen suprug S. H. da su njega tukli opt.S. i Š., dok ostali oštećeni R. Š. , B. A. D. J., I. i O. nijesu dokazali da su se prema njima na bilo koji način nehumano ponašali optuženi. Svi saslušani svjedoci su potvrdili da nije bilo nikavog sistematskog napada uperenog protiv civilnog stanovništva Bošnjačko -muslimanske nacionalnosti na području B., koji je bio planiran, o kome bi se posebno postigao dogovor, postignute određene smjernice i sl. Naime, iz iskaza saslušanih svjedoka kao i pismenih dokaza proizilazi da je VJ na području B. kao i prisustvo policije bio stabilizirajući faktor jer je zadatak VJ bio da obezbijedi državnu granicu CG prema BiH i RS a policije da očuva red i mir među žiteljima B. a zajednički zadatak im je bio da se spriječi da se ne prenese rat iz BiH i RS na području B. i dalje prema SRJ. Da su pretresi kuća i objekata mještana B. vršeni u cilju provjere i dojave oko nedozvoljenog držanja oružja i eksplozivnih materija te u slučajevima pretresa kuća oštećenih D. I. i O. te T. H. i T. O. je utvrdjeno da je prilikom pretresa kuće D. O. dana 02.11.1992 godine oduzet AP K., ručna bomba M-75, lovačka puška "Zastava" sa 17 metaka, pištolj CZ sa dvaokvira i 14 metaka kal.7,65 mm a dana 05.11.1992 godine je oduzet pištolj marke CZ sa 25 metaka i bomba M-52. Od oštećenog D. I. je dana 02.11.1992 godine oduzeto dvije ručne bombe, pištolj marke CZ sa 8 metaka kal.7,65 mm i 56 metaka za lovačku pušku 12 mm a dana 05.11.1992 godine oduzeta AP kalašnjikov sa dva okvira, lovačka puška , bomba i 100 metaka kal.7,62 mm i 8 komada metaka za lovački pušku kalibra 12 mm. Da je od T. H. oduzeto dana 02.11.1992 godine AP "K." sa dva okvira od po 30 metaka , kal.7,62 mm, pištolj CZ sa dva okvira i 13 metaka kal.7,65 mm. Od oštećenog T. O. takodje je oduzeto oružje i eksplozivne naprave. Da su za sve slučajeve ubistva, prijavljenih paljevina ili izvršenih kradja na području B. izvršene provjere na terenu od CB P. gdje su sačinjeni zapisnici i službene zabilješke, zapisnici o uvidjaju a u slučajevima kada je izlazio ovlašćeni organ Osnovnog suda ili Višeg suda iz B. P. da su sačinjeni i zapisnici o uvidjaju. Da je akcijom oko pronalaska nelegalnog oružja kod mještana B. rukovodio V. V. komandir CB u P. dok je Specijalnom jedinicom komandovao V. B..

Na osnovu dojave oko nedozvoljenog oružja u B. kod pojedinih lica su izvršeni pretresi gdje je i pronadjeno nedozvoljeno držanje oružja i eksplozivnih materija, što znači da pretresi kuća i objekata oštećenih nije bio dio plana ili politike o etničkom čišćenju područja B. prema licima Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti da bi se iseljavali prema S., G. ili P. To je bilo iseljavanje na osnovu njihove odluke dobrovoljno, pošto je tokom pretresa utvrdjeno da se u periodu Medjunarodnog oružanog sukoba u BiH u 1992 do 1995 godini iseljavali i stanovnici S. i C. iz B.. Niko od saslušanih svjedoka nije potvrdio da je iseljavanje iz B. vršeno usled nehumanog ponašanja optuženih. Svjedok

A. J. je potvrdio da su se lica iz B. selila iz ličnih razloga ali ne pod pritiskom državnih organa. Ovome treba dodati činjenicu da su na području P. bile smještene i specijalna brigada iz B., jedinstvenog MUP-a iz P. i dio ljudstva inetrventnog voda, te da je bilo pojedinačnog nehumanog postupanja od strane pojedinaca iz vojske i policije, prema Bošnjačko-muslimanskom stanovništvu iz B., kako je to u svom iskazu i predstavio svjedok V. V., ali, to se ne može odnositi na optužene iz naprijed iznijetih razloga.

Sud je o iskazu oštećenih koji su odstupili u svom iskazu na g.pretresu od iskaza datim u toku istrage, pošao od toga kakvi kvaliteti imaju iskazi saslušanja oštećenih u svojstvu svjedoka. U cilju razrješenja ovih spornih pitanja, sud se opredijelio za pristup da izvrši jednu kompleksnu ocjenu dokaza polazeći od analize iskaza oštećenih stavljajući ih u okvir vremena kada se iskazi daju i povezujući ih sa iskazima saslušanih svjedoka kojima odbranu svih optuženih provjerava u svim njenim elementima. Imajući u vidu iskaze saslušanih svjedoka i to: R. M., Č. Z., J. R., M. S., K. M., R. B., D. D. zv D., M. A., S. B., S. M. te svedoka Z. G., T. M., S. M., B. B., V. V., D. M., A. M., Š. V., B. V., A. J., B. M., B. V. i T. Z. a dovedeno u vezu sa iskazima oštećenih sud nalazi da ono što oštećeni izjavljaju treba da se cijeni sa posebnom rezervom.

Negacijom odbrane optuženih da je bilo kakvog fizičkog kontakata optuženih i oštećenih a sve dovedeno u vezu sa iskazima svih svjedoka kao i pismenih dokaza, dala je dodatni argument kod ispravne ocjene odbrana optuženih. Znači iskazi oštećenih dati u toku istrage i na g.pretresu u sklopu ostalih izvedenih dokaza nemaju dovoljan kvalitet niti su ubjedljivi, da se na osnovu njih može izvesti pouzdan zaključak o dokazanosti navoda optužbe. Oštećeni D. I. navodi da je napustio selo Č. zbog rezervista VJ čiji je logor bio iznad njegove kuće a da je AP "kalašnjikov" i dvije bombe koje su pronadjene kod njega kupio kada su počela ratna dešavanja u BiH. Iskaz ovog oštećenog nije potvrđen da su ga opt.S. i Š. tukli, niti da su oni tukli T. H. i D. O. jer je i oštećeni T. H. u svom iskazu naveo da on nije tučen od optuženih, pa ni od S. i Š.. Isto tako, demantovan je i njegov iskaz da je optuženi S. tukao i maltretirao D.J., njegovog brata, pošto tu činjenicu nije potvrdio oštećeni J.. Naprotiv, govorio je o ponašanju opt.S. kao korektnom. Sud nije mogao da prihvati njegovo pravdanje razlike iskaza na g.pretresu u odnosu na iskaz dat u toku istrage da je to iz straha, jer zato i nije imalo potrebe, pošto je mogao da se izjasni o ovim događanjima slobodno, imajući u vidu vrijeme njegovog saslušanja kod nadležnog suda. Znači, da iskaz ovog svjedoka sud nije mogao prihvatiti. Isto tako, sud nije mogao prihvatiti ni iskaz svjedoka D.J. da ga je tukao opt.Š. u prisustvu svjedoka Z. G. a dok se oštećeni nalazio na livadi gdje je čuvao stoku a u blizini kuće u kojoj živi gdje je vršen pretres pošto je to kazivanje demantovano iskazom svjedoka Z. G. i V. V.. Naime, opt.Š. kako je sud na nesumnjiv način utvrdio nije bio prisutan pretresanju kuće D. M. oca oštećenog J. dana 02.11.1992 godine, već samo drugi put pretresanju dana 05.11.1992 godine. Svjedoci V., Z. i T. koji su prisustvovali pretresanju kuće D. M. a čije radnje pretresa su snimane video kamerom od strane krim.tehničara T. M. su sprovedene po propisima i pravilima službe uz stalno prisustvo navedenih starješina opt.Š., V. i Z. kojima se oštećeni J. nije požalio da je bilo kakvog nekorektnog ponašanja ili da je tučen od opt.Š.. Uostalom i nije imalo potrebe da dolazi do bilo kojeg fizičkog kontakta između opt.Š. koji je izvršavao službene radnje i oštećenog J. jer za oštećenog J. nije bilo dojave da on drži nedozvoljeno oružje, već na njegovu braću O. i I., tim prije što niko od prisutnih lica i ukućana porodice D. se nije protivilo pretresanju, pa nije imalo ni potrebe za bilo kakvom upotrebom fizičke sile. Pretres kuće je vršen pod kontrolom starješina policije V. V. i Z. G. iz CB P. uz snimanje sa video kamerom od strane krim.tehničara T. M..

Sud nije mogao prihvatiti ni iskaz oštećenog B. A. koji je različito govorio prilikom više saslušanja. Tako u prvom saslušanju kod Kantonalog tužilaštva u G. nije pominjao opt.

B. M. da ga je tukao u februaru 1993 godine a na način kako je to navedeno pod tač.2. optužnice. U iskazu kod istražnog sudije ovog suda dana 17.01.2008 godine tek tada ističe da ga je tukao opt.B. a to ponovio i dana 21.04.2009 godine kod ovog suda. Međutim, na g.pretresu oštećeni A. ističe da ga je taj B. tukao ne samo šamarima po licu, već i sa nogama obuvenim u čizmama i kundakom po ledjima i stomaku i desnoj nozi. Imena koja je pominjao i to B. M., B. D., D. S. i lice po imenu A. su imena koja je čuo od rezervista da se tako zovu ta lica jer su mu tako govorili. Međutim, oštećeni A. nema med.dokumentacije o povredama u vidu otoka lica i glave kako stoji to u st.2. optužnice što ukazuje na činjenicu da pošto iskaz ovog oštećenog nije potvrđen ni jednim izvedenim dokazom, već naprotiv potvrđena odbrana optuženog B., to iskazu oštećenog A. sud nije mogao pokloniti vjeru.

Ovaj sud je prihvatio iskaze oštećenih T. O., M. i H. te svjedokinje T. Z. koje su dali na g.pretresu da oni nijesu maltretirani od optuženih S. i Š., jer su njihovi iskazi našli punu potvrdu u iskazima saslušanih svjedoka na okolnost pretresanja kuće i objekata oštećenog O., ali ne i njihove iskaze koji su dali u toku istrage jer je očito da takvi iskazi nijesu mogli da rukovode sud u drugačijem zaključivanju, jer je očito da su oštećeni i svjedokinja tendenciozno svjedočili na štetu navedenih optuženih i da je njihovo kazivanje na g.pretresu zaista tačno što su potvrdili i svjedoci saslušani na ove okolnosti.

Isto tako, sud nije mogao prihvatiti ni iskaz oštećenog D. O. sa razloga što je njegovo kazivanje demantovano iskazima oštećenih a i sam potvrdio na g.pretresu da ga nije tukao opt.S. ispred kuće već samo opt.Š. i da je zbog toga bio krvav po licu. Međutim, imajući i vidu iskaze svjedoka V., Z. i T. koji je snimao čitavu radnju pretresa kuće u kojoj je živio oštećeni O. na jasan način ukazuje da fizičkog kontakta između oštećenog O. i opt.Š. nije bilo tim prije što i sam oštećeni potvrđuje da je od D. R. saznao za ime Š. R.. Isto tako, demantovano je njegovo kazivanje da je dva puta bio udaren od opt.S. dok se nalazio u kamionu jer tu činjenicu niko nije potvrdio niti je bilo ko od saslušanih svjedoka potvrdio da je oštećeni O. bio krvav po licu kako ispred dvorišta kuće tako i na kamionu na putu prema P. jer oštećeni O. nije pružio dokaze potvrđene kroz med. dokumentaciju da je imao povrede.

Sud je prihvatio iskaz oštećenog T. H. jer se njegov iskaz ne kosi sa zaključcima suda, tim prije što ovaj oštećeni od optuženih jedino poznaje opt.D. R. ali u svom iskazu potvrdio da ovaj optuženi kao i ostali njega nijesu tukli ili maltretirali, pa je takav iskaz našao punu potvrdu u iskazima saslušanih svjedoka.

Ni iz drugih izvedenih dokaza, nebi bilo mjesta izvodjenju drugačijeg zaključka. Svi saslušani svjedoci svojim iskazima negiraju navode optužbe jer ni iz iskaza oštećenih nemože se utvrditi pouzdana veza između radnji koje su stavljene optuženima na teret i posledicama sa djelatnostima optuženih. Oštećeni ili o tome ništa ne znaju ili imaju saznanja po kazivanju drugih. Svoje iskaze oštećeni R. Š. i B. A., D. J., I. i O. nijesu mogli da podkrijepe kroz med.dokumentaciju ili na bilo koji drugi način. Oštećeni T. H. te T. O., H. i M. u svojim kazivanjima su decidni da ni jedan od optuženih nije prema njima ili njihovim porodicama nehumano postupao već da se to radilo o drugim licima koja su oni pominjali da je riječ o rezervistima, ili licima koja navode oštećeni T., ali to se nemože dovesti u vezu sa optuženima S. ili Š..

Sud je prihvatio iskaze svih svjedoka, (sem svjedoka R. O. čiji iskaz je irelevantan za ovu krivično pravnu stvar, jer njegova kuća ne pripada području B. pa samim time ni dešavanja vezano za njegovu majku jer to i nije bio predmet optuženja), jer su iskazi svjedoka jasni, logični, međusobno se prepliću i podudaraju, istinito prikazali događaj našli puno uporište u pismenim dokazima a dijelom i u iskazima oštećenih tim prije

što se radilo o licima kojima su za period svjedočenja bile dobro poznate prilike i okolnosti vezano za rad i aktivnost svih optuženih, ne samo za njihovo postupanje u dane kako im je to stavljeno na teret optužnicom, već i prije i kasnije, jer sud nije imao ni jedan valjani argumentovan razlog a da ne prihvati njihove iskaze kao istinite, ničim nijesu opovrgnuti ili demantovani jer su svi optuženi obavljali svoje poslove savjesno, profesionalno i odgovorno, te da nije bilo nikavih pritužbi ili prigovora na njihov rad, tim prije što iskazi svjedoka nijesu demantovani iskazima oštećenih, niti su iskazi svjedoka suprotni odbranama optuženih.

Sud je u cjelosti prihvatio pismene izvedene dokaze jer se radi o javnim ispravama ili zvaničnim izvještajima ili službenim zabilješkama, kojima nije bilo prigovora, niti su ovi dokazi na bilo koji način dovedeni u sumnju drugim izvedenim dokazima.

Imajući u vidu iskaze oštećenih, svjedoka, kao i sve pismene dokaze koji su izvedeni na g.pretresu ovaj sud zaključuje da nije dokazano da su optuženi Dj. R. i R., C. S., G. Dj. i B. M. kao vojnici po ugovoru VJ otišli u B. samoinicijativno već rasporedjeni od strane njihove komande krajem januara 1993 godine, s obzirom da je donijeta odluka na Saveznom nivou tada države SRJ u čijem se sastavu nalazila i RCG a sve radi prisustva VJ na području B. kako bi se obezbijedila državna granica prema BiH i R.S. te da bi se spriječilo prenošenje ratnog vihora iz BiH i RS prema P. i dalje prema P. i S. i da je VJ bila stacionirana na karauli u K. i to u prostorijama OŠ koja je namijenjena za potrebe vojske. Policija je djelovala u okviru svojih zakonskih ovlaštenja radi obezbjedjenja reda i mira na području B.. Opt.S. i Š. su bili pripadnici MUP CG -CB P. i da ne samo ovi optuženi već i drugi policajci koji su učestvovali u akcijama i pretresima kuća na području B. nijesu maltretirali, tukli ili zlostavljali lica čiji su objekti pretresani, jer nje bilo pritužbe na rad tih lica, ni na optužene S. i Š.. Takodje, nijesu dokazani navodi optužnice da su u vrijeme međunarodnog oružanog sukoba u BiH u toku 1992-1995 godine optuženi kao pripadnici graničnog bataljona VJ u P. odnosno pripadnici MUP-a CB P. kršeći pravila međunarodnog prava utvrđena čl.7.st.2. Rimskog statuta prema civilnom stanovništvu u BiH a u okviru šireg ili sistematskog napada uperenog protiv civilnog stanovništva Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti, prilikom pretresa kuća radi pronalaska i oduzimanja oružja nehumano postupali prema građanima muslimanske nacionalnosti, vršili torturu i nasilje, tukli ih dok su tražili da predaju oružje, proveravali da li učestvuju u borbenim okršajima na strani zelenih beretki i da li zelenim beretkama dopremaju hranu i ostale namirnice i kriju pripadnike zelenih beretki u svojim kućama u B. da su kod istih nehumanim ponašanjem prouzrokovali teške patnje i ozbiljno im ugrožavali zdravlje i vrijedjali tjelesni integritet , primjenjivali mjere zastrašivanja, stvarali psihozu za prinudno iseljavanje iz sela tog područja, usled kojeg ponašanja je došlo do iseljavanja muslimanskog stanovništva na području S., G. i P..

Naime, krivično djelo zločin protiv čovječnosti obuhvata različita nehumana i nečovječna postupanja sa pripadnicima civilnog stanovništva i kreću se od lišavanja života, nanošenja teških tjelesnih povrda ili ugrožavanje zdravlja pa sve do nehumanog postupanja kojima se namjerno prouzrokuju teške patnje ili ozbiljno ugrožava zdravlje ljudi. Izvršiocem ovog djela smatra se i lice koje nije neposredno učestvovalo u izvršenu nekog od navedenog zločina, ali je naredilo da se takav zločin vrši. Zločin protiv čovječnosti treba da se vrši u okviru šireg ili sistematskog napada upereno protiv civilnog stanovništva a djelo se može izvršiti samo za vrijeme oružanog sukoba. Medjutim, sudska praksa uzima da se zločini mogu vršiti i u toku oružanog sukoba ali i kada je taj sukob prestao a vrši se u kontekstu šireg i sistematskog napada protiv civilnog stanovništva. To znači, da postoji oružani sukob i da jedna ili obje strane u tom sukobu međusobno se napadaju s tim što napadi nijesu spontani i nijesu locirani na

odredjeni uži prostor. Pojam "šireg napada" treba shvatiti da se oružani sukob odvija na širem području, dok se pojam "sistematskog napada" smatra onaj koji je planiran, o kome je prethodno postignut dogovor, odredjene smjernice i sl. Takav plan se može uklopiti i u širi vojni ili politički plan, a može biti vezan i za konkretne operacije gdje se smatra i program plitčkih partija, odluke skupština, pa čak i ideja o etničkom čišćenju određenih područja. Djelo treba da se pojavljuje kao kršenje pravila međunarodnog prava kojima su zabranjeni ovakvi oblici nehumanog postupanja, a krivično djelo je svršeno kada je uz ostale uslove preduzeta neka od zločinačkih radnji s tim da može biti izvršeno i kad oružani sukobi prestanu.

U konkretnom slučaju, ovaj sud nalazi, da tokom pretresa nije dokazano, da su optuženi izvršili krivično djelo koje im je optužnicom stavljeno na teret. Naime, RCG je tada bila u sastavu SRJ i nije bila u ratu ni sa jednom zemljom iz svog okruženja pa ni sa BiH niti je na području SRJ bilo proglašeno ratno stanje. Teritorija područja B. pripada opštini P. u sastavu teritorije RCG jer se područje B. graničilo sa BiH i RS čak 140 km. Na području B. sigurnosna situacija u periodu 1992 do 1995 godine nije bila zadovoljavajuća posebno na početku izbijanja oružanog sukoba u BiH u 1992 godini. Stih razloga je i planirano da prisustvo VJ i policije na području B. stabilizuje situaciju, smiri se opravdani strah svih mještana B., kako za ličnu sigurnost tako i sigurnost imovine i da bi se obezbijedila granica kao i očuvao red i mir svih mještana B.. Naprotiv, tokom pretresa je na nesumnjiv način utvrđeno da nije bilo planinarnog sistematskog napada protiv civilnog stanovništva Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti na području B., niti da je postignut bilo kakav dogovor na opštinskom, republičkom ili saveznom nivou da bi se dale odredjene smjernice bilo da je riječ o vojnom ili političkom planu niti da je bilo političkih odluka ili odluka skupština da bi se radilo o etničkom čišćenju područja B. a odnosi se na pripadnike Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti. Naime, optuženima Dj. R. i R., C. S. i G. Dj. stavljeno je na teret da su dana 22.02.1993 godine u selo M. postupali prema oštećenima R. Š. i A. na način kako je to bliže navedeno u st.1. izreke presude odnosno optu.B. u februaru 1993 godine prema oštećenom B. A. iz sela V. kako je to označeno u st.2. izreke presude, dok optuženima S. S. i Š. R. da su postupali kao pripadnici policije CB u selu V. prema navedenim oštećenim licima kako je označeno u st.3. izreke presude odnosno optuženi Š. prema oštećenom D. J. vršio radnje kako je to bliže navedeno u st.4 izreke presude. Dakle, stavljeno im je na teret da su prilikom pretresa kuća radi pronalaska i oduzimanja oružja nehumano postupali prema građanima muslimanske nacionalnosti vršili torturu i nasilje i dr. te nehumanim ponašanjem prouzrokovali teške patnje i ozbiljno ugrozili zdravlje i vrijedjali tjelesni integritet, primjenjivali mjere zastrašivanja, stvarali psihozu za prinudno iseljavanje iz sela tog područja. Medjutim, imajući u vidu da je na padinskim masivima B. smješteno 37 sela a da je od toga u 29 sela živjelo isključivo muslimansko stanovništvo znači da se radnja optuženima stavlja za sela V., M., P. i Č. a ne i u drugim selima B. gdje su živjeli B.-M..

Tokom pretresa je utvrđeno da sve što je radila vojska na terenu B., da je radila po Pravilima službe VJ i Pravilima službe za graničnu službu. Vojska je radila sve po dnevnoj zapovjesti, obezbjedjujući granicu CG prema BiH u širini od 1 km a u dubini od 10 km pošto nije bila definisana granica prema BiH. Vojnici nijesu mogli da se kreću mimo zapovjesti kako na dužnosti tako i u slobodnom vremenu. To je utvrđeno iz iskaza svjedoka R. M. komandanta graničnog bataljona VJ u P. kao i iskazima svjedoka koji su bili starješine VJ u P. ili na karauli u K.. Takodje je utvrđeno tokom pretresa da opt.Dj. R. nije išao u patrole već za čitavo vrijeme radio kao kuvar u karauli u K.. Vojnici po ugovoru nijesu mogli da izađu nigdje mimo karaule, bez odobrenja, niti su vojnici po ugovoru mogli da nose oružje sa sobom kada bi izašli van karaule, tim prije što zadatak vojske nije bio da pretresa kuće u B. već da obezbijedi granicu. Da

je od 05.02.1992 godine nakon pogibije vojnika D. V. vodja patrole uvijek bio aktivni starješina.

Takodje, tokom pretresa nije dokazano da su se optuženi ogriješili o pravila Medjunarodnog prava i da su postupali suprotno čl.7.st.2. Rimskog statuta te da su svojim djelovanjem ostvarili obilježja krivičnog djela zbog kojih su optuženi te da su prema civilnom stanovništvu muslimanske nacionalnosti postupali nečovječno sa prisilom, vršili torture i narušavali njihov tjelesni integritet te da je kod pripadnika muslimanske nacionalnosti ne samo kod oštećenih već kod ostalih gradjana Bukovice nastupio strah usled ugrožavanja njihovog tjelesnog integriteta pričinjavanja štete na stambenim objektima kao i na vjerskim objektima od strane NN lica a takodje i pripadnika VJ i policije da bi dovelo to do iseljavanja dijela muslimanskog stanovništva sa područja B. u S., G. i P.

Naime, prema čl.7.st.1. Rimskog statuta - zločin protiv čovječnosti stoji "za svrhu ovog statuta pod "zločin protiv čovječnosti" podrazumijeva se bilo koja od slweddećih radnji kad su počinjene kao dio rasprostranjenogh ili sistematskog napada uperenog protiv bilo koheg stanovništva podrazumijevajući pod napadom; a) ubistvo, B) uništavanje, c)porobljavanje, d) deportacija ili nasilno premeštanje stanovništva, e) zatvaranje ili druga stroga lišavanja fizičke slobode narušavanje osnovnih pravila medjunarodnog prava, f) tortutu, g) silovanje, seksulano ropstvo, nasilne trudnoće, izazivanje steriliteta ili bilokojeg drugog oblika seksualnog ugrožavanja, h) progon bilo koje grupe ili kolektiva po političkoj , vjerskoj, rasnoj, nacionalnoj , etničkoj, kulturnoj i polnoj osnovi, ili druga postupanja koja su univerzalno nedopuštena po medjunarodnom pravu u vezi sa bilokojom radnjom predvidjenom ovim stavom ili bilo kojim drugim zločinom u nadležnosti suda, i) izazivanje nestanka lica, j) zločin aparheida, h) ostali nehumani postupci sličnog karakltera , nehumano prozrokovane teške patnje iliozbiljno ugrožavanje fizičkog ili mentalnog zdravlja.

U čl.7.st.2. Rimskog statuta stoji da je za svrhu st.1., potrebno sledeće: a) napad usmjeren na civilno stanovništvo, gdje je podrazumijeva takvo ponašanje koje povlači za sobom višestruka izvršenja djela predvidjena st.1., a protiv civilnog stanovništva, naredjena od strane države ili kao dio organizovane strategije da se takav napad izvrši, b) uništavanje-gdje se podrazumijeva navodno podvrgavanje takvim životnim uslovima kojima se onemogućava korišćenje hrane i lijekova, pa takvi uslovi vode uništavanju dijela populacije, c) porobljavanje gdje se podrazumijeva primjena bilo koje sile usmjerene na tretiranje lica a kao privatne svojine ili izvršavanje bilo kakve uupotrebe sile u cilju trgovine licima posebno ženama i djecom, d) deportacija ili nasilno premeštanje stanovništva gdje se podrazumijeva nasilno premeštanje lica u smislu istjerivanje i ostalih mjera, sa područja na kome su lica zakonito nastanjena, suprotno pravilima utemeljenim medjunarodnim pravom, e) tortura podrazumijva nehumano prouzrokovanje teških patnji, bilo fizičkih bilo mentalnih nad licem koje je u pritvoru ili pod kontrolom okrivljenog , što se pod torturom neće podrazumijevati bol ili patnja prouzrokovane slučajno ili kao nerazdvojna posledica zakonskih sankcija, f) nasilna trudnoća, podrazumijeva nezakonito zatvaranje žena i izazivanje nasilne trudnoće sa ciljem uticanja na etički sastav stanovništva ili izvršavanje ostalih teških kršenja medjunarodnog prava, g) progon znači namjerno i teško lišavanje osnovnih prava suprotno medjunarodnom pravu iz razloga pripadanja drugoj grupi ili kolektivu, h) zločin apartheida znači nehumane radnje počinjene u kontekstu jednog instutucionalizovanog režima, sistemskog ugnjetavanja i domacije jedne rasne grupe nad bilo kojom drugom rasnom grupom sa namjerom održavanja takvog režima i nestanak lica znači hapšenje, zadržavanje ili otmicu lica, od ili sa odobrenjem podrškom ili pristankom države ili političke organizacije, koje odbijaju da daju informacije o lišenju slobode ili informaciji

o sudbini ili boravištu tih lica, sa namjerom da takvim licima na duži vremenski period uskrate zaštitu koja im pripada.

U konkretnom slučaju optuženima je stavljeno na teret da su u vrijeme međunarodnog oružanog sukoba u BiH u toku 1992 -1995 godine, kao pripadnici graničnog bataljona V. J. u P. i pripadnici M. U. P.-C. bezbjednosti u P., kršeći pravila Međunarodnog prava utvrđena čl.7.st.2. Rimskog statuta prema civilnom stanovništvu u BiH u okviru šireg i sistematskog napada uperenog protiv civilnog stanovništva Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti prilikom pretresa kuća radi pronalaska i oduzimanja oružja nehumano postupali prema građanima muslimanske nacionalnosti, vršili torturu i nasilje, tukli ih dok su tražili da predaju oružje, proveravali da li učestvuju u borbenim okršajima na strani zelenih beretki i da li zelenim beretkama dopremaju hranu i ostale namirnice i kriju pripadnike zelenih beretki u svojim kućama u B. pa su kod istih nehumanim ponašanjem prouzrokovali teške patnje i ozbiljno im ugrožavali zdravlje i vrijeđali tjelesni integritet , primjenjivali mjere zastrašivanja, stvarali psihozu za prinudno iseljavanje iz sela tog područja, usled kojeg ponašanja je došlo do iseljavanja muslimanskog stanovništva na području S., G. i P., na način kako je to bliže predstavljeno u st.1., 2, 3 i 4 optužnice, odnosno radnje koje su stavljene optuženima navedenog krivičnog djela.

Imajući u vidu odredbe čl.7.Rimskog statuta ovaj sud nalazi da okrivljenima nijesu stavljene na teret radnje koje su počinjene kao dio rasprostranjenog ili sistematskog napada uperenog protiv civilnog stanovništva na terenu B. i to radnje ubistva, uništavanja, porobljavanja, deportacije ili nasilnog premeštanja stanovništva, zatvaranja ili druga stroga lišavanja fizičke slobode, narušavanja osnovnih pravila međunarodnog prava, silovanje, seksualno ropstvo, nasilne trudnoće, izazivanje steriliteta ili bilo kojih drugih oblika seksualnih ugrožavanja, progon po političkoj, vjerskoj , nacionalnoj, etičkoj, kulturnoj i polnoj osnovi, izazivanje nestanka lica, zločina apartheida, optuženima je stavljeno na teret da su vršili torturu i nehumano postupali prema civilnom stanovništvu Bošnjaka -muslimana sa područja B. kod kojih su prouzrokovane teške patnje i uz ozbiljno ugrožavanje fizičkog i mentalnog zdravlja.

Medjutim, tokom postupka nije dokazano da je usled ponašanja optuženih prema oštećenima kao pripadnicima Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti i kod ostalih lica B. nastupio strah usled ugrožavanja njihovog tjelesnog integriteta pričinjavanje štete na stambenim i pomoćnim objektima kao ina vjerskim objektima. Ne može se po mišljenju ovog suda dovesti aktivnost optuženih Dj. R. i R., C. S., G. Dj. i B. M. kao pripadnika VJ po ugovoru odnosno optuženih S. i Š.kao pripadnika CB P. dovesti u vezu sa ponašanjima izvršenim od strane NN lica ili drugih pripadnika VJ i policije na području B. jer su optuženi S. i Š. postupali u skladu sa pravilima službe, policije a povodom planskih organizovanih pretresa kuća i objekata lica za koje su imali dojave da su ta lica na području B. usled nelegalnog držanja oružja i eksplozivnih materija, kod kojih su i pronašli oružje i eksplozivne materije i da je sve to postupljeno u duhu zakona. Isto tako da nije dokazano da su optuženi Dj. R. i dr. koji su bili vojnici po ugovoru kod VJ bilo šta radili na području B. mimo dnevnih zapovijesti i zacrtanih aktivnosti od pretpostavljenih starješina, što znači da nije dokazano da su oni izvršili krivično djelo koje im je stavljeno na teret.

Dakle, da ni jedna aktivnost okrivljenih ili radnja nije preduzeta u okviru šireg ili sistematskog napada usmjerenog na civilno stanovništvo Bošnjake-muslimane sa područja B.. Tokom pretresa nije dokazano da je bilo napada protiv velikog broja žrtava na širem području B. koji bi se vršio u vremenskom razdoblju u periodu od 1992 god do 1995 godine niti je dokazano da je bilo sistematskog napada koji bi bio planiran i organizovan niti postoji subjektivno obilježje kod okrivljenih i njihovu svijest da se radnje izvršenja preduzimaju u okviru šireg ili sistematskog napada na civilno stanovništvo.

Isto tako izričito je predviđeno u Rimskom statutu da bi postojalo ovo krivično djelo potrebno je da se vrši u sudjelovanje strane države ili neke političke organizacije koja ima političku moć. Tokom pretresa i izvedenih dokaza nije utvrđeno da je bilo kojih počinjenih djelatnosti od strane optuženih, kao dio rasprostranjenog ili sistematičnog napada uperenog protiv civilnog stanovništva Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti na području B., u vidu torture, prouzrokovanja teških patnji ili ozbiljnog ugrožavanja fizičkog ili mentalnog zdravlja civilnog stanovništva a naredjeno od strane države ili kao dio organizovane strategije da se takvi napadi izvrše.

Sud je u ovoj krivično pravnoj stvari imao u vidu i odredbe čl.4.st.1. i čl.5.st.1. Ženevske Konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949 godine.

Tako prema čl.4.st.1. navedene Konvencije stoji koja lica su zaštićena navedenom Konvencijom i glasi "Ova konvencija štiti lica koja se, u kome bilo trenutku i na koji bilo način, nadju u slučaju sukoba ili okupacije u vlasti jedne strane u sukobu ili jedne okupacione Sile čiji nijesu državljani", dok u čl.5.st.1. pomenute Konvencije stoji slučaj uskraćivanja zaštite u postupku i glasi "ako na teritoriji jedne strane u sukobu, ova ima ozbiljnih razloga da smatra da određeno lice zaštićeno ovom Konvencijom daje povoda o oporavdanoj sumi da se odaje nekoj djelatnosti štetnoj po bezbjednost države ili je utvrđeno da se ono zaista toj djelatnosti odaje, to lice se neće moći pozivati na prava i povlastice koje pruža ova Konvencija, ako bi ta prava i povlastice, kad bi se primjenjivali u njegovu korist, mogli nanijeti štetu bezbjednosti te države".

U konkretnom slučaju tokom pretresa ovaj sud ja na nesumnjiv način utvrdio da je kod kuća oštećenih D. I. , D. O., T. H. i T. O. i njegovih sinova T. H. i M. pronađeno oružje i eksplozivne naprave, koje je od njih i oduzeto uz potvrde nadležnog organa CB P. a oštećeni D. I., D. O. i T. H. i osudjeni pravosnažnim presudama zbog krivičnog djela nedozvoljeno držanje oružja i eksplozivnih materija i izrečene kazne izdržali, znači, da, citirana odredba čl.5.st.1. navedene Ženevske Konvencije bi uskratila zaštitu navedenim oštećenim licima u ovom predmetu, pošto su samim nedozvoljenim držanjem oružja i eksplozivnih materija dali povoda opravdanoj sumnji, da su se odali djelatnosti štetnoj po bezbjednost države (nedozvoljeno držali automatsko vatreno oružje i eksplozivne naprave) kako je to bliže navedeno u potvrdama CB P. o oduzetim predmetima od navedenih oštećenih lica i zaključak suda u vezi toga. Tako da oštećeni D. I., D. O. , T. H., T. O., H. i M. nebi se mogli pozivati na prava i povlastice koja pruža ova Konvencija jer ta prava i povlastice, kad bi se primjenjivala u njihovu korist, su mogla nanijeti štetu bezbjednosti države RCG odnosno SRJ u čijem se sastavu tada nalazila RCG. Naime, radilo se o oružju, municiji, eksplozivnim materijama čije nabavljanje, razmjena, nošenje ili držanje nijesu građanima dozvoljeni, a posebnim propisima je određeno da oružje i bombe ne mogu biti u posjedovanju građana kako to predviđja odredba čl.403. Kz, krivičnog djela nedozvoljeno držanje oružja i eksplozivnih materija.

U ovakvoj situaciji a na osnovu rezultata dokaznog postupka odlučna činjenica u pogledu učestvovanja optuženih širokom i sistematičnom napadu usmjerenom protiv civilno Bošnjačko-muslimanskog stanovništva u B. poblize opisanim u uvodnom dijelu i tačkama 1,2,3,i 4 dispozitiva ove odluke nije sa izvjesnošću dokazano, to je sud po principu in dubio pro reo našao da ona i ne postoji i u nedostatku dokaza optužene Dj. R. i R., C. S., G. Dj., B. M., S. S. i Š. R. uz primjenu odredbi čl.373.st.2. Zkp-a oslobodio od optužbe, za navedeno krivično djelo.

Analizirajući utvrđeno činjenično stanje sud je u izreci presude izmijenio opis dat u optužnici, tako što je pod tač.3. u šestom redu, umjesto imena T. H. označi ime T. O. i u istom redu dodao ime oštećenog T. M., sina oštećenog T. O. a u desetom redu umjesto imena T. H. označio ime oštećenog T. H., kao i u tač.4 optužnice označio

vrijeme i mjesto izvršenja krivičnog djela koje je stavljeno na teret optuženom Š. R., prilagodjavajući ga tačno utvrđenim radnjama svakog od optuženih poštujući u svemu identitet optužnog akta.

Obzirom da su optuženi oslobođeni od optužbe, to je sud na osnovu čl.230.st.1.Zkp-a donio odluku da troškovi krivičnog postupka predviđeni odredbom čl.226.st.2.tač.1. do 6. i nužni izdaci i nagrade branioca optuženih se isplaćuju iz posebnog razdjela budžeta za rad sudova.

Na osnovu čl.239.st.3. Zkp-a sud je odlučio da se oštećeni radi ostvarivanja imovinsko pravnog zahtjeva upute na parnicu.

Sa izloženog i iznijetih razloga odlučeno je kao u izreci presude.

VIŠI SUD U BIJELOM POLJU

Dana, 03.10.2011. godine.

Zapisničar, PREDSJEDNIK VIJEĆA - SUDIJA

Rada Smolović s.r. Šefkija Dješević s.r.

PRAVNA POUKA :

Protiv ove presude može se izjaviti žalba
Apelacionom sudu CG Podgorica u roku
od 15 dana od dana prijema a preko ovog
suda.

CRNA GORA VRHOVNO DRŽAVNO TUŽILAŠTVO

Odjeljenje za suzbijanje organizovanog kriminala, korupcije, terorizma
i ratnog zločina
Kt-S.br. 20/08
Podgorica 24. novembar.2011.god.
VM/JA

VIŠEM SUDU

BIJELO POLJE

ZA

APELACIONI SUD

PODGORICA

Protiv presude Višeg suda-Specijalizovanog odjeljenja za sudjenje za krivična djela organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina iz Bijelog Polja Ks.br. 6/11-10 od 03.10..2011.godine, na osnovu čl. 44.st. 2.tač. 6. i Čl. 381. st. 1. i čl. 382.st.L Zakonika o krivičnom postupku, izjalvujem

ŽALBU

- Zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz čl. 386. st.1. tač.8. Zakonika o krivičnom postupku,
- Zbog pogrešno utvrdjenog činjeničnog stanja iz čl. 388.st.I. Zakonika o krivičnom postupku.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Višeg suda-Specijalizovanog odjeljenja za sudjenje za krivična djela organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina iz Bijelog Polja KS.br.61'11 -10 od 03.10.2011..godine, optuženi Đ. R., Đ. R., C. S., G. Đ., B. M., S. S. i Š. R, svi iz P, na osnovu čl. 373.tač. 2 ZKP-a oslobođeni su od optužbe kojom su optuženi zbog krivičnog djela zločin protiv čovječnosti iz čl. 427. Krivičnog zakona u vezi sa čl. 7.st.2. Evropske Konvencije o ljudskim pravima, jer navodno nije dokazano da su učinili krivično djelo za koje su optuženi.

Zbog pogrešne ocjene utvrdjenih činjenica sud je izveo pogrešan zaključak da nema

dokaza da su izvršili krivično djelo koje im je stavljeno na teret, a obrazlažući odluku na više od 50 strana. Nije dao valjane razloge zašto vjeruje svjedocima, pripadnicima VJ i policije, koji su obavljali vojnu i policijsku dužnost i bili pretpostavljeni optuženim, a svedočili su u korist optuženih, a ne vjeruje oštećenim koji su u toku postupka pred nadležnim sudovima saslušani kao svedoci, i tom prilikom u više navrata detaljno opisali ponašanje okrivljenih prema njima, nanačin kako je predstavljeno u optužnici.

Sud nije sa jednakom pažnjom cjenio iskaze ove dvije grupe svedoka. Dok je na jednoj strani bez ikakve rezerve vjerovao onima koji su svedočili u korist optuženih, ne tražeći potvrdu vjerodostojnosti ovih iskaza ni u jednom materijalnom dokazu. Na drugoj strani je na svaki način nastojao da obezvrijedi iskaze oštećenih imajući sasvim drugi pristup ocjeni njihove vjerodostojnosti.

Sud nije dao dovoljno razloga zbog čega nije prihvatio iskaz oštećenog R. S., koji je do detalja opisao kako se događaj odigrao, što je opisano pod tč. 1. dispozitiva optužnice. Ovaj oštećeni je: u toku istrage, bio decidan da su kritičnog dana okrivljeni Đ. R., Đ. R., C. S., i G. Đ., došli ispred njegove kuće, pozvali ga da izađe iz kuće. U tom momentu u njegovoj kući bili su njegova supruga A. i komšija sada pok. O. E.. Kada je izašao iz kuće, u kuću je ušao okrivljeni Đ. R. a ispred kuće je ostalo još 5 pripadnika VJ, među kojima su bili okrivljeni G. Đ, C. S. i Đ. R.. Ovi okrivljeni su ga pitali gdje je bio u četvrtak, pa kada im je oštećeni odgovorio da je pekao rakiju, okrivljeni mu nijesu vjerovali, već su kazali da je tjerao hranu za Zelene beretke. Tada su ga okrivljeni G. Đ. i C. S. izudarali cjevima pušaka i boli ga po tjelu, a okrivljeni Đ. R. ga udario puškom u potiljačnom dijelu glave. Usled ovih udara oštećeni je pao na zemlju a okrivljeni su ga ponovo udarali dok je bio na zemlji. Nakon ovog je ustao i ušao u kuću gdje je u kući zatekao krvavu suprugu A. koja mu je ispričala da je tukao Đ. R., te da je odgurnuo, koja je tom prilikom udarila u zid i zadobila povrede. Od zadobijenih povreda ležao je sedam nedelja i tri dana kući, a nakon log se javio ljekaru B. V. u P. Dana 12. 06.1996. godine napustio je P. i odselio u S.

Ovaj oštećeni je u potpunosti svaku ovu činjenicu ponovio kod tužilaštva u S. dana 17.01.2008.godine, kada je istakao i činjenicu da ga je Đ. R. udario u potiljačnom djelu glave kada je izašao iz kuće, a što je potvrdio i u ponovnom saslušanju kod istražnog sudije Višeg suda u B. P. Znači, tri puta je dao istovjetan iskaz. Bez obzira što ovaj oštećeni nema medicinske dokumentacije na svoje ime, niti na ime svoje supruge A., nejjovo kazivanje je ubjedljivo i provostepeni sud je pogriješio kada iskazu ovog svedoka nije poklonio vjeru. Da je kazivanje ovog svedoka tačno govori činjenica što je u svom iskazu ovaj oštećeni kazao da okrivljeni nijesu udarali njegovog komšiju O. E., a koji je bio u njihovoj kući. Sud ne daje valjane razloge zbog čega nije prihvatio kazivanje ovog oštećenog, i ako je isti tri puta na isti način prikazao kako se događaj odigrao.

I oštećeni B. A. četiri puta je saslušan u toku ovog postupka. U toku istrage kod istražnog sudije Višeg suda u B. P. dana 17.01.2008.godine je istakao, da poznaje B. M. koji ga je tukao 22. februara 1993.godine. Kaže da je tog dana sa okrivljenim B. M. bilo je još uniformisanih lica. Kao razlog zbog čega ga je tukao, ovaj oštećeni je naveo, da mu je okrivljeni B. M. sa ostalim pripadnicima VJ govorio da tjera namirnice za Zelene beretke, što je on negirao i govorio da namirnice tjera za svoju porodicu. Takodje su od istog zahtjevali da im kaže gdje se nalazi njegov brat Dž., a koji je bio u jedinicama Zelenih beretki, što ovaj oštećeni nije priznao, već je govorio da se isti nalazi u Peći. Istakao je da ga je okrivljeni B. M. udarao šakama po glavi i da je imao povrede u vidu otoka u predjelu glave. I dana 04.10.2007.godine, kod tužioca u S. je izjavio da je pored njegove kuće često puta prolazila vojska, da je doživljavao neprijatnosti i da je među vojnicima bio okrivljeni B. M. I ovom prilikom je ponovio da ga je B. M. udarao šakama

u predjelu glave i daje dobio povrede u vidu otoka .1 tom prilikom ga je pitao za brata Dž. Kod tužioca u S. istakao je da su mu i maloljetna djeca maltetirana, a 21.04.2009. godine kod istražnog sudije Višeg suda u B. P. je ponovio predhodna kazivanja i kazao da mu je B. M. govorio da brašno kupuje za Zelene беретке, šamarao ga po licu a da ga ničim drugo nije udarao. Na glavnom pretresu nije prepoznao okrivljenog B. M. a što je i logično da to nije mogao učiniti usled proteka vremena.

Cjeneći iskaz ovog oštećenog sud je propustio da da valjanje razloge, zbog čega nije prihvatio kazivanje ovog oštećenog dato u toku istrage, kao i nije dao nikakvih razloga zbog čega je ovaj oštećeni promjenio iskaz. Razlozi dati u ovom djelu su samo površni i neposjedovanje medicinske dokumentacije i neprepoznavanje okrivljenog od strane oštećenog nakon proteka ovoliko vremena nije trebalo da bude od uticaja da prvostepeni sud zanemari predhodno date iskaze i ne privati ih kao vjerodostojne. Iskazi predhodno dati su uvjerljiviji jer je sjećanje oštećenog na događaj bilo svežije.

Takodje, i oštećeni D. I., D. O., S. Z., T. O., T. M. i T. H. su na detaljan način opisali da su ih kritičnog dana tukli okrivljenim Š. R. i S. S., pripadnika policije, koji su vršili pretres njihovih kuća, zahtjevali od oštećenih da predaju oružje. Tom prilikom su oštećene maltretirali, tukli ih i stavljali im gumene palice u usta.

Tako je oštećeni D. I. u toku istrage istakao da je kuću u B. napustio usled torture vojske i policije. Vojska je logorovala u blizini njegove kuće i stalno je šenlučila (pucala iz oružja iznad njihovih kuća). Prilikom pretresa njegove kuće, kada je u kući pronadjena puška Kalašnjikov i dvije ručne bombe u grubom ponašanju se isticao okrivljenim S. S. i Š. R. Okrivljeni S.S. je u vozilu dok su išli putem ka P. u vozilu puštao guslarke pjesme i nagonio njega i druge da ponavlja pjesmu, a udrao ga je pesnicama u predjelu stomaka i ledja. Okrivljeni S. ga je tukao i nogama. Ovaj oštećeni je u toku istirage kazao da su ova lica tukla D. O., T. H. i njihovog brata D. J.. I na glavnom pretresu je ponovio da su ga tukli okrivljeni S. R. i S. S. nogama obuvenim u čizme. Ponovio je da su ih i uz put maltretirali i tukli ova dva okrivljena, nagonili ih da pjevaju četničke pjesme. Tom prilikom bio je tučen i njegov brat J. kao i S. H. i D. O., ali nije prepoznao koje lice je tuklo njih, kao i T. H. Ovaj oštećeni je istakao da su vojnici pucali S. H. povrh glave i da su mu govorili da trči, nakon čega je S. H. kada se vratio kući izvršio samoubistvo vješanjem. Kaže da je imao povreda, ali da se nije javljao ljekar. U svom kazivanju ovaj oštećeni je bio kategoričan da je okrivljeni S. R. maltretirao njegovog brata D. J.. Ovaj oštećeni je odgovarao na glavnom pretresu na pitanja branoca okrivljenog, pa je naknadno negirao da ga je udarao okrivljeni S. S. na način kako je predhodno opisao.

Ni u ovom djelu presude prvostepeni sud analizirajući iskaz ovog oštećenog ne daje nikakve razloge zbog čega nije prihvatio njegovo kazivanje dato u toku istrage i u djelu glavnog pretresa i nije dao nikakvu analizu ni razloge , zbog čega je ovaj svedok promjenio iskaz na glavnom pretresu u odnosu na ono što je istakao u toku istrage.

I oštećeni D. O. je saslušan u toku istrage i na glavnom pretresu. Ovaj oštećeni je potvrdio iskaz svjedoka D. I. i istakao je da ga je okrivljeni S. R. tukao kundakom puške i nogama. I S. S. ga je tukao i pucao mu iznad glave. Tog dana bio je prisutan i S. H. koji je bio tučen od strane pripadnika vojske Jugoslavije i policije. Tukli su ga S. S. i S. R. Prilikom ponovnog saslušanja u toku istrage, ovaj oštećeni je dodao da je pušku Kalašnjikov koja je kod njega pronadjena i oduzeta od strane policije kupio od M. E. i prilikom ovog saslušanja ponovio je da su ga okrivljeni S. i S. tukli kako je istakao predhodno kod istražnog sudije. Ove činjenice je ponovio i na glavnom pretresu i istakao da ga je S. S. tukao zato što nije znao da pjeva četničke pjesme. I T. H. je u toku postupka posvjedočio da je prilikom

pretresa od strane policije medju kojima je bio S. S. oduzet im zlatni nakit iz kuće, da je bio prisutan njegov otac O. kojeg su policajci tukli i imao je povrede u predjelu glave. S. S., B. B. i S. su ga protjerali sa ognjišta.

Svjedok T. O. je opisao kao i ovi oštećeni, pa je ovaj svjedok promjenio iskaz na glavnom pretresu i različito kazao u odnosu na ono što je kazao u toku istrage.

Oštećena S. Z., spuruga pok. S. H. je istakla da je H. nakon što se vratio, pošto ga je policija pustila, jer je predhodno bio odveden sa ostalim gradjanima, kada je od istih traženo oružje, bio dosta uznemiren i kazao da je medju vojnicima bio i S. M. Govorio je da mora da stvori neko oružje i da ga preda i ako ga nije imao. Bio je uzbudjen i otišao od kuće i sutri dan su ga pronašli da je izvršio samoubistvo vješanjem. Nije joj kazao da ga je tukao S. S.. Kod Kantonalnog suda u S. je posvjedočila da S. S. i neki R. su premlaćivali njenog muža, dok je na glavnom pretresu negirala ovu činjenicu, i istakla da S. S. nikada u životu nije vidjela. Kada se ove činjenice dovedu u vezu sa izjavama ostalih oštećenih, onda se izvodi jasan zaključak da je S. H. maltretiran od strane policije i pripadnika VJ, da su tražili da im preda oružje i da je usled straha, zbog takvog njihovog ponašanja izvršio samoubistvo vješanjem.

Oštećeni D. J. je do detalja opisao ponašanje okrivljenog Š. R.. Ovaj oštećeni je saslušan dva puta kod istražnog sudije Višeg suda u B. P. i na glavnom pretresu. Kod istražnog sudije Višeg suda u B. P., dana 17.01.2008. godine je istakao da ga je Š. R. dva puta tukao i da ga je tom prilikom udarao šakama, nogama i palicom u predjelu stomaka. Zajedno sa okrivljenim Š. R. bio je i S. S. koji ga nije udarao, i nije mu nanosio nikakve povrede. I drugi put kada je dolazio okrivljen Š. R. da vrši pretres njegove kuće, tukao ga je kundakom puške i nogama. Kaže da je u jednom momentu iz džepa izvadio i bombu i prijetio da će mu je staviti u usta. Bio je povredjen, ali nema medicinske dokumentacije. I ovaj oštećeni je potvrdio da je Š. R. zlostavljao i tukao njegovog brata D. I. Iskazu ovog svjedoka sud je trebao da povjeruje jer je isti vjerodostojan, a ni u kom slučaju nije mogao prihvatiti odbranu okrivljenog, kada je negirao da je tukao ovog oštećenog. Na glavnom pretresu je dodao da je od udaraca koje mu je zadao okrivljeni S. palicom, imao gušenje i otežano disanje. Prvostepeni sud uopšte ne dovodi u vezu iskaze ovih oštećenog i ne daje nikakvu analizu, niti razloge zbog čega ni ove iskaze oštećenih nije prihvatio. Neposjedovanje medicinske dokumentacije kod oštećenih nije moglo da bude odlučujuće da se ne prihvate njihovi iskazi jer su svi oštećeni kao i svjedoci istakli da su isti zadobili tjelesne povrede.

Prvostepeni sud nije dao dovoljno razloga zbog čega nije poklonio vjeru iskazima oštećenih koji su u istrazi i na glavnom pretresu opisali način na koji su bili maltretirani i tučeni od strane okrivljenih, već se zadovoljava konstatacijom da oštećeni nemaju medicinske dokumentacije. Pogrešno je zaključivanje prvostepenog suda da kazivanje oštećenih u istrazi tendenciozno, da su isti govorili na štetu okrivljenih, te iz tog razloga i prihvata kazivanje oštećenih na glavnom pretresu, kao i zaključivanje suda da iskazi oštećenih nemaju dovoljan kvalitet i nijesu ubjedljivi da bi se optužnica dokazala, pa iz tog razloga zaključuje da iskaz ovih svjedoka treba cjeniti sa posebnom rezervom posebno kada se imaju u vidu iskazi Vojnih lica i pripadnika policije. Sud ne daje nikakve valjane razloge zbog čega ovako pogrešno zaključuje i ne prihvata iskaz oštećenih dat u istrazi, već iste ne priznaje kao tačne, i ako je očigledno da su iskazi dati u toku istrage svježiji i oštećeni sli oslikali pravo činjenično stanje, dok su na glavnom pretresu promjenili iskaze usled zaborava zbog protoka dužeg vremena i slabijeg sjećanja. Sud olako prelazi preko ovih iskaza i iste površno analizira i ni jednog momenta ne pokušava

da objasni zbog čega su oštećeni od toliko policajaca i pripadnika vojske izjavili da su ih tukli i maltretirali ovi okrivljeni, a ne druga vojna lica i policajci. Prvostepeni sud je trebao svaki ovaj iskaz da detaljno i pojedinačno analizira, a nakon tog dovede ih u vezu jedne sa drugim kao i sa ostalim dokazima. Da je to prvostepeni sud učinio, onda je sigurno da bi izveo jedino pravilan zaključak da su okrivljeni počinili krivično djelo i zaisto bi ih oglasio krivim i kaznio po zakonu.

Naprotiv, prvostepeni sud se samo poziva na iskaze svjedoka pripadnika VJ i policije i istim svjedocima je u potpunosti povjerovao, a koji potvrđuju kazivanje okrivljenih. Ovi svjedoci su istakli da su pripadnici policije čuvali javni red i mir među stanovnicima u MZ B., a vojnici su bili na graničnoj liniji između B i H i Crne Gore obezbjeđivali granicu i sprečavali da se rat ne prenese na teritoriju i Crne Gore. Svi svjedoci, pripadnici policije i VJ su negirali da je prema oštećenim i ostalim građanima muslimanske nacionalnosti prilikom pretresa primjenjivana tortura i da isti nijesu maltretirali oštećene zato što su pripadnici muslimanske nacionalnosti, već da je sve radjeno po propisu i pravilu službe. Pretresi kuća bili su na osnovu podataka i dojava u vezi nelegalnog držanja oružja. U radu ovih nije bilo nikakvih nepravilnosti i niko nije zlostavljao građane muslimanske nacionalnosti, liiti se pak nehumano ponašao prema tim licima. Pretresi su vršeni i u kućama stanovnika MZ B. koje su srpske i crnogorske nacionalnosti. Prvostepeni sud nije naveo ni sadržinu iskaza ovih svjedoka, niti u presudi daje valjane i ubjedljive razloge, zbog čega je prihvatio iskaze ovih svjedoka kao tačne, a opovrgava tačnost kazivanja oštećenih. Ako su ovi svjedoci kako su to istakli održavali red i mir, kako je onda došlo do ovoliko izvršenih krivičnih djela i prekršaja, pričinjene štete, paljevine kuća, pomoćnih objekata, vjerskih objekata, zastrašivanja građana na teritoriji MZ B., ako su već djelovali u okviru svojih ovlašćenja.

Činjenica štoje kod nekih oštećenih nadjeno oružje i to po jedan komad automatskih pušaka, jedna ili dvije bombe, da su zbog toga prvosnažno osudjeni zbog krivičnog djela nedozvoljeno držanje oružja i eksplozivnih materija iz čl. 403 KZ, te da bi prema odredbama čl. 5.st. 1 Evropske Konvencije ovim licima bila uskraćena zaštita, jer bi navodno davali povoda opravdanoj sumnji da su se odali djelatnosti štetnoj po bezbjednsot države. Sud nije izveo ni jedan dokaz na osnovu čega bi se moglo i posumnjati da bi se oštećeni kod kojeg je pronadjeno oružje odali bilo kojoj djelatnosti štetnoj po bezbjednost države. Dokazi izvedeni na glavnom pretresu ukazuju na zaključak da su oštećeni oružje nabavili zbog svoje lične i bezbjednosti svojih porodica , tako da je zaključivanje prvostepenog suda pogrešno, da se ovi oštećeni nebi mogli pozvati na povlastice i zaštitu koje pruža ova Konvencija.

Pogrešno je zaključivanje prvostečenog suda da nije dokazano da je usled ovakvog ponašanja okrivljenih prema oštećenim kod pripadnika muslimanske nacionalnosti nastupio strah usled ugrožavanja njihovog tjelesnog integriteta i pričinjavanja štete na stambenim i pomoćnim objektima. Sami oštećeni i ostali pripadnici muslimanske nacionalnosti iz B., koji su saslušani kod suda su istakli, da je kod njih nastupio strah za svoj život i život svojih porodica i da su usled takvog ponašanja pripadnika vojske i policije morali da napuste svoja ognjišta.

Paljenje kuća, pomoćnih i vjerskih objekata na teritoriji B. uz ovako ponašanje okrivljenih, stvorilo je strah i nesigurnost kod pripadnika muslimanske nacionalnosti, jer su bili podređeni torturi i tučeni su prilikom pretresa kuća i pronalaženju i oduzimanju oružja. Da je pričinjena šteta na njihovim objektima govori i činjenica, što su nekim od građana pripadnika muslimanske nacionalnosti od strane Vlade Crne Gore izgradjene kuće, a nekim građanima je izgradnja kuća u toku.

Da je bilo primjene nasilja od strane policije jasno govori činjenica što snimak koji je radjen za vrijeme vršenja pretresa kuća oštećenih je uništen i nije prezentiran sudu na uvid, jer bi se iz istog jasno vidjelo ponašanje okrivljenih prema oštećenim u vrijeme pretresa njihovih kuća, negiralo bi odbrane okrivljenih i iskaze svjedoka- pripadnika policije i VJ Isti snimak je navodno zagubljen. Stoga, sud proizvoljno zaključuje da je iseljavanje pripadnika muslimanske nacionalnosti bilo dobrovoljno, a ne usled nehumanog i grubog ponašanja okrivljenih, kao pripadnika vojske i policije prema oštećenim.

Obezvređujući na ovaj način iskaze oštećenih i neprihvatajući ih kao tačne, sud je i pogrešno utvrdio činjenično stanje i izveo pogrešan zaključak da nije dokazano da su okrivljeni počinili krivično djelo stavljeno im na teret. Imajući u vidu iskaze oštećenih u potpunosti je dokazano da su okrivljeni počinili djelo za koje su optuženi, a koje radnje su opisane u dispozitivu optužnice Okrivljeni su, dok su sprovodili radnje pretresanje kuća oštećenih radi pronalaska oružja, koje su istina je pronalazili kod oštećenih, iste su tukli, maltretirali, pa je kod oštećenih usled ovakvog ponašanja , kao i kod ostalih pripadnika Muslimanske nacionalnosti, članova njihovih porodica, izazvan strah i nesigurnost. Kada se ovo dovede u vezu sa činjenicom da je na području B. pričinjavana šteta na imovini oštećenih i na imovini ostalih pripadnika muslimanske nacionalnosti na njihovim kućama, pomoćnim i vjerskim objektima, to je stvorilo nesigurnost i dovelo do iseljavanja muslimanskog stanovništva iz ovog područja i preseljavanja u S., G., T. i P.

Pogrešno je tumačenje prvostepenog suda da se krivično djelo zločin protiv čovječnosti može izvršiti samo u vrijeme oružanog sukoba, kao i šta se smatra širi i sistematski napad protiv civilnog stanovništva, te da Republika Crne Gora u vrijeme izvršenja krivičnog djela od strane okrivljenih nije bila u ratu ni sa jednom zemljom u okruženju pa ni sa B i H da nije bilo proglašeno ratno stanje u Crnoj Gori, a da teritorija B. pripada opštini P i daje u sastavu Crne Gore.

Odredbama Rimskog Statuta je predviđeno da djelo ne mora biti u tjesnoj vezi sa oružanim sukobom. Dovoljno je da je djelo geografski i vremenski povezano sa oružanim sukobom, tako da se u vrijeme trajanja oružanog sukoba u bivšoj Jugoslaviji, konkretno u B i H, zločin mogao biti počinjen u područjima na tom prostoru u kojima nikakvog oružanog sukoba nije bilo, kao u Crnoj Gori ili Vojvodini, te su zločini mogu biti izvršeni u vrijeme mira. Napad se sastoji u bilo kojem obliku zlostavljanja civilnog stanovništva, a kako je to u optužnici opisano. Radnje koje su okrivljeni preduzeli predstavljaju obeležje biča i krivičnog djela stavljenog im na teret i svaka radnja je dokazana iskazima oštećenih i saslušanih svjedoka.

Takodje je proizvoljno i pogrešno zaljučivanje prvostepenog suda da nije ni jedna radnja preduzeta u okviru šireg i sistematskog napada usmjerenog na civilno stanovništvo muslimanske nacionalnosti u B. Zahtjevi, da napad bude rasprostranjen, odnosno sistematski dati su alternativno, tako za postojanje krivičnog djela ,zločin protiv čovječnosti, dovoljno je da se ispuni samo jedan od ova dva uslova. Tako, da jedna radnja ili ograničeni broj radnji od strane optuženog može biti dovoljan da se djelo kvalifikuje kao zločin protiv čovječnosti, pa je bezpotrebno sud na strani 56 presude nabrojao sve radnje koje počine određena lica, predstavljaju elemente ovog krivičnog djela i što je u potpunosti prepisao član 7. po svim tačkama.

Ovako ponašanje okrivljenih je bilo suprotno čl. 7.st.2. Rimskog Statuta i suprotno Evropskoj Konvenciji o ljudskim pravima. Ova pravila su obavezivala okrivljene da prema civilnom stanovništvu muslimanske nacionalnosti postupaju čovječno bez pritiska i bez vršenja torture i narušavanja tjelesnog intergriteta. Samim tim, okrivljeni su ostvarili

obeležja bića krivičnog djela stavjenog im na teret, jer ovakvo ponašanje okrivljenih usmjereno je prema civilnom stanovništvu, pa su time prouzrokovali strah kod pripadnika muslimanske nacionalnosti u MZ B. Ponašanje okrivljenih se može podvesti pod torturu koja je uzrokovala strah visokog intenziteta, a okrivljeni su bili svesni da su ovakvim ponašanjem stvorili strah za život oštećenih i njihovu- dalju sudbinu što je uzrokovalo njihovo iseljavanje.

Krivično djelo zločin protiv čovječnosti obuhvata nehumana i nečovječna ponašanja prema pripadnicima određenog stanovništva, a kreće se od lišavanja života do nanošenja teških tjelesnih povreda i teškog narušavanja zdravlja i drugog nehumanog ponašanja, koja prouzrokuje teško i ozbiljno ugrožavanje zdravlja ljudi. Okrivljeni su se, kako su to oštećeni predstavili upravo ovako nehumano ponašali i ugrožavali tjelesni integritet oštećenih, a kako su to oštećeni na glavnom pretresu i u istrazi istakli. U konkretnom slučaju jedna radnja i neograničeni broj radnji od strane optuženih može biti dovoljno da se kvalifikuje kao ratni zločin protiv čovječnosti, a što je prvostepeni sud i pogrešio kada radnje okrivljenih kako su to istakli oštećeni nije kvalifikovao kao radnje koje predstavljaju bitna obeležja bića krivičnog djela stavjenog im na teret.

Da je prvostepeni sud sa više pažnje cijenio iskaze oštećenih, onda je sigurno da bi okrivljene oglasio krivim za krivično djelo svaljenom im na teret i zrekao im kazne adekvatne težini krivičnog djela i njihovih učinilaca.

Stoga,

P r e d l a ž e m

Da Apelacioni sud po razmatranju ove žalbe i spisa predmeta presudu Višeg suda iz Bijelog Polja Ks.br.6/11-10 od 03.10.2011. godine, ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak i odluku.

**ZAMJENIK
SPECIJALNOG DRŽAVNOG TUŽIOCA
Veličković Milosav**

Ksž. br. 1/2012

U IME CRNE GORE

APELACIONI SUD CRNE GORE, u vijeću sastavljenom od sudija, Radmile Mijušković, kao predsjednika vijeća, Milića Međedovića i Svetlane Vujanović, kao članova vijeća, uz učešće namještenika Maje Tošić, kao zapisničara, u kriv.predmetu protiv optuženih Đ. R.1., Đ. R.2., C. S., G. Đ., B. M., S. S. i Š. R., svi iz P, zbog krivičnog djela zločin protiv čovječnosti iz čl. 427 Krivičnog zakonika (Kz-a) u vezi čl. 7 st. 2 Evropske konvencije o ljudskim pravima, odlučujući o žalbama Vrhovnog državnog tužilaštva - Odjeljenja za suzbijanje organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnog zločina Podgorica i žalbi punomoćnika oštećenih, adv. S. P. izjavljenih na presudu Višeg suda u Bijelom Polju Ks.br. 6/11-10 od 03.10.2011. godine, nakon održane sjednice vijeća dana 22.03.2012.g.,kojoj su prisutvovali zamjenika VDT CG Slavice Popović i branioci optuženih, advokata M. J. i M. G. i nakon tajnog vijećanja i glasanja, donio je:

P R E S U D U

Povodom žalbe Vrhovnog državnog tužilaštva - Odjeljenje za suzbijanje organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina i žalbe punomoćnika oštećenih, a po službenoj dužnosti **preinačava se** presuda Višeg suda u Bijelom Polju Ks br. 6/11-10 od 3.10.2011.godine, tako što se:

1. Optuženi Đ. R.1., JMBG:, od oca D. i majke I., rođene D., rođen godine u P, živi u selo J. kod P, državljanin CG, metalostrugar, oženjen, završio srednju školu, vojsku služio 1988/89 u D. u Z., srednjeg imovnog stanja, osuđivan presudom Osnovnog suda u Podgorici K.br. 04/247 od 03.02.2009. godine, zbog krivičnog djela iz čl. 207. st. 3 u vezi st. 1 KZ CG i izrečena mu uslovna osuda 6 mjeseci zatvora uslovno za dvije godine, nalazio se u pritvoru od 22.04. do 31.12.2010. godine.

2. Optuženi Đ. R.2., JMBG:, od oca D. i majke I., rođene D., rođen godine u P, živi u selo J. kod P, državljanin CG, oženjen, završio srednju školu, vojnu obavezu regulisao 1990. godine u K., srednjeg imovnog stanja, neosuđivan, nalazio se u pritvoru od 22.04. do 31.12.2010. godine.

3. Optuženi C. S. zv. C. JMBG:, od oca Đ. i majke M., rođene T., rođen godine u P. gdje i živi, državljanin CG, vozač, oženjen, završio srednju školu, vojsku služio u S. i D. 1990/91 godinu, srednjeg imovnog stanja, osuđivan presudom Vojnog suda u Podgorici K.br. 20/02 od 08.04.2002. godine zbog krivičnog djela iz čl. 37. st. 2 KZ RCG gdje mu je izrečena uslovna osuda tri mjeseca zatvora uslovno za jednu godinu i presudom Osnovnog suda u Pljevljima K.br. 53/05 od 15.02.2007. godine zbog krivičnog djela iz čl. 348. st. 3 KZ RCG gdje je osuđen na novčanu kaznu u iznosu od 1.200,00€, nalazio se u pritvoru od 22.04. do 31.12.2010. godine.

4. Optuženi G. Đ. zv. Đ., JMBG:, od oca S. i majke S. rođene B., rođen godine u P. gdje i živi, državljanin CG, radnik, neoženjen, pismen, završio osnovnu školu, vojsku služio u S. 1988. godine, srednjeg imovnog stanja, osuđivan presudom Okružnog suda u Bijelom Polju K.br. 23/86 od 16.06.1986. godine, zbog krivičnog djela iz čl. 153. st. 1 KZ SRCG na kaznu zatvora u trajanju od tri mjeseca, nalazio se u pritvoru od 22.04. do 31.12.2010. godine.

5. Optuženi B. M., JMBG:, od oca B. i majke J. rođene R., rođen godine u P., gdje i živi, državljanin CG, radnik, oženjen, pismen, završio srednju školu, vojsku služio u mjestu V. 1991. godine, neosuđivan, srednjeg imovnog stanja, nalazio se u pritvoru od 22.04. do 31.12.2010. godine.

6. Optuženi S. S., JMBG:, od oca Č. i majke M. rođene J., rođen godine u P., gdje i živi, državljanin CG, oženjen, privatnik, vojsku regulisao 1983. godine u V., srednjeg imovnog stanja, neosuđivan, nalazio se u pritvoru od 22.04. do 31.12.2010. godine.

7. Optuženi Š. R., JMBG:, od oca T. i majke M., rođene P., rođen godine u P., gdje i živi, državljanin CG, policajac, oženjen, završio srednju školu, vojsku služio u sklopu školovanja, slabog imovnog stanja, osuđivan presudom Osnovnog suda u Pljevljima K.br. 77/98 od 14.04.1999. godine, zbog krivičnog djela iz čl. 39 RCG kada mu je izrečena kazna zatvora od tri mjeseca uslovno za jednu godinu, nalazio se u pritvoru od 22.04. do 31.12.2010. godine,

Na osnovu čl. 373. tač. 1. Zakonika o krivičnom postupku (Zkp-a),

OSLOBAĐAJU OD OPTUŽBE:

Kojom je predstavljeno da su:

U vrijeme međunarodnog oružanog sukoba u BiH u toku 1992-1995. godine, kao pripadnici graničnog bataljona Vojske Jugoslavije u Pljevljima i pripadnici Ministarstva unutrašnjih poslova - Centra bezbjednosti u Pljevljima kršeći pravila Međunarodnog prava utvrđena čl. 7 st. 2 Rimskog statuta prema civilnom stanovništvu u BiH, u okviru šireg i sistematskog napada uperenog protiv civilnog stanovništva Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti, prilikom pretresa kuća radi pronalaska i oduzimanja oružja da su nehumano postupali prema građanima muslimanske nacionalnosti, da su vršili torturu i nasilje, tukli ih dok su tražili da predaju oružje, provjeravali da li učestvuju u borbenim okršajima na strani Zelenih beretki i da li zelenim beretkama dopremaju hranu i ostale namirnice i kriju pripadnike zelenih beretki u svojim kućama u Bukovici, pa da su kod istih nehumanim ponašanjem prouzrokovali teške patnje i ozbiljno im ugrožavali zdravlje i vrijedali tjelesni integritet, primjenjivali mjere zasrtašivanja, stvarali psihozu za prinudno iseljavanje iz sela tog područja, usled kojeg ponašanja da je došlo do iseljavanja dijela muslimanskog stanovništva na područje Sarajeva, Goražda i Pljevalja, na način što da su i to:

1. Okrivljeni Đ. R.1., Đ. R.2., C. S. i G. Đ., kao pripadnici rezervnog sastava Vojske Jugoslavije, dana 22.02.1993. godine u selu M., opština P. s ličnim naoružanjem došli ispred kuće R. Š., pa da je Đ. R.2. uperio pušku prema oštećenom, naredio mu da odmah izađe iz kuće u dvorište, što je ovaj učinio i izašao ispred kuće nakon čega da su ga okrivljeni pitali, gdje je bio u četvrtak sumnjajući da je doturao hranu "zelenim beretkama" iz BiH, pa kada im je oštećeni kazao da je bio kod kuće i pekao rakiju,

okrivljeni da su ga počeli tući kundacima pušaka po tijelu, cijevima pušaka ga ubadali u tijelo, od kojih udara je oštećeni pao, a okrivljeni da su nastavili da ga udaraju kundacima pušaka, i nogama u predjelu stomaka, posle čega da je Đ. R.2. ušao u kuću i nogama i rukama nanio više udaraca R. A., supruzi oštećenog R. Š. i odgurnuo je, kojom prilikom je ista udarila u zid i zadobila povrede u vidu sjekotine na glavi, a kada je oštećeni R. Š. ustao i krenuo da uđe u kuću okrivljeni C. S. da ga je još nekoliko puta udario sa cijevi puške u predjelu grudnog koša i stomaka.

2. Okrivljeni B. M., kao pripadnik rezervnog sastava Vojske Jugoslavije sa nepoznatim pripadnicima VJ i policije, u februaru 1993. godine u selu P. MZ Bukovica, opština Pljevlja da je fizički zlostavljalo oštećenog B. A. iz istog mjesta, na način što ga je presreo kada se oštećeni vraćao iz prodavnice dok je tjerao brašno na konju i kazao mu da to brašno tjera zelenim beretkama i pitao ga gdje mu je brat D., za kojeg se sumnjalo da je pripadnik zelenih beretki pa kada mu to oštećeni nije kazao, okrivljeni da ga je više puta udario otvorenom šakom po licu usled čega da mu je nanio povrede u vidu otoka lica i glave, nakon čega da su izvršili pretres kuće oštećenog i tražili oružje koje oružje nije pronađeno.

3. Okrivljeni S. S. i Š. R., kao pripadnici policije CB u Pljevljima u prvoj polovini aprila (05. aprila) 1992. godine u selu V. MZ Bukovica, opština Pljevlja sa još nekoliko naoružanih NN lica Vojske Jugoslavije i policije da su došli u selo, da su pozvali punoljetna lica Bošnjačko-muslimanske nacionalnosti D. I., D. O., S. H., T. H.1. i njegove sinove T. O. i T.H.2. i da su od istih zahtijevali da predaju oružje nakon čega da su izvršili pretres njihovih kuća radi pronalaska oružja, kojom prilikom da su prije izvršenog pretresa i nakon izvršenog pretresa pošto su u kućama D. I., D. O., T. H.1., pronašli oružje, okrivljeni da su oštećene zlostavljali, na način što su ih udarali po tijelu, plašili ih pucajući iz oružja iznad njihovih glava, stavljali im palice u usta, pa da su lica kod kojih su pronašli oružje, lišili slobode priveli u CB u Pljevlja, a lica kod kojih nijesu pronašli oružje pustili kućama, pa da je usled straha i ovako nehumanog ponašanja okrivljenih narednog dana okrivljeni S. H. izvršio samoubistvo vješanjem.

4. Okrivljeni Š. R. istog dana, nakon što je s ostalim pretresao kuću D. M. u kojoj su radnici policije pronašli automatsku pušku i dvije ručne bombe, zbog čega je lišen slobode njegov sin D. I., pa kada je došao u dvorište kuće oštećeni D. J., da je okrivljeni Š. R. iz džepa na pantalonama izvadio ručnu bombu koju je predhodno pri pretresu pronašao u kući D., i zaprijetio da će je staviti u usta D. J., nakon čega da je prišao D. J. i izudarao ga šakama i nogama po tijelu, te vrhom palice u predjelu grudi i stomaka, dok je NN lice iz rezervnog sastava VJ prišlo i šljemom ga udarilo u predjelu vilice, a drugo NN lice pripadnik VJ ga udario nogom u predjelu butine noge,

- čime da su izvršili krivično djelo zločin protiv čovječnosti iz čl. 427 Krivičnog zakonika Crne Gore u vezi čl. 7 st. 2 Evropske konvencije o ljudskim pravima, jer djelo za koje su optuženi po zakonu nije krivično djelo.

Prvostepena presuda u dijelu koji se odnosi na odluku o troškovima krivičnog postupka i imovinsko pravnom zahtjevu, ostaje neizmijenjena.

O b r a z l o ž e n j e:

Presudom Višeg suda u Bijelom Polju Ks.br. 6/11-10 od 03.10.2011. godine, optuženi Đ. R.1., Đ. R.2., C. S., G. Đ., B. M., S. S. i Š. R., u nedostatku dokaza, osnovom čl. 373 tač. 2 Zkp-a oslobođeni su od optužbe da su izvršili krivično djelo zločin protiv čovječnosti iz čl. 427 Kz-a u vezi čl. 7 st. 2 Evropske konvencije o ljudskim pravima.

Na osnovu čl. 230. st. 1 Zkp-a odlučeno je da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Istom presudom na osnovu čl. 239 st. 3 Zkp-a oštećeni R. Š., B. A., S. Z., D. J., D. I., D. O., T. H.1., T. O., T. H.2. i T. M., radi ostvarivanja imovinsko pravnog zahtjeva upućeni su na parnicu.

Protiv te presude žalbe su izjavili Vrhovno državno tužilaštvo - Odjeljenje za suzbijanje organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnog zločina Podgorica (specijalni tužilac) i punomoćnik oštećenih.

Specijalni tužilac prvostepenu presudu pobija zbog: bitne povrede odredaba krivičnog postupka i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. Predlaže da Apelacioni sud prvostepenu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak i odlučivanje.

Punomoćnik oštećenih, advokat S. P. žalbu je izjavio iz svih "zakonom dozvoljenih žalbenih razloga". Predložio je da se ukine pobijana presuda i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da se preinači i "okrivljeni oglase krivim i izreče im se krivična sankcija u skladu sa zakonom".

Na žalbu specijalnog tužioca, odgovor su podnijeli branioci okrivljenih - advokati M. J. i M. G.. Predložili su da se žalba odbije kao neosnovana i potvrdi prvostepena presuda.

Na žalbu punomoćnika oštećenih odgovor je podnio branilac okrivljenih J. M.. Predlaže da Apelacioni sud žalbu punomoćnika oštećenih odbije kao neosnovanu i potvrdi prvostepenu presudu.

U smislu čl. 392 Zkp-u, spisi predmeta su dostavljeni Vrhovnom državnom tužilaštvu na razmatranje i predlog. VDT CG je podneskom Ktž.br.11/12 od 23.01.2012.godine, predložilo da se žalba specijalnog tužioca i žalba punomoćnika oštećenih uvaži, a odgovori na žalbe branilaca optuženih cijene kao neosnovani.

Sjednici drugostepenog vijeća prisustvovao je zamjenik VDT CG, Slavica Popović i branioci optuženih, dok nisu prisustvovali optuženi koji su uredno obaviješteni o terminu održavanja sjednici. Punomoćnik oštećenih žalbom nije tražio da bude obaviješten o sjednici.

Nakon razmatranja pobijane presude, navoda žalbi i odgovora na žalbe, sadržine spisa predmeta Višeg suda u Bijelom Polju Ks.br. 6/11, pazeći po službenoj dužnosti na povrede zakona u smislu čl. 398 Zkp -u, Apelacioni sud je, povodom žalbi, a po službenoj dužnosti utvrdio da:

-djelo, koje se optuženima stavlja na teret, nije krivično djelo, pa je zbog pravilne primjene zakona, preinačio prvostepenu presudu kojom su optuženi oslobođeni od optužbe zbog nedostatka dokaza da su izvršili krivično djelo zločin protiv čovječnosti iz čl.427 Krivičnog zakonika i oslobodio ih od optužbe na osnovu čl.373 st.1 tač.1 Zkp-u, jer djelo koje im se stavlja na teret nije krivično djelo. Za ovu odluku daje sledeće razloge:

U ovom krivičnom postupku optuženima se sudi za krivično djelo koje zakonom nije bilo propisano kao krivično djelo, u vrijeme kada je po navodima optužnice izvršeno, što predstavlja presedan za domaću sudsku praksu. S toga je Apelacioni sud smatrao potrebnim da, predhodno, izvrši analizu pravnog pitanja kojim se nije bavio ni tužilac, ni prvostepeni sud. Naime, da li se optuženima Đ. R.1. i dr., može suditi za krivično djelo zločin protiv čovječnosti iz čl.427 Kz-a (Sl.list RCG 70/03,13/04,47/06; Sl.list CG 40/08,25/10,31/11), obzirom na načelo zakonitosti - »nullum crimen sine lege, nullum

paena sine lege«, koje garantuje da nikom ne može biti izrečena kazna i druga sankcija ako djelo koje mu se stavlja na teret nije bilo zakonom određeno kao krivično djelo i za njega propisana kazna u vrijeme kada je počinitelj radio ili bio dužan da radi.

Načela zakonitosti, poznaje i priznaje međunarodno krivično zakonodavstvo u svim značajnijim ugovorima, konvencijama i poveljama koje se bave krivičnim pravom, a jednako i domaće krivično zakonodavstvo i to kako ono iz vremena izvršenja predmetnih djela, tako i ovo iz vremena suđenja. Načelo zakonitosti pruža garanciju protiv proizvoljnog optuživanja, osuđivanja i kažnjavanja.

Optuženima se sudi za krivično djelo inkriminisano u domaćem zakonodavstvu 10 (deset) godina nakon što su, shodno navodima optužnice, preduzeli radnje koje im se stavljaju na teret. Apelacioni sud smatra da, sa stanovišta načela zakonitosti i u vezi sa tim zabrane retroaktivne primjene zakona, za razrješenje ove pravne situacije nije dovoljno to što se u optužnici pravna kvalifikacija djela veže za odredbu čl.7 st.2 Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu Evropska konvencija-EK), kojom je propisano da, načelo zakonitosti (koje se afirmiše u predhodnom - st.1 čl.7 EK), ne utiče na suđenje i osudu lica zbog radnji ili propuštanja koja su se u vrijeme kada su počinjena smatrala za krivična djela prema opštim pravnim načelima koja priznaju civilizovani narodi. Nije dovoljno, ne samo zato što SRJ, u periodu koji se opredjeljuje kao vrijeme izvršenja, nije bila ratifikovala EK, već i zato što odredba čl.7st.2 EK, zbog formulacije "... prema opštim pravnim načelima koja priznaju civilizovani narodi" predstavlja blanketnu normu koja upućuje na međunarodno običajno pravo. To nameće potrebu utvrđivanja da li je u vrijeme izvršenja postojala međunarodna običajna norma osnovom čije sadržine se može zaključiti da se u vrijeme koje se optužnicom opredjeljuje kao vrijeme izvršenja (sve radnje vezane za 1992 i 1993.g.) zločin protiv čovječnosti smatrao krivičnim djelom, a što bi značilo da se taj zločin, prema opštim načelima koja priznaju civilizovani narodi, smatra krivičnim djelom.

Nakon toga, ali ne kao manje važno, potrebno je utvrditi da li je u domaćem zakonodavstvu SRJ ili RCG, u vrijeme izvršenja djela, postojao propis osnovom kog se običajno međunarodno pravo tj. opšteprihvaćena pravila međunarodnog prava, (u konkretnom ona koja smatraju zločin protiv čovječnosti krivičnim djelom), imaju smatrati sastavnim dijelom unutrašnjeg pravnog poretka.

Radi razjašnjenja predhodnih dilema, Apelacioni sud je imao u vidu Statut međunarodnog vojnog suda od 08.08.1945g., koji je donijet na osnovu tzv. Londonskog sporazuma od 08.08.1945.g..Ovim Statutom ustanovljen je Međunarodni vojni sud (MVS) za suđenje i kažnjavanje ratnih zločinaca država Evropske osovine, počinjenih tokom drugog svjetskog rata. Odredbom čl.6 Statuta Međunarodnog vojnog suda opisani su zločini koji su pod jurisdikcijom MVS. U čl.6 tačka c). Statuta MVS opisan je zločin protiv čovječnosti koji je u nadležnosti MVS, i to nezavisno od toga da li se djelom za koje se sudi povređuju ili ne povređuju zakoni država u kojima je zločin izvršen, tj. neovisno od toga da li je u zakonima države na čijoj teritoriji je izvršen zločin ovo krivično djelo bilo propisano. Shodno navedenom Statutu, u poznatom Nirnberškom procesu, osuđeni su zločinci za djela koja u vrijeme njihovog vršenja, nisu bila inkriminisana u državama u kojim su počinjena. Na isti način suđeno je i u Japanu od 1946.g. do 1948.g., u tzv. Tokijskom procesu provedenom protiv japanskih ratnih zločinaca koji su počinili ratne zločine na Azijskom kontinentu prije i tokom Drugog svjetskog rata.

Rezolucijom Generalne skupštine UN od 11.12.1946.g. potvrđena su načela sadržana u Statutu Međunarodnog vojnog suda i u Nirnberškoj presudi, kao načela pozitivnog međunarodnog prava. Generalna skupština UN povjerila je Komisiji za međunarodno pravo formulisanje načela međunarodnog krivičnog prava. Komisija je sistematizovala i

formulisala tzv. Nirnberške principe, pod nazivom „Principi međunarodnog prava priznati u povelji Nirnberškog tribunala i u suđenju pred tribunalom“ koje je Generalna skupština UN prihvatila, a po prvi put su objavljeni u izveštaju o radu Komisije od 05. juna do 29. jula 1950.godine.

Za predmetni slučaj od značaja su I, II, i VI Nirnberški princip, koji glase:

I.princip: Svaka osoba koja učini delo koje se po međunarodnom pravu smatra zločinom je odgovorna i podložna kazni.

II. princip: Činjenica da domaće (nacionalno) pravo ne propisuje kaznu za delo koje se po međunarodnom pravu smatra zločinom ne oslobađa osobu koja je učinila delo od odgovornosti po međunarodnom pravu.

VI.princip: Sledeći zločini su kažnjivi kao zločini po međunarodnom pravu:

a. Zločini protiv mira (slijedi opis)

b. Ratni zločini (slijedi opis)

s. Zločini protiv čovečnosti (slijedi opis):

Nirnbeški principi predstavljaju dio međunarodnog krivičnog običajnog prava i postali su dio obavezujućeg domaćeg prava u civilizovanim narodima. Ovo dalje znači da države koje pripadaju civilizovanim narodima, na osnovu ovih opštih međunarodnih principa (običajnog međunarodnog prava) koje su prihvatili i koji su po tom osnovu postali dio obavezujućeg domaćeg prava, smatraju krivičnim djelom zločin protiv čovječnosti i dozvoljavaju da se za to djelo sudi i izriče sankcija, iako u vrijeme izvršenja nije bilo domaćim zakonima inkriminisano kao takvo.

Kada se ima u vidu da je u predmetnom slučaju 1992.g. i 1993.godina, opredijeljena optužnicom kao vrijeme izvršenja, proizilazi da vrijeme izvršenja pripada periodu Savezne Republike Jugoslavije (SRJ). S toga je nužno odgovoriti na pitanje, na osnovu kog domaćeg propisa iz tog vremena, se običajno međunarodno pravo moglo smatrati integralnim dijelom domaćeg pravnog poretka? Naime, da bi se krivično djelo zločin protiv čovječnosti koje je u vrijeme izvršenja poznavalo međunarodno običajno pravo, kako je naprijed navedeno, ali ne i domaći zakoni, smatralo sastavnim dijelom domaćeg pravnog poretka, potrebno je da u domaćem pravu postoji upućujući propis, iz vremena izvršenja, koji ga na opisani način (putem priznavanja opštih pravnih načela) uvodi u domaće pravo. To praktično znači da je potrebno utvrditi da li postoji domaći propis koji je dozvoljavao da i međunarodno običajno krivično pravo, kome bi pripadalo krivično djelo zločin protiv čovječnosti u periodu izvršenja, bude sastavni dio domaćeg obavezujućeg prava u vrijeme navodnog činjenja optuženih.

Optužnicom se vrijeme izvršenja, (iz nerazumljivih razloga), veže za rat u BiH i opredjeljuje » u toku 1992-1995«, a potom prilikom opisa pojedinačnih radnji izvršenja, navode se datumi i to: za djelo pod tač.1) - 22.02.1993 g.; za djelo pod tač. 2) - februar 1993 g.; za djelo pod tač. 3) - u prvoj polovini aprila (5.aprila) 1992 g.; dok se vrijeme izvršenja djela opisanog pod tačkom 4) optužnice označava »istog dana« što bi se takođe moralo odnositi na neki od prethodnih datuma. U navedenom periodu važio je Ustav SRJ koji se primjenjivao od 27.04.1992. godine. U čl.16 st.2 Ustava SRJ propisano je da »međunarodni ugovori, koji su potvrđeni i objavljeni u skladu sa ustavom i opšteprihvaćena pravila međunarodnog prava sastavni su dio unutrašnjeg pravnog poretka SRJ«. Iako je u tački 3 optuženja vrijeme navodnog činjenja jednog djela optuženih opredijeljeno doslovno "u prvoj polovini aprila (5. april) 1992g.", drugostepeni sud nema potrebu da se bavi Ustavom SFRJ (važio u to vrijeme), jer navedeni datum (5.

april) nije optužnicom pravilno opredijeljen. Naime, iz provedenih dokaza proizilazi da se opisani pretres dogodio 4.05.1992. g., a ne 5.04.1992.g., te da su u tački 3. optužnice pomiješana dva pretresa kuća prostorno i vremenski odvojena- preduzeta na različitim mjestima i u različito vrijeme, a ni jedna radnja pretresa nije preduzeta na dan 5. april 1992.g. kako je optužbom navedeno, već kako je prethodno navedeno 4.05.1992.g., odnosno oktobra -novembra 1992.g..

Dakle, po navedenoj odredbi Ustava SRJ iz 1992. g. nesumnjivo proizilazi da su opšteprihvaćena pravila međunarodnog prava bila sasatavni dio domaćeg prava u vrijeme koje se optužnicom opredjeljuje kao vrijeme izvršenja. Povezano sa Rezolucijom UN, kojom su načela sadržana u Statutu Međunarodnog vojnog suda i u Nirnberškoj presudi, potvrđena kao načela pozitivnog međunarodnog prava, te u vezu sa tzv. Nirnberškim principima, objavljenim i prihvaćenim od Generalne skupštine UN pod nazivom „Principi međunarodnog prava priznati u povelji Nirnberškog tribunala i u suđenju pred tribunalom“, a u kojima je (u VI. principu) propisano da se zločin protiv čovječnosti, kažnjava kao zločin po međunarodnom pravu, proizilazi zaključak da se za krivično djelo zločin protiv čovječnosti može suditi optuženima, iako to djelo u domaćem zakonu nije bilo u vrijeme navodnog izvršenja propisano kao krivično djelo i to na osnovu opšteprihvaćenih međunarodnih principa koji ovo djelo poznaju kao krivično i da se time ne krši načelo zakonitosti.

Kada se prihvati suđenje za krivično djelo koje po domaćim zakonima nije bilo propisano kao krivično djelo, već je kao takvo bilo priznato po opšteprihvaćenom, dakle običajnom međunarodnom pravu, za drugostepeni sud je takođe bila dilema koju je bilo od značaja razjasniti, za koji propis je pravilno vezati činjenični opis krivičnog djela tj. po kom propisu bi trebalo opredjeljivati pravnu kvalifikaciju?

Apelacioni sud je kod ove dileme imao u vidu da je međunarodna i nekadašnja domaća praksa (iz vremena zajedničke države SFRJ-slučaj Artuković), kao i praksu država okruženja (Srbija(slučaj Egner) i BIH-više slučajeva) ovu dilemu rješavala na način što se djelo koje se stavlja na teret optuženima, a koje u vrijeme izvršenja nije bilo zakonom propisano, a priznato je bilo od civilizovanih naroda kao krivično djelo, pravno kvalifikuje prema zakonu koji je važio u vrijeme suđenja (u kom je bilo naknadno inkriminisano).

Na osnovu izložene analize, Apelacioni sud je našao da nije povrijeđeno načelo zakonitosti time što se ovdje optuženima sudi za djelo koje u vrijeme izvršenja u domaćem zakonodavstvu nije bilo propisano kao krivično djelo, jer je krivično djelo zločin protiv čovječnosti, u periodu koji je opredijeljen kao vrijeme izvršenja, poznavali prihvaćeni međunarodni principi - običajno međunarodno pravo, a koje pravo priznaju civilizovani narodi. Međunarodni principi bili su sastavni dio obavezujućeg domaćeg prava države shodno čl.16 st.2 USTAVA SRJ, u čijem sastavu je bila sadašnja država Crna Gora. U skladu je sa međunarodnom i nekadašnjom domaćom sudskom praksom i sudskom praksom zemalja okruženja, u ovakvim pravnim situacijama, krivično djelo se pravno kvalifikuje po domaćem zakonu u kom je to krivično djelo naknadno inkriminisano.

Po stanovištu Apelacionog suda prednju analizu je bilo nužno izvršiti, (iako se ona konkretno ne reflaktuju na donijetu odluku ovog suda), ne samo zato što se tužilac i prvostepeni sud njome nisu bavili, već i zato što je ovakva pravna situacija presedan za sudsku praksu Crne Gore.

Zašto djelo koje se optuženima stavlja na teret nije krivično djelo?

Kao i svako drugo krivično djelo i krivično djelo zločin protiv čovječnosti iz čl.427 KZ-a, koje je inkriminisano, kako je predhodno navedeno, po prvi put 2003.g.,a čiji opis predstavlja koncipiranje ovog krivičnog djela onako kako ga je poznavalo međunarodno

običajno pravo, definisano je radnjom, posledicom, načinom izvršenja... i drugim obelježjima koja predstavljaju bitne elemente bića ovog krivičnog djela. Kao i većina krivičnih djela protiv čovječnosti i drugih dobara zaštićenih međunarodnim pravom, koja su sistematizovana u glavi XXXV KZ-a, i krivično djelo zločin protiv čovječnosti iz čl.427 Kz-a, ima blanketnu normu, što znači da u zakonskom opisu ova djela upućuju na drugi propis kojim se upotpunjuje biće predmetnog krivičnog djela. Formulacije »ko kršeći pravila međunarodnog prava...«, koju sadrži opis krivičnog djela zločin protiv čovječnosti iz čl.427 Kz-a, upućuje na pravila međunarodnog prava koja sadrže bliže odredbe o protivpravnosti činjenja ili nečinjenja koja su propisana kao alternativne radnje izvršenja, tako da se tek pomoću određenih pravila međunarodnog prava upotpunjuju svi bitni elementi bića ovog krivičnog djela. Svakako da se pod pravilima međunarodnog prava na koja upućuje odredba čl.427 KZ-a, podrazumijevaju pravila utvrđena međunarodnim aktima koji su bili ratifikovani u vrijeme koje se optužnicom opredjeljuje kao vrijeme izvršenja. To je aksiom koji se ne može dovesti u pitanje.

Apelacioni sud konstatuje da se u činjeničnom opis djela koje se stavlja na teret optuženom Đ. R.1. i dr., onako kako je predstavljeno optužnicom, blanketna norma predmetnog krivičnog djela, dopunjava odredbom čl.7st. 2 Rimskog statuta.

Blanketna norma čl.427 KZ-a ne može se dopunjavati navedenom odredbom Rimskog statuta, iz razloga što čl.7 st.1 Statuta nije ništa drugo do opis »zločina protiv čovječnosti«, a stav 2 čl.7 Statuta, ništa drugo do tumačenje izraza koji se koriste u stavu 1.čl.7 Statuta, zbog čega proizilazi da se, shodno optužnici, blanketna norma u kojoj je opisano krivično djelo zločin protiv čovječnosti iz čl.427 KZ-a, dopunjava međunarodnom normom u kojoj je takođe opisan zločin protiv čovječnosti i to dijelom te norme koja predstavlja značenje izraza. Međutim, Apelacioni sud se neće baviti ovom nelogičnošću optužnice jer smatra da se, obzirom na vrijeme izvršenja djela koje se optuženima stavlja na teret, ni jednom odredbom Rimskog statuta ne može dopunjavati blanketna norma čl.427 KZ-a, a to iz sledećih razloga:

Rimski statut, kojim je osnovan Međunarodni krivični sud (MKS), usvojen je 17.07.1998. godine. Stupio je na snagu nakon dostavljanja 60-tog instrumenta ratifikacije generalnoj skupštini UN, dakle 1.07.2002.g.. Svaki učinilac krivičnog djela iz nadležnosti Međunarodnog krivičnog suda (genocid, zločin protiv čovječnosti, ratni zločin), podliježe krivičnom gonjenju MKS posle navedenog datuma.

Optuženi su shodno optuženici radnje koje im se stavlja na teret preduzeli 1992.g. i 1993.g.. Dakle, optuženima se stavlja na teret da su, radnjama opisanim u optužnici, kršili pravila međunarodnog prava koja nisu postojala u vrijeme izvršenja djela (odredbe Rimskog statuta). To dalje ukazuje da se u Rimskom statutu ne mogu tražiti, niti naći pravila koja bi kao međunarodna, upotpunjavala činjenični opis krivičnog djela zločin protiv čovječnosti iz čl.427 KZ-a, koji je navodno izvršen 1992,1993, u periodu kada Rimski Statut nije bio stupio na snagu niti je čak bio usvojen. Kao što je predhodno ukazano, međunarodna pravila, na koje upućuje formulacija iz opisa krivič.djela 427 KZ-a " Ko kršeći pravila međunarodnog prava..." moraju postojati u vrijeme kada je učinilac radio ili bio dužan da radi. S toga pozivanje u optužnici na Rimski statut nema nikakvo pravno dejstvo i praktično znači da u opisu predmetnog djela nedostaje međunarodni propis koji upotpunjuje blanketnu normu ovog krivičnog djela i u potpunosti konstituiše njegove bitne elemente. To dalje znači da krivično djelo onako kako je predstavljeno optužnicom nije krivično djelo, jer mu nedostaje jedan bitan element-međunarodni propis protivno kog su optuženi preduzimali djelatnosti za koju se terete. Ukazati je da se Rimski Statut ne primjenjuje retroaktivno, pa čak ni na djela obuhvaćena Statutom. Dakle, ukoliko su krivična djela, iz nadležnosti MKS, izvršena prije nego je država u kojoj su izvršena ratifikovala RS, na takva djela i njihove izvršioce ne može se zasnovati nadležnost MKS.

Imajući u vidu predhodno navedeno, Apelacioni sud je povodom žalbi specijalnog tužioca i punomoćnika oštećenih, a nalazeći da je prvostepeni sud po pogrešnom osnovu oslobodio optužene od optužbe, preinačio prvostepenu presudu i optužene oslobodio od optužbe na osnovu čl.373 st.1 tač.1 ZKP-u, a naime iz razloga što djelo koje im se stavlja na teret, onako kako je opisano optužnicom, nije krivično djelo, jer je taj osnov oslobađanja povoljniji za optužene.

Apelacioni sud je imao u vidu žalbene navode kako specijalnog tužioca tako i punomoćnika oštećenih i to kako one koji su se odnosili na bitne povrede odredaba krivičnog postupka tako i one kojima se pobija utvrđeno činjenično stanje. Međutim imajući u vidu da djelo kako je opisano optužbom nije krivično djelo jer nema sve bitne elemente bića krivičnog djela zločin protiv čovječnosti iz čl.427 KZ-a, niti drugog krivičnog djela koje se goni po službenoj dužnosti, to žalbeni navodi nemaju i ne mogu imati uticaj na drugačiju odluku ovog suda. Naime, ni ispravljanjem eventualnih bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, ni eventualno pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, ne mogu se konstituisati bitni elementi krivičnog djela koji moraju postojati u činjeničnom opisu krivičnog djela u optužnici, što ovdje nije slučaj. Pri tom treba imati u vidu da je sud dužan da shodno ZKP-u, tokom čitavog postupka, dakle od početka krivične procedure i u svakoj narednoj fazi postupka vodi računa da li je djelo koje se okrivljenima stavlja na teret krivično djelo i da u slučaju utvrđenja da nije, donese odgovarajuću odluku kojom se okončava krivični postupak, (obustavi istragu-čl.262 st.1 tač.1 starog ZKP-u, dok to po čl.290 st.4 tač.1 novog ZKP-u spada u nadležnosti tužioca; po prigovoru na optužnicu da postupak obustavi -čl.282 st.1 tač.1 starog ZKP-u, tj. da to učini u postupku kontrole optužnice po čl.294 st.1 tač.1 novog ZKP-u; te konačno nakon glavnog pretresa da donese presuda kojom se optuženi oslobađaju od optužbe na osnovu čl.363 tač.1 starog ZKP-u tj. na osnovu čl.373 tač.1 novog ZKP-u,)), a da se pri donošenju takvih odluka ne upušta u ocjenu dokazanosti navoda optužbe. S toga ni u drugostepenom postupku, kada odlučuje o žalbama na prvostepenu presudu, a u slučaju da utvrdi da djelo koje se optužnicom stavlja na teret optuženima nije krivično djelo, sud se nema potrebe baviti žalbenim navodima mimo eventualno onih koji bi se odnosili na ovaj osnov oslobađanja.

Na osnovu izloženog, a osnovom čl.409 Zkp-u, odlučeno je kao u izreci.

APELACIONI SUD CRNE GORE

Podgorica, dana 22.03.2012.godine

Zapisničar,
Maja Tošić, s.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA - SUDIJA
Radmila Mijušković, s.r.

Crna Gora
Vrhovno Državno Tužilaštvo
Kriz.br. 83/12
Podgorica, 26.12.2012.g.
SP/JĐ

VRHOVNOM SUDU CRNE GORE

PODGORICA

Protiv pravosnažne presude Apelacionog suda Crne Gore Ksž.br.1/2012 od 22.03.2012. godine, na osnovu člana 437 st.1 ZKP-a, podižem.

ZAHTJEV ZA ZAŠTITU ZAKONITOSTI

zbog:

-povrede Zakonika o krivičnom postupku- član 386 st.1 tač.8 i član. 387 st.1 tač.1

Obrazloženje

Presudom Višeg suda u Bijelom Polju Ks.br. 6/11-10 od 03.10.2011. godine, okrivljeni Đ. R., Đ. R., C. S., G. Đ., B. M., S. S. i Š. R., oslobođeni su od optužbe, da su izvršili krivično djelo-zločin protiv čovječnosti iz čl.427 Krivičnog zakonika u vezi čl.7 st.2 Evropske konvencije o Ljudskim pravima bez nedostatka dokaza.

Apelacioni sud Crne Gore, povodom žalbe Odjeljenja za suzbijanje organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina i žalbe punomoćnika oštećenih, po službenoj dužnosti je preinačio presudu Višeg suda u Bijelom Polju Ks.br. 6/11-10 od 03.10.2011. godine, tako što je okrivljene Đ. R., Đ. R., C. S., G. Đ., B. M., S. S. i Š. R., oslobodio od optužbe, zbog navedenog krivičnog djela, jer je djelo za koje su optuženi nije krivično djelo.

Apelacioni sud, nakon detaljne analize pravnog pitanja, zaključuje da se za zločin protiv čovječnosti može suditi optuženima, iako djelo u domaćem zakonu nije u vrijeme izvršenja bilo propisano kao krivično djelo i to na osnovu opšteprihvaćenih međunarodnih principa, te da se time ne krši načelo zakonitosti. I pored navedenog zaključka, sud smatra da djelo koje se okrivljenima stavlja na teret, po zakonu nije krivično djelo, jer nalazi da u opisu predmetnog krivičnog djela nedostaje međunarodni propis koji upotpunjuje blanketnu normu ovog krivičnog djela i konstituiše njegove bitne elemente.

Smatramo da je ovo rezonovanje drugostepenog suda pogrešno.

Kada se ima u vidu zakonsko određenje krivičnog djela zločin protiv čovječnosti iz čl.427 Krivičnog zakonika i činjenični opis dat u presudi, Apelacioni sud pogrešno

zaključuje da u datom opisu nema elemenata navedenog krivičnog djela. Naprotiv, navedena su objektivna i subjektivna obilježja koja čine to krivično djelo. Drugostepeni sud obrazlažući svoju odluku konstatuje da se pomoću pravila međunarodnog prava upotpunjuju elementi bića krivičnog djela. Postojanje krivičnog djela znači nije sporno, a nepotpuno ili nepravilno navođenje međunarodnog propisa ne može biti od uticaja na postojanje svih elemenata ovog krivičnog djela. Ovo posebno, pri činjenici, koju prihvata drugostepeni sud, da se u vrijeme izvršenja krivičnog djela postojali međunarodni propisi koji su zabranjivali preduzimanje nehumanih i nečovječnih postupaka prema civilnom stanovništvu. Pri tome smatramo, da nije sporno, da su okrivljeni kao pripadnici Vojske Jugoslavije i Ministarstva unutrašnjih poslova Centra bezbjednosti u P., da je nehumano ponašanje prema muslimanskom stanovništvu, prilikom obavljanja dužnosti, a kako je predstavljeno izrekom presude, zabranjeno.

Obzirom na navedeno, smatramo da ne navođenje ili eventualno pogrešno navođenje pravila međunarodnog prava, pri opisu radnji preduzetih od strane okrivljenih, može izreku presude činiti nerazumljivom i predstavljati razlog za ukidanje iste, a nikako predstavljati osnov za zaključak da djelo koje je okrivljenima stavljeno na teret nije krivično djelo.

Zaključujući na opisani način drugostepeni sud je počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, jer je oizreka presude protivurječna razlozima iste, kao povredu Krivičnog zakonika, jer su u opisanim radnjama okrivljenih sadržani bitni elementi krivičnog djela koje im je stavljeno na teret.

Na osnovu izloženog,

Predlažemo,

Da Vrhovni sud Crne Gore, uvaži zahtjev za zaštitu zakonitosti i ne dirajući pravosnažnu presudu, utvrdi da postoje povrede zakona u korist okrivljenih, na koje se ukazuje podignutim zahtjevom.

**ZAMJENIK
VRHOVNOG DRŽAVNOG TUŽIOCA
Slavica Popović**

VRHOVNI SUD CRNE GORE

Kzz. Br. 11/12

U IME CRNE GORE

Vrhovni sud Crne Gore u vijeću sastavljenom od predsjednika suda Vesne Medenice, kao predsjednika vijeća Radula Kojovića i Stanke Vučinić, kao članova vijeća, uz učešće namještenika suda Radojke Đorđević, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv okrivljenih R. Đ., R. Đ., S. C., Đ. G., M. B., S. S. i R. Š., zbog krivičnog djela zločin protiv čovječnosti iz člana 427 Krivičnog zakonika, u vezi člana 7 st.2 Evropske konvencije o ljudskim pravima, odlučujući po zahtjevu za zaštitu zakonitosti Vrhovnog državnog tužilaštva Crne Gore podnijetog protiv Apelacionog suda Crne Gore Ksž.br. 1/2012 od 22.03.2012. godine u sjednici vijeća održanoj dana 21.01.2013. godine, kojoj je prisustvovao zamjenik Vrhovnog državnog tužioca Crne Gore Miljana Radović, donio je

PRESUDU

Zahtjev za zaštitu zakonitosti odbija se kao neosnovan.

Obrazloženje

Presudom Apelacionog suda Crne Gore Ksž.br. 1/2012 od 22.03.2012.godine povodom žalbe Vrhovnog državnog tužilaštva – Odjeljenja za suzbijanje organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina i žalbe pinomoćnika oštećenih, a po službenoj dužnosti preinačena je presuda Višeg suda u Bijelom Polju Ks. Br. 6/11-10 od 3.10.2011. godine tako što su okrivljeni R. Đ., R. Đ., S. C., Đ. G., M. B., S. S. i R. Š., na osnovu člana 127 tač. 1 Zakonika o krivičnom postupku oslobođeni od optužbe zbog krivičnog djela zločin protiv čovječnosti iz člana 127 Krivičnog zakonika u vezi člana 7 st.2 Evropske konvencije o ljudskim pravima.

Istom presudom odlučeno je da prvostepena presuda u dijelu odluke o troškovima krivičnog postupka i imovinsko pravnom zahtjevu ostaje neizmjenjena.

Protiv navedene presude Vrhovno državno tužilaštvo je podiglo zahtjev za zaštitu zakonitosti zbog „povrede Zakonika o krivičnom postupku – član 386 st.1 tač 8. i član 387 st. 1 tač. 1 „, a sa predlogom da se zahtjev uvaži i ne dirajući u pravosnažnu presudu utvrdi da postoje povrede zakona u korist okrivljenih.

U sjednici vijeća razmotreni su cjelokupni spisi predmeta, ispitana pobijana presuda u granicama propisanim članom 441 st.1 ZKP, ocijenjeni navodi podnijetog zahtjeva i izjašnjenja datog u sjednici vijeća, pa je vijeće našlo da je:

-zahtjev neosnovan.

Neosnovano se podnijetim zahtjevom tvrdi da je pobijanom presudom počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368 st. 1 tač.8 ZKP, koja se po stavu državnog tužioca ogleda u protivrječnosti izreke pobijane presude i njenih razloga.

U izreci pobijane presude stoji da su okrivljeni oslobođeni od optužbe s pozivom na član 373. tač.1 Zakonika o krivičnom postupku, jer djelo za koje su optuženi po zakonu nije krivično djelo, a u obrazloženju presude, saglasno takvoj izreci, dati su razlozi zašto drugostepeni sud zaključuje da krivično djelo, koje se okrivljenim stavlja na teret, onako kako je opisano optužnicom nije krivično djelo. Osnovano pri tom, drugostepeni sud pobijanom presudom zaključuje da je krivično djelo iz člana 427 KZ, krivično djelo sa blanketnom dispozicijom i da su u optužnici morala biti naznačena pravila međunarodnog prava koja su okrivljeni prekršili. Iz sadržine predmetne optužnice nesumnjivo proizilazi da je istog stava i državno tužilaštvo, jer je u istoj navedeno da su okrivljeni kršili pravila međunarodnog prava. Međutim, a kako to osnovano nalazi drugostepeni sud pobijanom presudom, u predmetnoj optužnici je naznačeno da su okrivljeni kršili pravila međunarodnog prava utvrđena članom 7 st.2 Rimskog statuta, a Rimski statut je stupio na snagu 01.07.2012., što znači poslije vremena u kojem su okrivljeni preduzeli radnje stavljene im na teret. Kod takvog stanja stvari, osnovano drugostepeni sud zaključuje, da se u konkretnom slučaju odredbama Rimskog statuta ne može dopunjavati samo blanketna norma iz člana 427 KZ, jer se ta odredba može dopunjavati samo pravilima međunarodnog prava, koja su utvrđena međunarodnim aktima, koji su bili ratifikovani u vrijeme kada se okrivljenima stavlja na teret izvršenje navedenog krivičnog djela.

Saglasno članu ???(369) st. 1 ZKP presuda se može odnositi samo na lice koje je optuženo i samo na djelo koje je predmet optužbe sadržane u pomenutoj odnosno na održanom pretresu i izmijenjenoj optužnici.

Kada su u pitanju krivična djela sa blanketnom dispozicijom u optužnici mora biti naznačena ta upućujuća norma (u konkretnom slučaju pravilo međunarodnog prava) i kod odredbe člana 369 st.1 ZKP sud istu ne može mijenjati, niti je dopisivati. Neprihvatljivi su zato navodi podnijetog zahtjeva da nepotpuno ili nepravilno navođenje međunarodnog propisa u konkretnom slučaju ne može biti od uticaja na postojanje svih elemenata krivičnog djela iz člana 427 KZ.

Povreda Krivičnog zakonika iz člana 387 tač 1 ZKP postoji ako sud pogrešno ocijeni da li je djelo za koje se optuženi goni krivično djelo.

Prilikom izvođenja tog zaključka sud prolazi od opisa iz optužnice, saglasno članu 369 st.1 ZKP, kako je to naprijed navedeno, a ne, kako bi to proizilazilo iz podignutog zahtjeva da su postojali međunarodni propisi koji su zabranjivali preduzimanje nehumanih i nečovječnih postupaka prema civilnom stanovništvu, akod činjenice da ti propisi u optužnici nijesu navedeni.

Sa iznijetih razloga neosnovano se podnijetim zahtjevom tvrdi da je pobijanom presudom počinjena povreda Krivičnog zakonika iz člana 387 tač.1 ZKP.

Nalazeći sa iznijetih razloga da je podnijeti zahtjev neosnovan, ovaj sud je pozivom na član 442 ZKP, odlučio kao u izreci ove presude.

VRHOVNI SUD CRNE GORE

Podgorica, 21.01.2013.godine

Zapisničar,

Radoja Đorđević, s.r

Predsjednik suda

Vesna Medenica, s.r

Bukovici

40

ca

